KATHLEEN GLASGOW

ACUM AI FI ACASĂ

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

KATHLEEN GLASGOW

este autoarea romanelor *O fată din bucăți*, bestseller *New York Times*, *Cum să te împrietenești cu întunericul* și *Acum ai fi acasă*. Locuiește și scrie în Tucson, Arizona. Pentru a afla mai multe despre Kathleen și operele ei, urmăriți-o pe Twitter (@kathglasgow) și pe Instagram (@misskathleenglasgow).

O carte necesară, importantă, onestă, plină de iubire și adevăr.

Kirkus Reviews

Povestea prezintă o perspectivă nuanțată asupra unei familii care încearcă să-și protejeze membrii mult iubiți și despre tributul pe care toți acești membri trebuie să-l plătească dependenței de droguri. O poveste sfâșietoare.

SLJ

Frumoasă și necruțătoare, o poveste fascinantă despre dependența de droguri.

Amy Beashel, autoarea romanului
The Sky Is Mine

Crudă, sinceră și inundată de emoții... nu se compară cu nimic din ce am mai citit până acum!

Erin Hahn, autoarea romanelor
You'd Be Mine și *More Than Maybe*

Cu povestea ei captivantă despre o adolescentă care are un frate dependent de droguri și despre ecosistemul fragil în care viețuiește, Kathleen Glasgow ne roagă să primim mai multă omenie în inimile noastre.

Val Emmich, coautor al romanului
Dragă Evan Hansen

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

De la autoarea romanului

O FATĂ DIN BUCĂȚI

În ochii tuturor, Emory „Emmy" Ward este fata bogată, fiica bună, sora mai mică a lui Maddie cea sexy și dădaca lui Joey, fratele ei mai mare dependent de droguri. Însă nimic nu va mai fi la fel după ce ea și Joey sunt implicați într-un accident de mașină în care își pierde viața Candy MontClaire.

Patru luni mai târziu, pentru Emmy a început clasa a 11-a, Joey s-a întors de la reabilitare și întregul orășel Mill Haven încă încearcă să-și revină după accident. Toată lumea îi spune lui Emmy cine este ea, dar toate s-au schimbat atât de mult, cum mai poate ea să fie aceeași persoană? Oare fusese vreodată acea persoană?

Mill Haven vrea ca toată lumea să trăiască aceeași poveste, însă Emmy începe să vadă că oamenii înseamnă mai mult decât ceea ce par la suprafață.

Acum ai fi acasă este povestea unei fete care conștientizează faptul că în viață e vorba despre suferință, frumusețe, chin și bucurie. A unei fete care se străduiește să se descopere în paralel cu prăbușirea fratelui său, dependent de droguri, într-un orășel devastat de consumul de opiacee.

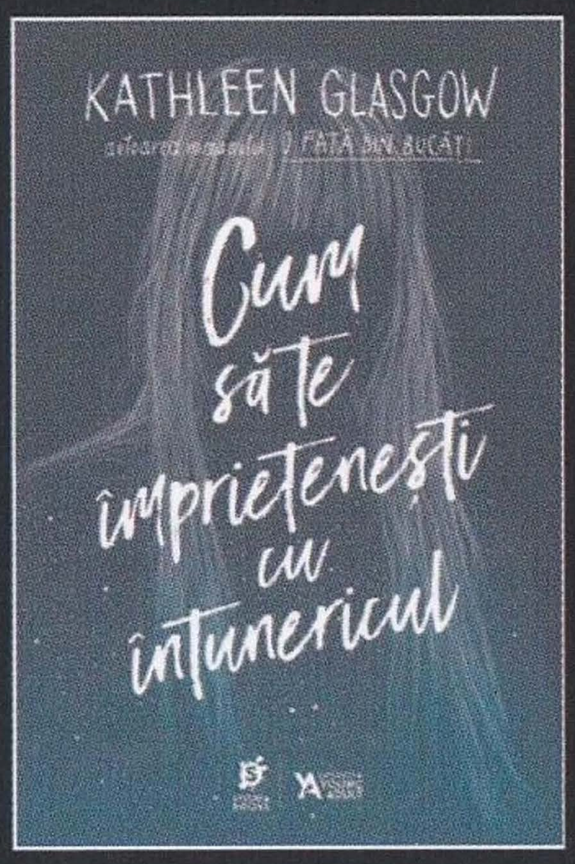

storiabooks.ro

ISBN 978-606-9072-68-4

9 786069 072684

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

16+

ACUM AI FI ACASĂ

KATHLEEN GLASGOW

ACUM AI FI ACASĂ

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA BOOKS | COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *You'd Be Home Now*
Autor: Kathleen Glasgow

Copyright © 2021 by Kathleen Glasgow
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

© Storia Books, 2022, pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GLASGOW, KATHLEEN
Acum ai fi acasă / Kathleen Glasgow ; trad. din engleză de Oana Duşmănescu. - Bucureşti : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-68-4

I. Duşmănescu, Oana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: ALINA MARC CIULACU

CORECTORI: Rodica Crețu, Cristina Munteanu

ILUSTRAȚII ȘI DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru toţi cei ca Emmy şi Joey:
Dragostea rămâne

Zburăm prin noaptea neagră-albăstruie și ploaia bate năprasnic pe mașină. Copacii devin mâini, devin degete, devin dinți gata să ne înșface. Nu știu dacă scoatem sunete, pentru că îmi simt inima în urechi, sufocându-mă. Mașina este imponderabilă și grea în același timp, lovindu-se de pământ, săltând, rulând fără oprire, iar Luther Leonard este pe jumătate înăuntru și pe jumătate în afară, prin parbrizul spart din fața mea, și picioarele încălțate în teniși îi atârnă în niște unghiuri ciudate.

Rostesc numele fratelui meu, dar nu vine niciun răspuns.

Pipăi bancheta în căutarea locului de unde se desface centura de siguranță, dar mâinile îmi tremură atât de rău încât nu le pot controla. Simt ceva, dar nu pot spune ce anume. Ceva din trupul meu nu e OK. Ceva e nelalocul lui.

În oglinda retrovizoare, acum strâmbă, fratele meu Joey e ca un obiect inutil pe bancheta din spate, întins peste Candy MontClair, cu părul plin de sânge.

O strig pe ea.

Sunetele care-i ies din gură nu sunt cuvinte. Sunt niște sunete răgușite, umede, pline și subțiri în același timp.

Trebuie să ies din mașina asta. Trebuie să spun cuiva. Trebuie să aduc ajutoare. Trebuie să ies din locul acesta plin de sticlă spartă și metal sfărâmat, de lângă picioarele atâr-

nânde ale lui Luther Leonard, dar nu mă pot mișca. Nu pot ieși.

Prin fereastra spartă se aude un urlet în pădurea Wolf Creek. Cineva urlă și poate că sunt eu, apoi îmi dau seama că nu sunt. Este vaietul sirenelor. Raze de lumină inundă mașina noastră distrusă.

UNU

Spune-mi ce plănuiești să faci
Cu singura ta viață, sălbatică și prețioasă?
— Mary Oliver

Capitolul 1

Sora mea Maddie plânge. Fețișoara ei frumoasă e umedă și înspăimântată. Unul dintre picioare îmi e mai greu decât celălalt și nu pricep și vreau s-o întreb de ce, dar nu pot forma cuvinte, pentru că înlăuntrul meu e un ocean, cald și dulce, iar eu plutesc pe valuri, niște valuri exact ca acelea care, acum câțiva ani, în San Diego, ne purtau pe mine și pe Joey și totul era perfect sau, mă rog, cât de aproape se poate de perfecțiune. A fost un moment frumos, când eu aveam 12 ani și Joey 13, cum lăsam așa valurile să ne poarte, în timp ce Maddie stătea întinsă pe plajă, în costumul ei de baie mov și cu pălăria ei de soare cu boruri mari. Departe de Mill Haven, ne aflam într-o lume diferită, unde nimeni nu știa cine suntem.

Încerc s-o întreb pe Maddie unde este Joey, dar ea nu mă înțelege. Crede că spun altceva, pentru că se apleacă în față și zice:

— Mai vrei? Vrei să apăs pe buton?

Și apasă cu degetul un buton de pe marginea patului și cel mai mare val din lume crește peste mine, ca jocul parașutei pe care-l jucam în sala de sport de la grădiniță. Pe atunci râdeam cu toții când materialul moale se lăsa ușor peste noi și restul lumii rămânea în afară.

Vocea mamei tremură.

— Nu e normal. Așa ceva nu li se întâmplă unor oameni ca noi.

Tata pare ostenit. E ostenit deja de ani întregi. Joey îi epuizează pe oameni. Tata spune:

— Nu există normal, Abigail. Nimic nu a fost normal vreodată. De ce nu pricepi asta? Are o problemă.

Întind degetul spre buton, ca să fac valurile să mă împresoare din nou. Părinții mei mă obosesc, se ceartă de ani întregi din cauza lui Joey.

Mâna mamei mă atinge pe cap. Reacționez ca o pisicuță, sprijinindu-mă de ea. Nu-mi pot aminti ultima oară când m-a atins, când m-a mângâiat pe păr. Totul s-a învârtit întotdeauna în jurul lui Joey.

— Avea *heroină* în organism, Abigail. Cum de ne-a scăpat asta?

Cuvântul plutește în aerul din jurul meu, ca o senzație bizară și înfricoșătoare.

Era vomă pe tot hanoracul lui, la petrecere. Când l-am găsit în dormitor. Era ametit și moale și ciudat și nu vorbea logic și mi-a trecut prin cap... Mi-a trecut prin cap că era doar beat. Poate fumat.

— Voi repara eu lucrurile, i-a spus ea tatei. O să meargă la dezintoxicare, o să se facă bine, o să vină acasă.

A rostit cuvântul dezintoxicare întretăiat, ca și cum ar fi durut-o.

— Nu e o baghetă magică pe care o poți flutura și totul dispare ca prin minune, Abigail. Ar fi putut muri. Emory ar fi putut muri. O fată chiar *a murit*.

Oceanul dinlăuntrul meu, cel care era cald și plin de valuri, îngheață dintr-odată.

— Ce ați spus? șoptesc.

Glasul îmi e răgușit. Oare mă pot înțelege? Vorbesc mai tare.

— Ce ați spus?

— Emory, zice tata. O, Emory!

Ochii mamei sunt albaștri și plini de lacrimi. Își răsucește degetele în părul meu.

— Ești în viață, îmi spune ea. Sunt atât de fericită că ești în viață.

Are fața înceţoșată, din cauza valurilor care mă poartă departe. Mă zbat înăuntrul lor, mă chinui să pricep.

— Dar avea o simplă durere de cap, zic. Pe Candy o durea capul, atât. N-are cum să fie moartă.

Tata se încruntă.

— Nu are niciun sens ce spui, Emmy.

O durea capul. De-asta era în mașină. O durea capul la petrecere și ne-a rugat s-o ducem acasă și nu e deloc corect ca o persoană să aibă o durere de cap și să se suie într-o mașină și să moară, iar restul să supraviețuim. Nu poate fi corect.

— Joey, spun acum plângând, iar lacrimile calde și sărate mi se preling pe față. Îl vreau pe Joey. Vă rog, aduceți-mi-l pe Joey.

Capitolul 2

Când deschid ochii e aici.

L-am mai văzut pe fratele meu plângând o singură dată, în după-amiaza în care el și Luther Leonard s-au hotărât să plonjeze de pe acoperișul casei noastre în piscină. Luther a reușit; Joey, nu, și zgomotul suspinelor sale, în timp ce se zvârcolea în curtea interioară din cărămidă, mi-a rămas în minte multe zile.

Dar acum plânge mult mai liniștit.

— Îmi pare groaznic de rău, spune el.

Pare blonav, palid, șovăielnic. Are glasul răgușit și câteva copci deasupra ochiului stâng. Brațul drept îi e înfășurat într-o eșarfă.

— Credeam că erai beat, zic. Credeam că erai doar beat.

Ochii întunecați ai lui Joey îmi cercetează chipul.

— Am dat-o în bară. Am dat-o în bară rău de tot, Emmy.

Fetele sunt înnebunite după ochii aceia întunecați. Sau erau. Înainte ca Joey să înceapă să aducă necazuri.

Joey Ward era mișto înainte, a zis o fată în toaleta de la Heywood High, anul trecut. Nu știa că sunt în cabină. Uneori rămâneam înăuntru mai mult decât aveam nevoie, pentru un strop de liniște. E greu tot timpul. Să te prefaci.

Nu mai e, a răspuns o altă fată. *E doar un ratat drogat.*

Am plâns în cabina de toaletă, pentru că știam că Joey era mai mult de-atât. Joey mă învățase să merg pe bicicletă, pen-

tru că părinții noștri munceau tot timpul. Joey mă lăsa să-i citesc cu glas tare, ore întregi, în fortăreața din cearșafuri făcută în biroul tatei, mult timp după ce probabil că ar fi trebuit să mă ignore ca să stea cu prietenii lui, așa cum fac majoritatea fraților mai mari. M-a învățat să fac omletă și m-a lăsat să stau cu el în dormitorul din pod, în timp ce desena.

Până când n-a mai făcut-o. Până în ziua în care am bătut la ușă și el mi-a zis să plec.

Se ridică în picioare, ștergându-și fața cu mâna teafără. Părul lui frumos și negru este încâlcit, atârnându-i peste ochi.

— Trebuie să plec, zice el. Mă așteaptă mama.

Dezintoxicare. Îmi amintesc când a spus-o mama. Era oare ieri? Sau azi de dimineață? Greu de spus. Nu știu de cât timp mă aflu aici. Lucrurile se amestecă, neclare.

— Joey, de ce ai făcut... asta?

Mi-aș dori să mă pot da jos din acest pat. Mi-aș dori ca piciorul să nu-mi fie atârnat în aer de un nenorocit de scripete și ca trupul să nu-mi fie atât de îngreunat de toate medicamentele din mine.

La ușa rezervei mele, Joey se răsucește, dar nu se uită la mine. Se uită în podea.

— Te iubesc, Emmy, dar habar nu ai ce înseamnă să fii în pielea mea.

Și apoi pleacă.

Capitolul 3

Sunt în dormitorul de la parter, lângă bucătărie, pe care mama l-a reamenajat pentru Nana, în speranța că aceasta va veni să stea cu noi, dar Nana e încăpățânată și spune că vrea să rămână în casa ei până în ziua în care va muri.

Pereții sunt vopsiți într-un gri pal. Cearșafurile și păturile sunt albe și curate și perfecte și-mi imaginez că transpirația care mi se prelinge de pe frunte o să păteze fețele de pernă. Mamei mele nu-i place mizeria.

La picioarele mele, cățelușa mea, Fuzzy, se lipește și mai tare de piciorul sănătos și scheaună ușurel. O mângâi cu degetele. Are blana aspră; n-a periat-o nimeni. Câinii de rasă Westland au nevoie să fie periați.

Piciorul rănit e prins într-o orteză albastră și sprijinit pe mai multe perne albe. Genunchiul îmi zvâcnește, scânteieri de căldură albă care mă fac să respir cu dificultate. Mă fac să transpir.

Le aud pe sora mea Maddie și pe mama certându-se în bucătărie.

— Mama, are dureri, spune Maddie. Las-o să ia o pastilă.

— Să ia ibuprofen. A luat foarte multe medicamente în spital. Nu vreau să...

Mama nu-și termină ideea.

— Mama, zice Maddie apăsat. Și-a fracturat *rotula*. Și ea nu e *Joey*.

— Așa e, răspunde mama, cu o voce brusc tăioasă, care-mi dă fiori. Și vreau ca lucrurile să rămână așa.

Capitolul 4

Maddie doarme lângă mine în camera gri. Pleoapele îi devin din ce în ce mai grele în timp ce schimbă canalele televizorului de la o emisiune la alta: *Keeping Up with the Kardashians, My Lottery Dream Home, Friends*. Când telecomanda îi alunecă, într-un final, dintre degete, închid televizorul și ascult ce e în jur, cu Fuzzy cuibărită lângă mine, moale și adormită.

Maddie mi-a strecurat pe furiș o pilulă după ce mama s-a dus la culcare, mi-a adus biscuiți și suc și acum nu mai transpir. Ascult liniștea din casă.

Unele lucruri nu s-au schimbat de când am revenit acasă. Tata încă se întoarce târziu din turele de la spital, băgând capul la mine în cameră ca să mă salute și să mă-ntrebe ce-mi mai face genunchiul. Apoi mănâncă ce-i lasă Goldie în frigider și se duce în biroul său, cu paharul lui de băutură, ca să se uite la emisiunile lui preferate. O să adoarmă pe fotoliu, cu ochelarii alunecându-i pe nas, în timp ce mama doarme la etaj. Cred că sunt ani întregi de când se comportă în felul ăsta: mama – la etaj, tata – la parter. Credeam că asta se v schimba, poate, cu toate cele petrecute. Că se vor apropia cumva, după accident.

Mai credeam că vor rămâne acasă, cu mine, măcar primele câteva zile, dar nu au făcut-o. S-au întors direct la muncă. Poate pentru că Maddie e acum aici și poate avea grijă de

mine. Și Goldie e aici, dacă e una dintre zilele pe care le petrece la noi.

Uneori simt că nu exist în această casă, pentru că nu sunt frumoasă și gălăgioasă, ca Maddie, și nici copil-problemă, ca Joey. Eu sunt doar eu. Fata cea cuminte.

Singurul lucru care s-a schimbat e zgomotul din casa noastră.

E liniște.

Cu Joey nu a fost niciodată liniște, mai ales în ultimul an, când lucrurile s-au înrăutățit. Foarte multe urlete și certuri cu mama, în privința notelor lui. A atitudinii lui. Uși trântite. Joey îngropându-se adânc în hanoracul lui când tata încerca să discute cu el. Am făcut tot ce mi-a stat în putere să îmbunătățesc lucrurile. L-am trezit să se ducă la școală, chiar dacă pentru asta eram nevoită să-i torn apă rece pe față. I-am făcut temele, doar cât să fiu sigură că-și îndreaptă notele, am făcut să pară că se străduie, însă fără a trezi prea multe suspiciuni. Voiam doar ca zgomotul să înceteze.

Lângă mine, Maddie se întoarce pe cealaltă parte și genunchiul ei se lovește de al meu. Mici scântei îmi încing rotula, dar nu prea mult, datorită pastilei. Îmi înăbuș un oftat mic. Poate că mai am nevoie de o pastilă? Dar nu vreau s-o trezesc. Nu mai vreau certuri despre pastile. Nu mai vreau zgomot.

Căci această liniște... Deși îl iubesc pe Joey, e fratele meu, cum să nu-l iubesc? – liniștea asta înseamnă *pace*.

În sfârșit, e liniște acum, că fratele meu cel dezlănțuit și tulburat a plecat.

Iar eu mă simt vinovată pentru că-mi place la nebunie această liniște.

Capitolul 5

— E o mizerie aici, zice Maddie. Dar cred că am curățat mare parte din ea.

Lasă o cutie cu lapte pe podeaua livingului și se trântește pe canapea, lângă mine. Are părul prins în coadă și gâtul îi lucește de transpirație. Scara care duce la pod e abruptă.

Chiar și așa, transpirată și nemachiată, sora mea e frumoasă. N-ar trebui să mă simt geloasă, dar mă simt.

— Mama a dat peste cap camera lui Joey. Nu știu dacă ți-am spus. Poate nu-ți aduci aminte. Erai dusă rău în spital. Dar ne-am întors aici la câteva zile după accident să facem duș și să ne schimbăm hainele și am urcat acolo. Pricepi? Ca să vedem ce ascundea și mama... a cam luat-o razna.

Se apleacă înainte și agită cutia cu lapte.

— Nu cred că a găsit prea multe. Poate un bong și niște iarbă. Dar uite ce am găsit *eu*.

Îmi întinde un teanc de hârtii. Lucrările de artă ale lui Joey. Dragoni cu aripile aurii, scuipând foc portocaliu din fălci. Creaturi masive cu gheare ascuțite și ochi roșii. A creat o lume întreagă în pod, unde părinții noștri l-au lăsat să se mute când a împlinit 13 ani. Putea sta ore întregi la pupitrul său de desen, cufundat în arta lui. Mama i-a transformat fostul dormitor în mica ei sală de sport.

— Nu cred că mai desenează, i-am zis. Poate că o s-o facă acum. Când o să se întoarcă. Când o să se simtă mai bine.

Maddie mă privește cu mare atenție.

— Emmy, nu cred că o să se simtă „mai bine". Lua *heroină*. E o chestie gravă. Nu e un lucru de care... scapi, pur și simplu. Adică eu habar n-aveam. *Tu* aveai?

Aranjez hârtiile din poală într-un teanc ordonat, ocolindu-i privirile.

— Credeam... nu știu. A fost greu. Eu doar încercam să am grijă de el. Credeam că e doar... iarbă și atât. Tu nu știi cum a fost anul trecut. Erai *plecată*.

Încep să plâng și lacrimile mi se preling pe tricou. N-am mai făcut un duș de zile întregi și port aceleași haine în care m-am întors din spital, cârjele mi-au făcut bătături la subsuori și mă simt oribil și împuțită lângă frumoasa mea soră, cu părul prins sus, într-o coadă răvășită, dar perfectă.

Și mă simt vinovată pentru Joey, ca și cum o parte din povestea asta e vina mea, pentru că i-am păstrat secretele atât de multă vreme.

Și apoi mai e și Candy.

E prea mult, dintr-odată totul începe să clocotească în mine.

— Ah, Emmy, zice Maddie, înfășurându-și brațele în jurul meu. E OK. Nu plânge. Nu e vina ta. Crede-mă, nu e vina ta.

Dar undeva, în străfundurile sufletului meu, cred că este.

Pentru că, dacă n-aș fi ascuns secretele lui Joey, Candy MontClair poate că n-ar fi murit.

Capitolul 6

Când ajung șchiopătând în bucătărie, mama întoarce cu fața în jos ziarul pe care-l citea și-și așază ceașca de cafea pe el.

— Hei, salutare! spune ea veselă, întorcându-se spre aragaz.

Îmi pune omletă pe o farfurie.

— E o zi mare. Trebuie să mănânci. N-ai mâncat prea bine în ultima vreme. Sunt puțin îngrijorată.

Adulmecă ușor aerul.

— Ai făcut duș?

Își dă părul la spate și și-l prinde într-un coc elegant, lejer. Poartă o bluză crem adorabilă, o jachetă gri-închis, pantaloni puțin evazați peste pantofii negri și curați. Hainele ei de lucru.

— Te duci la serviciu? întreb, iar inima mi se face mică.

Credeam c-o să vină cu mine, pentru că azi, în sfârșit, îmi scot orteza. Au trecut cinci săptămâni. Nu știu de ce mi-am făcut atâtea speranțe. Se încruntă.

— Desigur. Nu pot să lipsesc azi. Avem o depoziție. Maddie e aici. O să te ducă ea la programare.

Iau câteva îmbucături de ou, apoi mă joc cu restul pe farfurie, în timp ce ea își face de lucru cu portofelul, cheile, geanta. Mama e avocat și tata e medic de urgență, ceea ce înseamnă că amândoi muncesc aproape tot timpul, dar credeam că măcar

unul dintre ei va dori să fie alături de mine în ziua în care scap de orteză.

— Nu te îmbufna, Emory. Blue Spruce nu e acoperit de asigurare și tata și cu mine nu ne putem lua liber.

Blue Spruce este locul din Colorado unde l-au trimis pe Joey.

Mă uit înapoi în farfurie. Odată, în clasa a treia, când mama ne-a dus pe mine și pe Joey la școală, una dintre mamele de pe trotuar a șoptit:

— Familia asta e enervant de bogată, mă mir că nu au șofer pentru copilașii lor prețioși.

Când și-a dat seama că am auzit ce a spus, mi-a zâmbit larg și fals și i-a făcut mamei cu mâna când s-a îndepărtat. Aveam opt ani, dar am înțeles exact ce voia să spună.

Banii familiei mamei pot plăti dezintoxicarea lui Joey de un milion de ori și tot am fi bine-mersi. Mama nu e obligată să muncească, dar muncește.

Maddie intră în bucătărie, cu Fuzzy în brațe.

— Unde-i micul meu dejun? spune ea somnoroasă.

— Ești la facultate, răspunde mama. Poți să-ți faci micul dejun și singură. Și mișcă-te mai repede. Emmy are programare la ora 10.

Împing farfuria spre Maddie.

— Poți mânca restul de la mine.

— Era să uit, zice mama. Poftim.

Îmi întinde un telefon roz.

— Celălalt, spune ea moale, încruntându-se ușor. S-a... făcut praf.

Îmi mușc buza. S-a făcut praf. În accident. Îl ținea strâns, în poală, în timp ce Luther Leonard râdea și conducea din ce în ce mai repede.

— Același număr, zice calm, sorbind din cafea. Au transferat totul pe acesta.

Lasă ceașca jos și se întoarce să ia tigaia de pe aragaz, ca să o spele în chiuvetă.

— Ha, face Maddie, lăsând-o jos pe Fuzzy și vârându-și niște omletă în gură cu degetele. Mereu spun așa, dar eu nu-i cred niciodată. Mereu lipsește ceva.

Se întinde după ziarul pe care-l citea mama.

— E de azi?

Mama se întoarce în viteză.

— Nu!

Încearcă să-i smulgă lui Maddie ziarul din mână.

— Mama!

Maddie sare într-o parte, deschizând ziarul. Pălește și-l împăturește iute la loc, vârându-și-l sub braț.

— Ce e? întreb. Care e marea chestie?

Mama și Maddie schimbă o privire. Îi smulg ziarul lui Maddie.

Acolo, pe prima pagină a ziarului *Mill Haven Ledger,* e o fotografie a lui Candy MontClair. Deși e alb-negru, îi poți distinge pistruii care-i acoperă fața. Părul îi e de un blond roșiatic, ondulându-i-se peste umeri. Își ține o mână sub bărbie. Poza din albumul școlar.

O întreagă comunitate o jelește pe eleva decedată

— Lasă-l jos, zice mama ușor. Nu e nevoie să citești asta, Emory.

În Mill Haven, vara aparține adolescenților. Petreceri la piscină și focuri de tabără. Vineri seara, mașinile se duc și se întorc pe Main Street. Candy MontClair se îndrepta spre tabăra de teatru din nordul statului New York, așa cum făcea în fiecare vară, de când avea 12 ani. În mod tragic...

Mă simt de parcă m-a pocnit cineva în stomac. Frazele îmi înoată în fața ochilor. *Cum de s-a putut întâmpla așa ceva în Mill Haven... ne dezamăgim adolescenții... prezența consumului de droguri și de alcool în comunitatea noastră... cine este de vină...*

— Emmy, spune Maddie, luându-mi ziarul din mână. Emmy, respiră.

În mod tragic.

Felul în care îi auzeam răsuflarea, pe bancheta din spate a mașinii, prinsă sub Joey. Ca și cum se înneca.

Ca și cum murea.

Închid ochii și sunetul răsuflării ei frânte mi se învârtejește în minte.

— Mama! zice tăios Maddie. Ce-ar fi să-i dai naibii una dintre pastilele alea, altfel nu cred că mai ajunge la nicio programare.

— Nu e vina nimănui, spune sora mea, aflată la volan. I-au făcut analize toxicologice lui Luther. Nu avea nici droguri, nici alcool în organism. Ploua torențial. A pierdut controlul mașinii.

Candy plângea, Joey era leșinat, iar eu strigam la Luther, în timp ce ploaia se prelingea pe parbriz, pentru că el voia s-o luăm la stânga, pe Wolf Creek Road, nu spre dreapta, ca să ajungem acasă. Luther râdea. *Doar un scurt popas. Cinci minute. Voi, fetelor, vă purtați ca niște copii. Vă fac o favoare.*

Îmi doream ca Maddie să tacă, pur și simplu. Voiam doar ca pastila să-nceapă să-și facă efectul. Nu mai luasem una din prima mea săptămână acasă.

— Se întâmplă nenorociri, a zis Maddie. Oamenii mor fără niciun motiv. Știu că sună crud, dar nu a fost nimic mai mult decât un accident. Doamne, ce se petrece pe podul Frost? Câți oameni sunt acolo?

Mă uit pe geam. Podul Frost este ieșirea din oraș, chiar lângă indicatorul vesel cu Mill Haven, pe care scrie: PLECAȚI ATÂT DE REPEDE? DACĂ AȚI FI LOCUIT AICI, ACUM AȚI FI ACASĂ! Jos, pe malul stâncos al râului, sunt corturi și prelate, pături jerpelite și saci de dormit. Oamenii stau în grupuri mici. Vorbesc, fumează.

— Municipalitatea, spun eu. Municipalitatea a început să facă niște chestii. Știi tu, bănci incomode. Amenzi. Ca să-i alunge din oraș. Cred că vin aici, în schimb. Ca să fie în siguranță.

Te rog, fă-ţi efectul, pastilo! Fă-ţi efectul, fă-ţi efectul.

Așa se simțea oare Joey? Disperat să se simtă mai bine, să amorțească, să se piardă?

Maddie spune:

— Ha! Nu cred că stimatul nostru consiliu municipal, în care stimata noastră mamă e membră, primește prea bine vestea asta.

Atunci simt căldura răspândindu-se prin mine, relaxând totul. Mai blândă ca oceanul care mi-a curs prin vene la spital, dar tot alinătoare.

Mă uit pe geam. Mill Haven trece pe lângă mine într-o pâclă umedă și greu de deslușit. Panouri cu roșu, alb și albastru sunt agățate pe Main Street. În depărtare, Moara veghează marginea orașului. Moștenire a familiei noastre, chestia aceea a construit în jurul ei orașul acum mult, mult timp.

Peste câteva zile e 4 Iulie. Dacă Joey ar fi aici, am merge în Kingston Park, râzând în timp ce Simon Stanley i-ar conduce pe Mill Haven Gleefuls într-o interpretare însuflețită a melodiei „R.O.C.K. in the USA" și apoi am privi focul de artificii care umple cerul. Am bea limonadă cu paiele de mentă. Am face mișto de paradă.

Nu, nu e adevărat. Scutur din cap. Mintea mi se începe-o-șează de la pastilă. Joey a încetat să mai meargă cu mine la

artificii cu câțiva ani în urmă. O ardea în schimb cu prietenii lui. Venea acasă târziu și ametit, strecurându-se încet în casă după ce părinții mei se duseseră la culcare. Priveam explozia de artificii de pe cer de una singură, din curtea din spate. Îl așteptam întotdeauna, deși eram obosită.

Maddie încă vorbește, iar cuvintele i se dizolvă în aer de cum îi ies din gură.

Poate că asta îi plăcea lui Joey la droguri. Felul în care rearanjau lucrurile, schimbau amintirile, ștergeau lucrurile pe care nu voia să le înfrunte. Făcea lucrurile incomode să se estompeze.

— Emmy.

Vocea tăioasă a lui Maddie îmi spulberă gândurile.

— Ce ai pățit? E Vicodinul ăla? Trebuie să mănânci înainte să-l iei. Iisuse!

În biroul doctorului Cooper e frig. Deși măruntaiele mele s-au încălzit de la pastilă, tot tremur.

— Aici e ca într-o ghețărie, murmură Maddie, încolăcindu-și brațele în jurul corpului.

Ușa se deschide.

— Ah, faimoasele domnișoare Ward mă onorează cu prezența lor!

Dr. Cooper închide ușa cabinetului și ne zâmbește, arătându-și dinții înălbiți cu o grămadă de bani.

Maddie se uită la mine cu coada ochiului și încerc să-mi ascund zâmbetul. Știu că se gândește la felul în care-i spune mama. *Doctorul Vampir.*

— Îi vezi dinții de la câțiva kilometri distanță, a zis odată mama.

Medicul își face de lucru spălându-se pe mâini.

— Madeline, cum merge școala? Dartmouth, nu-i așa?

— Brown, răspunde Maddie.

Își șterge mâinile și o privește.

— Și ce domeniu vei aborda, ha? Faci parte din familia Ward, lumea îți stă la picioare.

— Plec cu circul, zice Maddie.

Dr. Cooper chicotește.

— Chiar așa?

— Serios. Mă-ntorc săptămâna viitoare la un curs de vară despre circ. Visul vieții mele e să zbor ca o ghiulea dintr-un tun.

— Mereu atât de spirituală, Madeline, spune el, întorcându-se spre mine. Și cea mică.

Zâmbetul îi șovăie, în timp ce caută ceva de spus.

Asta pentru că și eu, și el știm că eu nu sunt spirituală sau excepțională sau orice altceva. Dr. Cooper, pur și simplu, nu are nimic de pălăvrăgit cu mine.

Sunt doar „cea mică".

— Emory, spune el, în cele din urmă. Hai să ne uităm la genunchiul ăsta, ce zici?

Îmi vârâ o mână sub braț și mă conduce spre masă. Hârtia se rupe sub mine când mă întind pe spate. Mă bate ușor peste orteza albastră.

— Ești gata? întreabă el.

Răsuflarea îi miroase a mentă și fire mici de păr îi ies din urechi. Mă gândesc că un om care are atâta grijă de dinții săi ar trebui să-și taie și părul din urechi, dar ce știu eu?

Mă uit în tavan.

— Sigur, spun.

Îmi desface cataramele ortezei, mișcându-se lent.

— Să-mi spui dacă simți vreo durere, Emory.

— Nu simt nimic. Am luat o pastilă înainte să vin aici.

Își vârâ mâna pe sub orteză și mi-o trage de pe picior.

Mă simt ciudat fără orteză. Nu mi-am mai simțit piciorul atât de ușor de săptămâni întregi.

— Îh!

Maddie îmi cercetează coapsa cu privirea.

— Ai pierdut o grămadă de tonus muscular. Mă rog, se poate reface înainte să te întorci la echipa de dansuri, la toamnă.

Dr. Cooper mă apasă cu degetele în jurul genunchiului.

— O, nu va mai dansa multă vreme de-aici înainte.

— Stați, zic, încercând să-mi alung entuziasmul din glas. Nu mai pot face parte din echipa de dansuri?

— O, Doamne, nu! spune dr. Cooper. Ai de făcut puțină fizioterapie înainte să încerci măcar să dansezi.

— Mama o s-o ia razna. Echipa de dansuri e fixația ei, spune Maddie. Poate că te poți îmbrăca în costume, Emmy, fără să participi.

— Nu-mi pasă, spun.

Sunt destul de sigură că am fost primită în echipă pentru că mama a dat un telefon, ca să fiu cinstită.

— Nu mi-a plăcut oricum niciodată echipa de dansuri. Era doar ambiția mamei, care încerca să mă transforme în Maddie 2.0.

Nu știu dacă aș fi spus una ca asta dacă Vicodinul nu mi-ar fi străbătut trupul.

— Emmy, zice Maddie, dar nu cu asprime, pentru că știe că e adevărat.

— Sunt rezervă, Maddie. Sunt varză. Oricum stau pe bară în majoritatea timpului și, când dansez, sunt în spate.

Va trebui să mă prefac dezamăgită când îi voi spune mamei, dar, sincer, mă simt ușurată. Nu mai am de tras în toate direcțiile de șortul cu fustiță bleumarin, care mă irita, și nici nu mai trebuie să-mi lipesc sclipici pe pleoape. Nu mai sunt obligată să-mi lipesc un zâmbet prefăcut pe față.

Dr. Cooper se uită la mine.

— Ce-i? spun eu. Am terminat?

— E puțin umflat, zice el, dar per total arată bine. Se vindecă frumos. Vreau să-l îndoi. Foarte încet, doar puțin la început.

Dintr-odată mă simt cuprinsă de panică. Mă uit în jos, la piciorul meu palid și subțire, la pielea zbârcită din cauza ortezei. Mă gândesc la mașină, la accident, la cum m-am simțit stând în scaunul din dreapta șoferului, la cum am simțit că-mi lipsește ceva din corp, că ceva nu era în regulă. Rotula mi se izbise de bord în timp ce pluteam prin aer și apoi încă o dată, când am aterizat. Cred că-mi amintesc că am auzit, poate, o pocnitură. Sunetul unui lucru care s-a sfărâmat.

Nu vreau să mai aud niciodată sunetul acela.

Mi-e rău.

— Nu, spun eu. Nu vreau.

— Foarte normal, zice dr. Cooper. Ți-e teamă c-o să-ți rupi din nou piciorul? E absolut de înțeles. Dar, te asigur, nu se va rupe.

— Hai că poți, Emmy, spune blând Maddie.

Își pune mâna pe umărul meu.

— Poți.

— Nu pot, zic. Mi-e prea frică. Sunt...

Dr. Cooper își strecoară mâna sub genunchiul meu.

— Ți s-a întâmplat un lucru îngrozitor, Emory, ceva mult mai rău decât poți descrie în cuvinte. Dar primul pas pentru a trece peste asta și pentru a te vindeca este să îndoi genunchiul. Să te faci bine.

Închid ochii.

E o tâmpenie. Joey e undeva, în pustietatea din Colorado, urcând pe munți și vorbind și făcând cine mai știe ce ca să se întoarcă un om mai bun, Joey 2.0, Candy nu se mai întoarce niciodată, iar eu sunt aici și îmi e teamă să îndoi nenorocitul ăsta de genunchi. Cel mai simplu lucru din lume.

— Numai puțin. O să simți, probabil, puțin disconfort.

Degetele doctorului Cooper mă apasă sub genunchi, împingându-l ușor în sus. Mâinile lui mi se par foarte reci și înfricoșătoare.

— Emmy, șoptește Maddie.

Piciorul meu este tot ce s-a petrecut în acea mașină și-l voi târî pentru totdeauna după mine, la propriu și la figurat. Ar trebui să mă simt norocoasă că am supraviețuit. Nu am luat o supradoză, ca Joey. Și nici nu am trecut prin parbriz, ca Luther.

Și nici nu am murit, cum s-a întâmplat cu Candy.

Îmi smucesc genunchiul în sus. Mă arde ca o flacără, așa că scot un geamăt.

— Ai reușit! spune Maddie, bătând din palme.

— Nivelul durerii, spune dr. Cooper. Pe o scară de unu la zece.

— Nu știu, spun cu răsuflarea întretăiată.

Efectul pastilei începe să dispară.

— Poate cinci. Nu știu.

— Bine. O să-ți scriu iarăși o rețetă pentru Vic...

Maddie clatină din cap, întrerupându-l.

— Mulțumim, dr. Cooper, dar mamei noastre nu i-ar plăcea asta.

— Pardon?

Maddie oftează.

— Știți dumneavoastră, *fratele* nostru. E la dezintoxicare. Mama ține deja sub pază strictă medicamentele prescrise de la spital.

Văd cum chipul dr. Cooper trece de la confuzie la înțelegere.

Mill Haven e mic. Normal că a aflat.

— Da, așa e. Mă rog, mă bucur că primește ajutorul de care are nevoie, dar durerea lui Emory e a ei. Cu siguranță, modul de administrare a medicației ei poate fi monitorizat, dar n-ar trebui să stea fără doar pentru că...

— N-o cunoașteți pe mama noastră, zice Maddie. Sau poate că o cunoașteți.

Se uită fix unul la celălalt.

— Mă rog, spune dr. Cooper, dregându-și glasul. Hai să mai încercăm o dată, Emory. Încă de câteva ori înainte să pleci. Am citit în fișa ta că mama voastră a aranjat să începi fizioterapia la domiciliu de săptămâna viitoare și-ți voi sugera câteva exerciții ca să-ți întărești genunchiul. Și, dacă te răzgândești, te trimit acasă cu o rețetă, pentru orice eventualitate.

Stau într-un șezlong în curtea din spate și o privesc pe Maddie, care face sărituri în apă de pe platformă, săltând în aer și apoi ghemuindu-se strâns. De-abia stropește când intră în apă. Afară e foarte cald și-mi flutur tricoul ca să-mi răcoresc puțin trupul.

În timp ce Maddie alunecă și se strecoară prin apă ca un țipar, trag cu ochiul peste gardul de cărămidă care separă curtea noastră de curtea lui Galt. Îmi las privirea să urce dincolo de iedera care se cațără pe peretele casei, până la fereastra de pe colț, cea aflată vizavi de geamul dormitorului meu, o cameră în care nu am mai fost de câteva săptămâni, din cauza genunchiului. Sunt 16 trepte de la parter la primul etaj.

Jaluzelele sunt încă închise. Nu s-a întors deocamdată din tabăra de baseball.

Credeam c-o să mă viziteze la spital, c-o să încalce regula noastră. Măcar o dată. Dar nu a făcut-o.

Mă uit la noul meu telefon roz. Dau să-mi deschid mesajele, dar nu mă pot opri și intru pe Instagram ca să-i verific postările. Nu mă pot abține. Vreau să-i văd fața. El e drogul meu.

Iată-l, zâmbitor, cu ochelarii de soare și cu șapca pe cap, imaginea sănătății sclipitoare, desăvârșite.

Mă simt grozav, a postat el.

Și apoi, sub asta, un potop de mesaje din partea fetelor. Inimi triple, smiley-uri, flăcări. *Ești atât de sexy, Gage. Gage, ești cel mai tare. Mi-e dor de tine. Ești super. Scrie-mi pe privaaaat.*

Îmi simt corpul cuprins de un val de căldură.

Mă-ntreb ce ar spune fetele alea dacă ar ști că eu am sărutat acea gură perfectă. Mult de tot. Nu foarte departe de acest șezlong, de fapt. Chiar acolo, în căsuța de lângă piscina noastră.

Ești perfect, a comentat CuteCathy.

Delicios, a zis PristTine.

Mă uit din nou la buzele pline ale lui Gage.

Ce bine e așa, a spus ultima oară, trecându-și degetele peste gâtul meu. *Doar tu și cu mine, în felul acesta. Intim. Secretul nostru.*

Mă străbate durerea.

— Ești roșie ca racul. La ce te uiți acolo?

Vocea lui Maddie mă sperie. Stă în picioare lângă mine, storcându-și apă din părul ei des. Stropii aterizează pe picioarele mele goale.

— La nimic.

Îmi lipesc telefonul de coapsă.

— O, secrete, face ea cu ochiul. Am priceput. Mă rog, meriți un strop de distracție. Dar o să aflu eu. Am metodele mele.

Începe să mă gâdile și telefonul roz îmi alunecă de pe coapsă și cade pe jos, în curtea plină cu apă. Ea îl ridică iute și începe să tasteze.

— Maddie!

Dau să-i smulg telefonul, dar nu sunt suficient de rapidă.

— Ah! spune ea, încet.

Zâmbetul îi dispare.

— Vai!

— Nu e mare lucru, zic rapid. E o tâmpenie, sincer...

Maddie se uită la mine și nu pare supărată, cum credeam

că va fi. Pare însă tristă. Dar de ce ar părea tristă uitându-se la Gage Galt și la postările lui pe Instagram?

Îi smulg telefonul din mână.

Inima mi se oprește-n loc.

Nu la Gage Galt se uita. Îmi citea mesajele.

Tasha. Clipesc, citind mai jos.

Primele mesaje erau primite la numai o zi după accident.

OMG ești ok? Te rog sună-mă
Ce s-a întâmplat???
Nu-mi vine să cred
Sună-mă

Și apoi câteva zile mai târziu.

Hei, Emory, sună-mă când poți
Se întâmplă multe chestii, zvonuri și așa mai departe
De ce erai în mașină cu Luther Leonard
Nu-mi vine că cred că a murit Candy Doamne ce tristă sunt
Am trecut pe la tine pe-acasă și nu era nimeni

Inspir profund. Mai sunt și alte mesaje, de la fetele din echipa de dansuri. Mary, Madison, Jesse. Candy fusese și ea în echipa de dansuri cu noi, în clasa a noua. Era simpatică, efervescentă și prietenoasă și râdea de ea însăși când greșea vreo mișcare. Apoi s-a mutat la clubul de teatru.

Toată lumea o iubea pe Candy MontClair.

Auzi îmi pare foarte rău, mi-a scris Tasha acum săptămână.

Plec în tabăra de dansuri mâine îmi pare rău că nu putem vorbi
Dar se petrec multe lucruri
Îmi pare sincer rău, Emory. Urăsc chestia asta dar

Cred că de la toamnă
Când începe școala
Ar trebui să te dai la fund, ok? Unele fete
Mă rog, vreau să spun că toate suntem triste
Și sunt multe de înghițit pe nemestecate
Tu știai că Luther ăla avea droguri în mașină?
Adică e îngrozitor și înspăimântător și am vorbit toate
Adică toată lumea se simte oribil cu toată povestea asta
Așa că e mai bine să stai puțin deoparte
Până când toată lumea își mai revine

Inima îmi bate cu putere. Nu mă pot uita la sora mea.

— Te-au lăsat baltă, zice Maddie. Mi-era teamă că asta se va întâmpla. Chiar m-am mirat că nu te-a vizitat nimeni de când te-ai întors acasă.

Am auzit despre genunchiul tău, chiar e nașpa
Probabil că oricum n-ai putea face față echipei de dansuri
Și, ca să fim sincere, nici nu-ți plăcea
Îmi pare tare rău

— Emmy, zice Maddie, atingându-mă pe umăr.

Întorc telefonul cu fața în jos, pe burta mea. Clatin din cap.

— Nu contează, spun. Nu-i mare brânză. Nu eram prietene-prietene, oricum. Eram doar în echipa de dansuri.

Și acesta e adevărul. Nu eram apropiată de niciuna dintre ele, dar făceam parte din echipă și asta însemna că luam prânzul împreună și petreceam timp cu ele când nu-mi făceam griji în privința lui Joey. Dacă erai în echipa de dansuri erai oarecum protejată la școală. Aveai cu cine să stai, așa că nu păreai complet singură. Era un soi de umbrelă socială prin asociere, pentru că eu nu sunt ca Maddie, deschisă, frumoasă, vorbăreață, populară. Adică așa cum ar trebui să fiu și

eu, conform cu familia din care provin, cu casa în care trăiesc. Conform mamei mele.

Și acum nici măcar asta nu mai am.

Și persoana cu care vreau să discut cel mai mult despre asta, care mi-ar demonstra ce e greșit la fiecare dintre fetele acelea, chiar dacă nu ar crede total ce spune, ar fi Joey. *Dă-le dracului,* ar zice el. *O șleahtă de zgripțuroaice snoabe. Cine are nevoie de așa ceva? Mai bine că ai scăpat de ele.*

Dar el nu e aici. Și nici măcar nu-l pot suna, pentru că la Blue Spruce nu sunt permise apelurile telefonice. În pliantul pe care ni l-au trimis scrie că e vorba despre *clădirea unei baze de forță interioară înainte de a reveni în lumea din exterior.*

— Hai să intrăm în casă, zice blând Maddie. Fă un duș, poate și mănânci ceva. Putem vorbi despre asta. Pot să te ajut.

Îi dau la o parte mâna de pe umărul meu și mă ridic în picioare, clătinându-mă din cauza piciorului meu slab. Genunchiul începe să mă doară din nou, mai mult decât am recunoscut la cabinetul doctorului, și va trebui să-i cer lui Maddie o pastilă și mama se va întreba de ce am nevoie de ea și fratele meu e dependent de droguri și acum nu mai am nici măcar prietenii aceia pe care credeam că-i am și nu-mi doresc decât să dispar.

— Hei, ai grijă, Em, ce faci?

Vreau... să dispar.

Mă îndepărtez poticnit de Maddie și de fața ei îngrijorată, fără să țin seama de durerea care-mi vibrează în genunchi, și ajung la marginea piscinei noastre ridicol de mari, nespus de albastre, dureros de frumoase, din curtea noastră din spate, dureros de frumoasă și ea și atent îngrijită.

Apoi mă las să cad în apă.

Tricoul și șortul mi se umflă și înot la suprafață, doar cu brațele și cu piciorul sănătos, înconjurându-mă de tăcere, departe de orice accident, adolescentă moartă, frate distrus, și

mă hotărăsc pe loc, cu plămânii gata să-mi explodeze, că-mi voi petrecere restul verii sub apă, imponderabilă și nevătămată și mută. În siguranță.

Capitolul 7

Ostea este o tovărășie foarte potrivită.

Aceasta e replica dintr-o piesă de teatru pe care am citit-o anul trecut la literatură americană. Cuvintele acestea plutesc înlăuntrul meu în timp ce stau pe spate în piscină, cu brațele afară și apa lovindu-mi-se de obraji, iar cerul e ca o tapiserie întunecată și împestrițată deasupra mea. Povestea unui mic oraș, cu vieți mici în el.

Toată vara m-am uitat la cerul acesta.

Nu cunosc nicio constelație, nu știu ce se petrece acolo, sus, nu știu ce înseamnă, nu știu nimic, în afara liniștii pe care mi-o oferă plutirea aceasta noaptea. Felul în care trupul mi se mișcă ușor în apă, protejat, sunetul straniu al apei care-mi intră și-mi iese din urechi din când în când. Tăcerea neobișnuită din Mill Haven noaptea târziu, toate secretele noastre duse la culcare. Apa îmi ia durerea.

Am plutit în apă preț de două luni și jumătate. M-am făcut invizibilă.

Ar trebui să căutăm consolare în stele, corect? Despre asta vorbesc poeții și pictorii și filmele și cărțile. Marele necunoscut. Misterul vieții ispitindu-ne din niște galaxii îndepărtate. Ridică ochii și desfată-te cu acest miracol. Gândește-te la locul tău micuț în toată această imensitate.

Asta îți face invizibilitatea. Îți dă la o parte părțile snoabe și-ți lasă doar oasele și sângele. Suficient cât să te descurci.

Dau puțin din picioare ca să-mi corectez poziția. Genunchiul meu drept îmi trimite brusc un semnal dureros, făcându-mă să trag aer în piept și să mă înec cu apă.

Și apoi stelele dispar.

La început mă-ntreb dacă nu cumva încep să mă scufund, pentru că totul se întunecă.

Dar e doar mama, care stă aplecată deasupra mea, blocându-mi ultimele stele ale nopții și cerul când mă trage spre ea cu plasa de curățat piscina. E enervată pe mine, dar ce altceva e nou?

— Emory, spune ea. Ieși de-acolo. Plec la aeroport într-o oră.

Trupul mi se lovește de marginea piscinei. Ea lasă plasa să cadă pe cărămida cu care e pavată curtea, iar aceasta scoate un sunet umed, ca o plesnitură.

— Nu am nevoie, spune ea, gesticulând vag spre bazin și spre cerul care se luminează, de prosteala *asta* chiar azi, pricepi?

E machiată impecabil, are părul dat pe spate și prins atent cu o agrafă turcoaz și e îmbrăcată cu hainele ei de călătorie: colanți vișinii, balerini negri, o cămașă de bumbac scumpă, dar comodă, de culoare crem, și un cardigan lung, deschis, de la J. Jill, de aceeași culoare.

— Vreau să ieși din apă, să faci duș și să te pregătești pentru întâlnirea cu Sue. Bine? Poți să faci asta pentru mine? Poți să faci *măcar atâta lucru*?

Apa mi se prelinge pe față când îmi las picioarele în jos, pe fundul piscinei.

Mă privește în ochi. Dau din cap. Ea intră înapoi în casă, închizând poarta de la curtea din spate în urma ei. Luminile strălucesc de la toate ferestrele, ca și cum casa noastră ar avea o mie de ochi.

Normal că pot face *măcar atâta lucru*. Mereu am făcut *măcar atâta lucru*.

Astăzi e ziua în care mama merge să-l aducă pe Joey înapoi din pustietatea din Colorado, unde a urcat pe munți, a primit consiliere și și-a scos din sistem drogurile și gândurile rele în ultimele două luni și jumătate. Îl va aduce îndărăt, îl va îmbrăca frumos și-l va trimite în ultimul an la Heywood High, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Așa procedăm în casa asta.

De parcă vechea și hodorogita Toyota Corolla a lui Joey, cu vopseaua scorojită și cu banchetele rupte, n-ar fi zburat de pe Wolf Creek Road într-o noapte din luna iunie, cu Candy MontClair urlând, cu Luther Leonard râzând ca un maniac când s-a izbit cu capul de parbriz în fața mea și cu trupul lui Joey aruncat peste Candy pe locurile din spate, strivind-o, pentru că era inert, pentru că era atât de drogat încât nici măcar nu mai era conștient, era cu totul pe altă lume. Era ca una dintre aceste stele care pălesc deasupra capului meu chiar acum, când ies din piscină și mă-ndrept șchiopătând înspre casă: atât de frumoasă, atât de plină de taine, dar prea îndepărtată ca să fie ajunsă.

La mine în baie, îmi masez genunchiul în timp ce se încălzește apa de duș. Îmi trec ușor un deget peste cicatrice.

În spital aveau un grafic pe perete, cu șase fețe rotunde. Expresia fiecăreia era din ce în ce mai nasoală, ultima fiind schimonosită și plângând. Fiecare avea un număr. Ultima, fața plângăcioasă, avea numărul 10 și însemna că „te doare cel mai rău". Mai rău de-atât nu te putea durea. Pe aceea voiam mereu s-o aleg, pentru că așa mă simțeam, cu genunchiul și cu multe alte lucruri. Dar părinții mei erau la câteva rezerve distanță, cu fratele meu, în majoritatea timpului și nu trebu-

iau să-și facă griji și din cauza mea. Și nu voiam ca Maddie să mai plângă. Am spus în mare parte din zile că sunt pe undeva pe la patru, fața care avea doar o linie dreaptă în locul gurii, nici cal, nici măgar. „Doare puțin mai rău."

M-am aplecat și am apucat marginile căzii cu picioare cu ambele mâini, pășind mai întâi cu piciorul cel bun și apoi strecurându-l și pe cel rănit înăuntru, cu grijă și cu dureri. Sunt patru băi în casă, trei cu căzi cu picioare, originale, restaurate. Asta înseamnă să crești cu un anumit model de mamă într-o casă construită în 1884: e posibil să ai electrocasnice Sub-Zero și Wolf în bucătărie, dar restul casei „respectă istoria". Mama mea e un fan al trecutului, cu excepția ocaziilor când nu-i convine asta.

Încerc să-mi măsor zvâcnirea din genunchi. E un patru? Un șase? Mă doare puțin mai rău? Mă doare rău de tot? Mă gândesc la rețeta pe care mi-a dat-o dr. Cooper când Maddie era acasă, cea despre care nu i-am spus mamei. Când Maddie a plecat, mi-a ascuns medicamentele împotriva durerii.

Asta se întâmplă când fratele tău e dependent de droguri: mama ta devine atât de paranoică să nu ajungi și tu așa, încât îți interzice analgezicele. Le ține într-un dulap, sub cheie, în garaj, laolaltă cu orice alt medicament posibil din casă: aspirină, ibuprofen, Tylenol, Midol, orice ia ea pentru a cădea în somnul ei de zombie în fiecare noapte.

Când am întrebat-o unde se duce cu cutia de plastic plină de analgezice, mi-a răspuns:

— Vreau doar ca fratele tău să vină acasă și să nu aibă tentații în jur.

Când am întrebat-o de ce își pune toate bijuteriile în seiful din biroul tatei, mi-a spus:

— Ca să fiu prevăzătoare.

— Joey n-ar fura niciodată de la tine, am zis. N-ar face *asta*.

Mama s-a uitat la mine într-un fel care m-a speriat.

Ar fura? Joey ar fura?

— Păi, a furat? am întrebat în cele din urmă, exasperată de tăcerea ei.

— Nu, nu pot fi sigură de asta.

Și-a suflat o șuviță de păr de pe obraz.

— Dar vreau să ne fie bine tuturor, Emory. Să iau toate măsurile de siguranță.

A angajat o femeie cu păr umflat, cu un ecuson pe care scrie SUE S., ÎNGER PĂZITOR, ca să vină la noi acasă și să mă ajute să fac exerciții cu piciorul, dar femeia asta se uită pur și simplu la televizor când eu renunțam, întinsă pe spate pe salteaua albastră din living, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, plângând în tăcere de durere, dar și din pricina multor altor lucruri.

Sue S. câștigă 9 dolari pe oră; cât ne puteam aștepta să-i pese de mine, o fată bogată care locuiește într-o imensă casă în stil victorian, pe un deal din Mill Haven?

Faza cu invizibilitatea e că ai crede că totul e mai relaxat și mai aerisit și mai ușor, fără nicio presiune, dar nu e.

E cel mai greu lucru din viața mea.

După ce mă usuc, mă îmbrac și mă duc la bucătărie, mama îmi împinge pe masă o farfurie cu ouă, cătșune și pâine prăjită.

După asta îmi strecoară și o foaie de hârtie. *Lista.*

O parcurg, citind chestiile obișnuite: hrănește-o pe Fuzzy, dă-i cecul lui Sue, asigură-te că Goldie îi lasă mâncare lui tata pentru când se întoarce de la muncă. Și apoi văd ceva.

— Mama, zic, rugându-mă să nu-mi tremure glasul. Chestia asta. Nu cred... nu cred c-o pot face. Poți să-l duci pe Joey la cumpărături când vă întoarceți.

Vocea mamei e moale ca mătasea.

— Aiurea, Emory. Și tu ai nevoie de haine pentru școală. Îți

va face bine să ieși. Plimbă-te puțin pe la mall. Uite, am scris măsurile, am pus pe listă exact ce ar trebui să cumperi. Du-te cu Uberul.

Mallul este în oraș. Nu vreau să merg acolo. Să văd copii de la școală. *Neplăcut. Zvonuri.* Așa scrisese Tasha în mesaje.

Copii cărora le era dor de Candy MontClair.

— Mama, vorbesc din nou. Nu sunt pregătită. Nu... S-ar putea să mă întâlnesc cu copii de la școală.

Mi-a aruncat ceea ce Maddie, Joey și cu mine numim Privirea: un moment în care chipul îi devine inexpresiv și impenetrabil, de parcă te așteaptă să reacționezi ca să-și lipească de față mutra potrivită: dezaprobare, resemnare, ardere la foc mic. E un avertisment și o provocare în același timp.

Dincolo de fereastra de la bucătărie, soarele răsare, portocaliu și auriu, în spatele mamei, ca o coroană sclipitoare.

— Capul sus, draga mea, zâmbește mama. Oamenii au vorbit despre *mine* de când mă știu. O să ieși din povestea asta mai puternică decât înainte. Noi toți.

Își vâră telefonul în geantă.

— Contez pe tine, spune ea, uitându-se la ceas.

— Tot nu pricep de ce nu putem să mergem cu toții să-l luăm pe Joey, zic.

— Nu vreau să-l copleșim. O să fie dificil. O să aibă nevoie de o perioadă de acomodare. O să-l iau de-acolo, o să luăm cina, o să stăm o noapte la hotel și apoi o să ne întoarcem acasă.

Nu pricep ce anume ar fi atât de copleșitor dacă vine toată familia să te scoată de la dezintoxicare. Asta n-ar însemna că toți te iubesc?

O mângâie pe Fuzzy pe cap și se duce în garaj. În câteva minute, pornește mașina, ușa garajului se ridică, apoi coboară și mama pleacă.

Mă uit la farfuria cu ouă galbene, căpșune scânteietoare și pâine prăjită unsă cu unt. Stau cât pot de liniștită, încercând să surprind sau să simt vreun semn de foame din partea corpului meu.

Nu simt nimic, așa că arunc mâncarea la gunoi și urc șchiopătând la etaj, unde îmi pun un costum de baie uscat. Soarele e sus acum, cartierul e tăcut; pot prinde cel puțin două ore întregi de plutire înainte să vină Sue.

Capitolul 8

— Fratele tău vine mâine acasă deci?, întreabă Sue.

E întinsă pe canapeaua de piele de culoare mierii, cu picioarele desculțe rezemate de perna decorativă preferată a mamei. E de culoare Bungalow Rose, care e un amestec de roz Pepto-Bismol cu roșul căpșunelor mele de la micul dejun, acum storcite și sângerând în coșul de gunoi.

— Da, spun eu gâfâind de pe saltea, îndoindu-mi lent genunchiul, în grade infime.

Uneori Sue mă ajută, punându-și o mână caldă pe partea din față a genunchiului meu și pe cealaltă în spate. În marea parte a timpului se pare că am căzut la o înțelegere tacită: ea se uită la televizor, iar eu zac pe saltea și-mi fac exercițiile în dorul lelii.

S-ar putea ca Sue să fie acum singura mea prietenă și nici măcar nu știe asta.

— Fac pariu c-o să-ți pară rău că nu mai ai tot căsoiul ăsta vechi doar pentru tine, ha? Frații mai mari sunt gălăgioși, nu-i așa?

Sue schimbă de pe *Forensic Files* pe *SpongeBob SquarePants.* Mutra nefericită a lui Squidward umple ecranul uriaș al televizorului agățat deasupra șemineului.

Ochii mi se ridică spre tavan în timp ce-mi las piciorul în jos. Cu mare atenție.

Casa asta are o mulțime de camere, dar Joey a cerut spațiul din pod când a împlinit 13 ani. Cel mai înalt loc. Cu tavane

înclinate, un triunghi perfect, și cu masa lui de desen cocoțată sub fereastră, între părțile înclinate ale tavanului. Poți vedea de la fereastra aceea toată valea care este Mill Haven, inclusiv moara, pe care familia mea a construit-o cu mulți ani înainte și care a condus acest oraș atâta amar de vreme. E închisă de ani buni, cu mult înainte ca Maddie, Joey și cu mine să ne fi născut. Se află la marginea orășelului Mill Haven, dincolo de Wolf Creek, cuibărită la poalele munților, înconjurată de un gard din sârmă ghimpată și indicatoare care interzic accesul. Micile clădiri în care locuiau muncitorii s-au prăbușit precum căsuțele vechi de la Monopoly pe terenul din jurul morii.

Joey își prindea peste tot desenele în piuneze. Marginile acestora fluturau când deschidea fereastra să mai intre aerul. Dacă o plimbam pe Fuzzy și Joey era acasă, puteam să mă uit de pe Aster Avenue și-l vedeam acolo, cu capul aplecat peste masă, cu umerii ridicați, desenând. Uneori se uita pe geam, observându-mă pe stradă.

De pe buze i se ițea o dâră de fum de iarbă. Îmi zâmbea, cu un deget la buze.

Șșșt.

Era doar iarbă. Mulți puști fumau iarbă. Chiar și tata mi-a spus-o mai demult.

— Un pic rebeliune, un pic experimentare. Așa fac adolescenții. E de așteptat.

— De fapt, îi spun lui Sue, mereu a fost destul de cuminte.

În afară de momentele când nu era.

Doar că toate astea s-au terminat. Lucrurile vor sta altcumva, corect? Ăsta e planul. Așa cum scrie în pliantul de la Blue Spruce: *Familia ar trebui să ofere un mediu stabil și sigur.*

Dar Sue nu e atentă. Se uită la SpongeBob cum se ceartă cu Squidward.

— Mi-ar fi plăcut să locuiesc într-un ananas de pe fundul mării, îți spun eu, chicotește ea. E mai bine sub apă. Ca tine și piscina aia a ta.

Înainte ca Sue să plece, îi dau 20 de dolari ca să urce în pod în locul meu și să aducă hainele lui Joey și materialele de desenat. Maddie a curățat locul când a fost aici, dar nu a adus totul jos. Sper că, poate, când își va zări creioanele și blocurile de desen, va dori din nou să deseneze. Sper ca asta să-l ajute.

Sue ridică din umeri.

— Trebuie să te duci la Cooper cu piciorul ăla. Nu cred că faci progrese dacă nu poți să urci nici măcar câteva trepte, nu?

— Sunt obosită.

Se duce sus de două ori și se întoarce cu cutii întregi pline cu lucrurile lui Joey. Trântește cutiile pe patul din camera lui Maddie, care acum va fi camera lui Joey.

— E un loc tare drăguț acolo sus. Foarte luminos, spune ea.

Aș fi putut, probabil, să urc și singură scările, încet, *poate*, de vreme ce acum pot ajunge la etaj și pot dormi la mine în cameră, dar adevărul e că nu voiam. Podul era locul unde Joey se ducea ca să dispară și nu vreau să urc acolo.

Sue se oprește lângă biroul lui Maddie, uitându-se la teancul de desene pe care sora mea le-a adus din pod.

— Drăguțe chestii. Când eram copil, și mie îmi plăcea mult să desenez.

Se uită printre hârtii, atinge marginea unei ilustrații cu dragoni făcute de Joey.

— Dar am pierdut asta odată cu trecerea anilor, știi?

Pare că ar vrea să spună mai multe, dar scutură din cap.

— Ai cecul meu? Am o altă programare, pe strada Jefferson.

Îi întind cecul. Îi ascult pașii apăsați, o aud cum coboară treptele și iese pe ușă, trecând pe lângă Goldie, care tândălește în biroul tatei.

Tocmai mut hainele lui Maddie din sertarele dulapului într-o cutie uriașă de plastic, când primesc un mesaj de la ea.

Sigur, îi răspund.

Mă aşez pe pat, uşurată că nu-mi mai solicit genunchiul. E greu să mi-l imaginez pe Joey în această cameră, dormind în explozia asta de ciudăţenie care era Maddie înainte de a pleca la Brown, anul trecut: aşternuturi pictate de mână. Feţe de perne din batic. Un hamac agăţat într-un colţ. Mama urăşte camera lui Maddie. Ea preferă culori uni şi lucruri care se asortează.

Ce bine ar fi să fim ceea ce-şi doreşte mama.

Nu te cred, scrie Maddie.

Nici nu-mi închipuiam că mă crezi

Mi-a scris mama.
E pe drum înspre Blue Spruce.

Mi-a lăsat o listă cu lucruri de făcut.

Listele ei! Mă rog, nu trebuie să faci totul într-o singură zi, OK?

Ba da

Implică ieşitul din casă?

Dap. Haine pentru şcoală. Mallul.

O să-ţi prindă bine să ieşi.

Poate

La un moment dat va trebui să dai piept cu oamenii

Sigur

Emmy

Ce

Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta

Mă doare în piept. Nu vreau să plâng.

NU e vina ta, OK?

Am treabă

Întorc telefonul cu fața în jos și-l las pe pat. Îi ignor bâzâitul și continui să golesc sertarele surorii mele.

Când tata vine acasă, e trecut de nouă. Pare surprins să mă vadă în bucătărie sau poate că e surprins să vadă pe cineva. Mama doarme mereu la ora asta, terminată de medicamentele de somn din camera lor de la etaj, înconjurată de carnețele, creioane și laptop, pregătindu-se pentru cazurile sale. În mod normal, eu sunt în camera mea, în pat, în întuneric, privind fereastra de vizavi, din casa de lângă noi, așteptând un semn de viață.

Dacă podul era locul în care Joey își păstra secretele, al meu e în casa din vecini, la numai o fereastră distanță.

— Hei, zice tata, punându-și geanta pe masă.

Genul ăsta de chestii o face pe mama să se crispeze. Nu-i place dezordinea.

— Am cârlige dintr-un anumit motiv, îi place ei să zică, arătând spre șirul de cârlige nichelate aflate lângă ușa căsuței.

— Când se întorc? întreabă tata. Mama mi-a trimis multe mesaje, dar mi-e greu să le pricep pe toate.

— Cred că mâine după-amiază.

Oftează și-și privește telefonul.

— Spune că Joey arată bine.

Tata miroase a țigări. Atunci fumează tata: în mașină, când se întoarce de la spital. Își ține pachetele în torpedou. Mi-l imaginez întinzându-se după țigări imediat, în parcare, schimonosindu-se din cauza durerii pe care o resimte în degete, țeapăn după o noapte de spălături stomacale, suturi, copci, stăvilit băltoace de sânge. Asta face el: încearcă să salveze dezastrele care-i vin la urgențe. Să-i coasă pe oameni la loc, în alte versiuni ale lor. Și apoi se urcă în mașină și-și umple plămânii de fum.

Părinții nu au uneori nicio logică. Tata lucrează pentru a salva oameni, dar nu se poate opri din fumat. Părinții mei l-au trimis pe Joey la dezintoxicare, dar mama nu poate să doarmă fără pastile.

— Ce a lăsat Goldie pentru cină? întreabă el, așezându-se pe un taburet.

Primăvara trecută, părul tatei era des și negru și ondulat. Avea doar câteva șuvițe cărunte.

În iunie, după accident, jur că a albit peste noapte.

Îi dau furculița și o casoletă cu conopidă și linte încălzită.

— Poate o să mă uit puțin la televizor și o să mă culc, zice el, de parcă asta ar fi o noutate și nu ar face așa în fiecare seară, când vine acasă.

Își va duce mâncarea la el în birou, își va turna un pahar cu băutură care-l va face să adoarmă înainte de a-l termina, cu televizorul deschis pe o emisiune britanică de gătit, cu culori pastelate și jurați expirați.

Aștept, cum aștept mereu, așa cum aștept de ani întregi, probabil:

Hei, fetiţo, vrei să ieşim cu rolele?

Hei, fetiţo, ce zici, vedem un film?

Hei, fetiţo, nu ai chef să mergem să mâncăm nişte prăjituri?

Hei, fetiţo, ce mai faci?

Sau măcar: *Greutatea fetei aceleia care a murit trebuie să te apese rău pe dinăuntru şi îmi pare rău.*

Mi-ar plăcea ca oamenii să mă întrebe asta. Cum mă face să mă simt faptul că a murit Candy.

Sau cel puţin cum mă simt în privinţa lui Joey, un alt soi de moarte.

Dar tata nu spune decât:

— A fost o seară neagră în iad, puştoaico.

Aşa numeşte el urgenţele, iadul. Mă duce cu gândul la mormane de trupuri însângerate şi-mi imaginez cum tata îşi croieşte drum printre ele, ceea ce cred că nu e foarte departe de realitate.

Cred că-mi citeşte ceva pe faţă, pentru că spune dintr-odată:

— Lucrurile vor merge *mai bine* acum, Emmy. A fost foarte greu pentru toţi, dar acum depinde doar de Joe. Tot ce putem face e să-l iubim.

Cuvintele îmi zboară de pe buze înainte să le pot opri:

— Dar l-am iubit mereu şi totuşi...

— Emmy.

Mă ia de mână.

— E tot ce putem face. E singurul lucru pe care trebuie să-l facem în continuare.

Mă răsucesc spre chiuvetă, prefăcându-mă că mut nişte vase dintr-o parte în alta.

— Emmy, şi tu vei fi OK. Îţi promit.

Nu vreau ca tata să mă vadă plângând.

Când mă întorc, a dispărut, iar casoleta e tot pe blat, neatinsă.

Ar trebui să dorm, în schimb plutesc din nou. Noaptea e perioada mea preferată de plutit și, în scurt timp, când va veni toamna, va fi prea frig.

Ar trebui să fiu în pat să mă odihnesc, pregătindu-mă pentru întoarcerea din ziua următoare a lui Joey. Mi-e dor de el. Mi se pare că a trecut o veșnicie. După ce Maddie a plecat pentru sesiunea de vară, casa a devenit stranie. Am fost trei fantome plutind înlăuntrul ei întreaga vară.

În două săptămâni începe școala.

Inima prinde să-mi bată cu putere, acea senzație ametitoare că nu poți respira.

Nu vreau să mă întorc la școală. Să-i văd pe prietenii lui Candy.

Nu voi uita niciodată ploaia din noaptea aceea, greoaie și rece. Felul în care curgea la nesfârșit prin geamul spart și spăla sângele care se prelingea pe fața lui Candy. Felul în care sângele izbucnea din nou. Felul în care gemea pe bancheta din spate, cu trupul contorsionat, holbându-se la mine în oglinda retrovizoare spartă, cu Joey peste ea, prinzând-o ca într-o capcană. Lumea era cu susu-n jos și sfărâmată într-un miliard de bucățele.

Am 16 ani. Potrivit aplicațiilor de pe telefonul meu, toți copiii din Mill Haven sunt în oraș, la ultimele petreceri ale verii, cu pahare roșii cu tărie și cu sticle de bere ridicate, cu muzica bubuind. Cu focuri de tabără și beer pong. Cu bonguri și toate cele. Asta fac puștii, corect? Asta e cea mai frumoasă perioadă din viețile noastre – sau cel puțin așa ne spune toată lumea.

Și, preț de o noapte ploioasă din iunie, am încercat să fiu și eu una dintre ei. Chiar am încercat.

Capitolul 9

Mă trezesc devreme, așa cum fac zilele astea, și iau o porție bună de plutire, înainte de a face un alt duș ciudat și lent. Apoi cobor cu atenție cele 16 trepte până în bucătărie, unde mă uit din nou la lista mamei.

1. Golește mașina de spălat vase
2. Împăturește rufele
3. Golește sertarele lui Maddie; adu jos hainele lui J
4. Dă-i cecul lui Sue/terapie 9–11 am
5. Hrănește-o pe Fuzzy
6. Mâncarea lui tati e în casoleta pe care scrie *Tati*
7. Fă-ți curat în cameră
8. Fă-ți curat în baie
9. J are nevoie de haine pentru școală; mărimi și modele atașate; cardul de credit e în fișet; cheia e agățată înăuntrul dulapului cu condimente
10. Haine pentru tine; mărimi și modele atașate
11. Mulțumesc!

Presupun că mama ascunde acum totul, inclusiv cheia fișetului, unde ține cardul de credit pentru haine. Ascundem acum medicamentele, bijuteriile și cardurile de credit, de parcă Joey e un tâlhar cu mască neagră, nu un puști distrus.

Împăturesc lista și o strecor în geantă.

Nu prea sunt fiica mamei mele, ci mai degrabă o membră a personalului, ceva între Goldie menajera și tipul tăcut cu pălărie cu boruri largi care vine să ne aranjeze gardul viu și să ne tundă peluza o dată la câteva săptămâni sau cuplul tată-fiu, cu mutre împietrite, care vin în fiecare vineri la 9 dimineața ca să curețe piscina.

La capătul aleii, arunc o privire scurtă spre casa familiei Galt. Casa lui Gage.

La fereastra lui sunt încă trase jaluzelele. A fost plecat toată vara, în tabăra de baseball, apoi în călătorii cu prietenii lui. Dar se va întoarce. În curând. Și am nevoie să se întoarcă, pentru că, poate, cine știe, o parte din mine este exact ca Joey.

Am nevoie de doza mea de drog. Am nevoie și eu să mă pierd în altă lume.

Iau autobuzul până la mallul din oraș în loc să iau un Uber, pentru că nu ai de unde să știi dacă dai sau nu peste un șofer vorbăreț. Stația de autobuz nu e departe și aerul e plin de mirosul dulceag al heliotropului. Mill Haven e plin de aceste plante. Oamenii se mândresc la culme cu peluzele lor, la noi în cartier: curțile sunt îngrijite impecabil și fiecare stâncă gri e curățată și fiecare tufiș impetuos de lavandă e perfect aranjat.

Mallul nu e foarte aglomerat atât de devreme, luni dimineața, ceea ce ne bucură, atât pe mine, cât și genunchiul meu. Câțiva puști ici-colo, dar niciunul din Mill Haven. Mă simt ușurată.

Mă duc spre Gap. Lucrurile de pe lista mamei nu sunt ceea ce poartă Joey. De obicei umblă în hanorace murdare, blugi cu turul lăsat și tricouri cu personaje de anime. Mă uit la câteva haine de pe umerașe, imaginându-mi-l în acest tricou moale și ciocolatiu sau în acea pereche de blugi artistic prespălați. Jeanșii lui Joey au găuri în ei pentru că poartă aceeași pereche la infinit, fără s-o spele, până când îl lasă. Blugii ăștia *vin* cu

găuri în ei. E aproape ca și cum mama încearcă să-l recreeze, să-l preschimbe în altcineva, într-un băiat popular și curat, ca... Gage.

Gage Galt locuiește lângă noi dintotdeauna. E subțire și arătos și are dinți strălucitor de albi, părul exact cât trebuie de ciufulit, spre deosebire de părul în permanență murdar și încurcat al lui Joey, și un braț de aruncare neprețuit. Cel puțin așa spun ziarele. N-ar putea avea un destin mai frumos nici dacă ar fi avut scris SUCCES! în frunte. Trăiește, visează și respiră baseball.

A lui e fereastra dormitorului la care mă holbez din camera mea. Uneori, în timpul anului școlar, îl văd, aplecat noaptea târziu peste teme, cu fruntea încruntată de concentrare. Învățatul nu-i vine atât de ușor lui Gage ca sportul; trebuie să muncească din greu, pentru că, oricât de mult își ling buzele căutătorii de talente de câte ori pune piciorul pe un teren, tatăl său vrea să-și ia o diplomă de facultate și să facă un lucru care nu-i distruge corpul. Și dacă nu-și păstrează notele mari, nu mai poate juca baseball. Și dacă Gage nu mai poate juca baseball, Gage nu va mai fi Gage.

Mama îl adoră pe Gage. Sau poate că adoră acest portret: băiatul din orășel, puternic, necomplicat, care face lucruri bune.

Știu că n-ar trebui, pentru că mă face să fiu agitată și geloasă, dar îmi scot telefonul și mă uit la profilul lui.

Mă întorc curând în orășelul meu natal de-abia aștept să vă revăd mi-e dor de voi toţi

Ești delicios, spune CharleeZ.

Ce frumos ești, scrie Aimee443.

Mă uit la fiecare cuvânt în parte, încercând să găsesc ceva, dar nu știu exact ce anume. *Voi toţi* înseamnă *eu*? Se gândește la mine când e plecat? Îi este dor de mine?

Nu sunt sigură că mi-e dor de Gage ca om, de vreme ce

nu vorbim prea mult când suntem împreună. E vorba mai degrabă de o serie de senzații la care tânjesc: un deliciu, un secret, ceva ce-mi doresc să prelungesc cât mai mult cu putință, ceva ce e numai *al meu*. Departe de tot, de familia mea și de Joey. Și, dacă senzația e bună, n-are cum să fie ceva rău, nu-i așa? Adică nu sunt *droguri.*

Mă uit în jurul meu, prin magazin. Vânzătorii împăturesc haine, pălăvrăgesc în spatele tejghelelor, se uită în telefoane.

Uitaţi-vă la mine, îmi vine să spun. *Observaţi-mă.*

Nimeni nu o face.

Asta-i faza cu Gage. Cel puțin în momentele în care sunt cu el simt că mă vede cineva. Nu sunt fata obișnuită din căsoiul de pe deal.

Oftez, vârându-mi telefonul la loc în geantă. Și atunci o zăresc.

E tare drăguță. O brățară de culoarea caramelului, dulce și drăgălașă sub luminile puternice din magazin. N-am mai făcut asta de mult timp, dar nu mă pot abține.

Are doar o etichetă subțire, de hârtie, nimic mare care să indice un sistem de securitate care să trebuiască să fie scos la casă.

Vânzătorii se fâțâie de colo colo, pălăvrăgind.

Îmi ridic puțin tricoul, ca și cum m-aș scărpina, ceea ce poate că și fac, și apoi îndes cu grijă brățara între elasticul colanților și șold. Îmi așez geanta peste abdomen.

Mai bine. Mă simt mai bine.

Apoi inspir profund ca să-mi limpezesc mintea. Am fost trimisă într-o misiune de mama și nu pot s-o dau în bară.

Din numai patru magazine, îi cumpăr lui Joey o nouă viață.

Îmi păstrez secretele în șifonier, unde nu le poate găsi nimeni. Ascunse cu nevinovăție la vedere, în cutia de pălării de catifea neagră a străbunicii, aflată pe raftul de sus.

Mama nu a fost niciodată nevoită să-mi întoarcă dormitorul cu fundul în sus, furioasă, căutând motive, dovezi, despre cauza pentru care nu mă potrivesc în societate, pentru că eu fac tot posibilul să mă integrez. Nu am cum să nu mă integrez. Cineva trebuie să fie copilul cuminte.

Mă ridic pe vârfuri, ignorând durerea tăioasă de la genunchi, și dau cutia jos. Dau la o parte bucata de satin roșu din interior.

Gablonțurile perlate de la magazinul cu reduceri de pe Rose Street: agrafe și broșe, coliere cu lănțișoare încurcate. Bancnote de un dolar, de zece, de douăzeci din buzunarele pantalonilor tatei lăsați în coșul din spălătorie, haine pe care Goldie le bagă la mașina de spălat de două ori pe săptămână, apoi le calcă frumos și le atârnă la el în dulap. Un ceas lăsat la bibliotecă de când eram în clasa a noua. Era frumos, strălucitor și scump, cine ar lăsa în urmă un obiect ca acesta? Nu i-a plăcut nimănui, așa că mi l-am însușit. Elastice lăsate pe băncile din vestiarul umed de la Heywood High. Un pix scump abandonat pe o măsuță de cafea la un dineu din oraș, unde m-au dus părinții mei. Sclipea în lumina discretă din foaier. A fost atât de simplu să-l trag cu degetul de pe masă și să-l strecor la mine în geantă. Adulții purtau haine senzaționale și beau. Nu băgau în seamă o adolescentă.

Mă uit la cutia mea cu obiecte care mă fac fericită. *Eu* am făcut asta. *Eu* am secrete.

Îmi trec degetul peste comorile mele și aud mașina. E mașina mamei, parcând în garaj. Ușa acestuia se deschide, apoi se închide la loc.

Joey a ajuns acasă.

Capitolul 10

Primul lucru pe care l-am observat a fost părul lui. Nu mai e. Înainte de a pleca la Blue Spruce i se revărsa mai jos de umeri, des și negru, neobișnuit de frumos pentru un băiat.

Acum, în bucătăria noastră albă, strălucitoare și plină de oțel inoxidabil, părul fratelui meu Joey de-abia mai are cinci centimetri. Nu cred c-am observat vreodată ce urechi mari are și brusc mă-ntreb dacă nu cumva de-asta și-a lăsat părul să crească atât de mult, când și-a dat seama că poate: ca să și le ascundă.

Fuzzy schelălăie și se învârte printre picioarele lui Joey. El o împinge în joacă.

— Câine prost, spune el, dar zâmbește.

Cel de-al doilea lucru pe care-l observ e mult mai subtil. O diferență în felul în care Joey ocupă spațiul.

Înainte stătea cocoșat, cu bărbia aproape până în piept, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, ca și cum i-ar fi fost teamă că-l privește cineva prea îndeaproape – și poate chiar îi era teamă. La urma urmelor, avea multe de ascuns.

Dar acum stă drept, descheiat la sacou, cu mâinile pe șolduri, nu strânse în buzunarele unui hanorac murdar, și se uită drept la mine, cu ochii lui căprui atenți și limpezi.

Anul trecut ochii lui erau mereu tulburi.

Mama scoate un plescăit de nerăbdare.

— Nu te mai *holba* așa, Emory. E *acasă.*

Își agață geanta într-unul dintre cârligele nichelate.

— Hei, spun eu.

Apoi dau fuga spre el și-mi încolăcesc brațele în jurul lui. Pentru o clipă, mi-e teamă că mă va respinge. Nu o face. Mă cuprinde în brațe și mă strânge tare, iar eu oftez ușurată.

— Mă bucur mult că te-ai întors.

— Și eu, șoptește el. Cum e... ce-ți mai face piciorul?

— E OK, zic, desprinzându-mă de el. E-n regulă.

— Cu tine totul e mereu în regulă, Em.

E o nuanță de tristețe în glasul lui? Nu-mi dau seama. Zâmbesc.

— Părul?

— Știu, așa-i?

Ochii îi strălucesc din cauza absurdității fazei.

Madison și Joey au amândoi părul castaniu și ochii căprui, dar eu sunt copilul bălai. Ochi albastru-deschis, păr șaten-deschis. *Mały kwiatek,* așa mă alinta bunica mea când eram micuță. Micuță floare, în poloneză. Mama zice:

— E o condiție la Blue Spruce. Te rad în cap. Ți-ai putea ascunde droguri în păr.

Iar Joey zice:

— Acolo erau foarte multe reguli.

— Regulile există pentru un motiv, Joe, spune mama. Te-ai descurcat de minune și sunt mândră de tine. O să învingem împreună.

Se uită la telefonul ei.

— Poți să ne aduci lucrurile înăuntru, Emory? O să comand mâncare. Golden Dragon e OK pentru toată lumea? Tatăl tău a dat mesaj când va ajunge acasă?

— Nu încă, spun.

Joey zice în barbă:

— Normal că nu-i acasă.

Ochii îi sclipesc. Să fie dezamăgire? Mi-aș dori ca tata să fie și el o dată în viață acasă.

Glasul mamei e tăios.

— Are de lucru, Joe. Blue Spruce n-a fost în întregime acoperit de asigurarea noastră.

Joey și cu mine tăcem, prefăcându-ne că tata e dedicat meseriei sale, nu că se ascunde.

În garaj, Joey își scoate geanta de voiaj din portbagaj.

— Mama a plecat pentru două zile. A luat trei valize pentru două zile?

Surâde.

— A mers la cumpărături înainte de a mă scoate de la Blue Spruce. Și a cumpărat valize noi ca să aibă în ce să le aducă acasă. O cunoști pe mama.

Vorbele îmi ies de pe buze înainte de a mă putea abține.

— Ești supărat? Pe mine? Dacă nu l-aș fi lăsat pe Luther să conducă...

— Emmy.

Își lasă geanta de voiaj la picioare.

— Nu sunt supărat. Jur. Nici măcar nu-mi amintesc ce s-a întâmplat. Asta e! La urma urmelor, *eu* am dat-o în bară.

Asta e.

O fată a murit și fratele meu, care luase o supradoză, a supraviețuit.

Schimb subiectul.

— Cine își bagă droguri în păr, ce, e posibil așa ceva?

Joey oftează.

— Ai rămâne surprinsă unde își pot ascunde oamenii drogurile. Dar putem să nu mai vorbim despre asta acum? Sunt obosit. Cred că tocmai m-am întors de pe planeta nebunilor. Ne-au învățat chiar și cum să facem focul, să ne facem de mâncare în pădure și să ne săpăm o gaură unde să ne îngropăm rahatul.

— O, Doamne! Gen, a trebuit să te caci în natură?

— Știu. Rahatul a devenit real. Literalmente.

Râdem, dar nu mi se pare ceva de bun augur; mi se pare un râs gol. Nu e așa cum era odinioară.

— Vreau ca lucrurile să fie bine, spun încet. O să fim OK?

— Habar nu am, spune Joey, punându-și geanta de voiaj pe umăr. Dar poate că măcar putem încerca.

La etaj, Joey se uită prin camera lui Maddie.

— Deci acum o să trăiesc în Woodstock, practic. Asta e pedeapsa mea?

Privesc spre hamac, spre stelele și semilunile și celelalte chestii stranii pe care Maddie le-a imprimat peste pereții indigo, pe care i-a pictat când era în clasa a zecea la Heywood High. La clopoțeii din scoici. La luminile feerice agățate pe pereți.

De parcă ne-ar fi auzit, sună telefonul. E Maddie, pe apel video. Are părul prins la spate într-un coc strâns și pe pleoape are machiaj auriu și violet.

— Dă-l încoace! îmi zice.

— Ce-i pe fața ta?

— Taci. Tocmai am venit de la ora de circ. Credeai că glumesc?

Îi dau telefonul lui Joey. Îl ia, sărind pe patul ei și rezemându-se de pernele ei din batic.

— Salutare, ciudato! Acuma vrei să fugi cu circul? Asta chiar c-o s-o scoată din minți pe mama.

— E un curs de vară. Primesc *credite*. A făcut minuni pentru stima mea de sine și pentru teama de înălțimi. Și chiar s-ar putea să mă alătur circului. N-ar face-o pe mama să-și piardă mințile? Ia zi, tu ce faci, băiețică? Ești curat-curățel? Cum îți place camera mea?

— Camera ta e ca și cum aș trăi în *My Little Pony*. Dacă o să am vreo recădere, camera asta o să fie de vină.

Tresar. *Recădere*. Site-ul Blue Spruce a spus că între 40 și 60 la sută dintre oamenii dependenți de diverse substanțe calcă din nou strâmb în primul an de recuperare.

Nu vreau să i se întâmple lui Joey. Trebuie să mă asigur că nu o să i se întâmple lui Joey.

— Joe, spune ea, cu glas blând. Mi-e dor de tine. Mi-am făcut griji pentru tine. Sunt aici pentru tine. Ești *fratele* meu. Nu trebuie să fie totul sarcastic.

Joey nu spune nimic.

Îmi dau seama că acum Maddie plânge.

— Mă bucur atât de mult că ești *viu*.

— OK.

Joey închide ochii.

— OK. O să încerc. Promit. Am învățat multe lucruri. Bine? Vorbim mai târziu.

Se dă jos din pat, îmi dă telefonul și intră în baie, trântind ușa. Maddie se șterge la ochi.

— Scuze. Sunt foarte sentimentală acum. O să-mi spui tu ce mai face, da? Nu mă întorc acasă până la Ziua Recunoștinței.

— Sigur, îi zic.

— Voi doi sunteți atât de apropiați. Știi că am fost mereu geloasă pe chestia asta, nu?

Inspiră profund.

— Trebuie să închid. Sună-mă, bine? Sau scrie-mi. Mama o să-i cumpere un alt telefon?

— Probabil. E *mama*.

— Te iubesc, Emmy-ursuleț.

— Și eu te iubesc.

Apoi chipul ei dispare.

O ajut pe mama să scoată cutiile cu lo mein, pui cu portocale, rulouri cu ouă, farfurii, tacâmuri. Ea își toarnă un pahar cu vin. Mă-ntreb dacă e o idee bună acum. Adică n-ar trebui să

– mă rog, și ea, și tata – să nu bea, dacă vrem să-l protejăm pe Joey? M-am uitat pe site-ul Blue Spruce. Am citit sfaturi despre *aducerea pacientului acasă* și despre cum putem crea *un mediu favorabil și sigur.*

Deschid șovăitoare gura. Fără să-și ridice privirea din telefon, mama murmură:

— Nu alcoolul era problema lui, Emory. Du-te și spune-i fratelui tău să coboare la cină.

Când urc în camera lui Maddie să-l iau pe Joey, acesta zace cu fața în jos, perfect neclintit.

Din obișnuință, mă panichez. Dacă a luat ceva în baie? Mama a curățat locul de toate analgezicele, aspirinele, tot în afară de alcool, dar poate că i-a scăpat ceva. O pilulă căzută, o sticlă de sirop de tuse uitată în fundul dulapului de sub chiuvetă...

Inima începe să-mi bată cu putere, gândindu-mă la acele dimineți de anul trecut când trebuia să arunc apă rece peste fața lui Joey, în pod, ca să-l trezesc pentru școală înainte să vadă mama cât era de drogat. Uneori trebuia să-l pocnesc atât de tare peste obraji încât îi lăsam urme roșii. Îl așteptam să vină acasă, urmărind reluări nesfârșite din *Friends* în living, cu volumul scăzut, și-l ajutam să urce treptele, făcându-mi griji în tot acest timp c-o să-i trezim pe mama și pe tata.

Nu vreau să mă întorc la acele luni epuizante și pline de minciuni.

— Nu sunt drogat, mormăie Joey. Doar obosit. Nu mi-e foame.

Într-un minut, începe să sforăie.

Mama se încruntă de enervare când îi spun că a adormit.

— Mă rog, nici mie nu mi-e prea foame, oricum. Mă duc să-mi verific e-mailul. Am pierdut mult timp de muncă. Mănâncă, Emory. Nu vreau să slăbești prea mult.

Și iată-mă în bucătărie, înconjurată din nou de mâncare, doar cu Fuzzy, care se uită plină de speranță în sus, la mine.

Mă trezesc în zgomot de ciocane și burghie. Mă dau jos din pat și ies pe hol.

Tata scoate ușa camerei lui Maddie. Joey se sprijină de perete, îmbrăcat tot cu hainele de ieri, încruntat.

— Nu, Neil, cred că poți folosi pur și simplu o șurubelniță, nu cred...

Tata ridică burghiul spre mama.

— Ești invitata mea, Abigail.

— Ce se petrece? zic.

Toată lumea se uită la mine.

— Nu merit să am ușă, spune Joey furios. Nu merit intimitate. Am acest drept, mamă?

Mama spune:

— Nu, Joe. Nu-l ai. Ți-am dat un pod și ai făcut naiba știe ce acolo sus. Asta face parte din recuperarea ta. Îți poți câștiga ușa înapoi când o să vedem note bune, purtare frumoasă, un efort real din partea ta. Nu mai vreau uși încuiate. Nu vreau să te mai *ascunzi.*

— Nu am voie să am un loc în care să meditez, cel puțin? Să mă pot concentra când îmi fac lecțiile?

Mama îi aruncă Privirea.

— Joey, spun. Las-o baltă...

Tata pornește din nou burghiul, ridicând glasul ca să acopere zgomotul.

— Poți să-ți faci temele jos, cu Emory. Vi le puteți face împreună. Crezi că mie îmi place să fac asta? Crezi că asta mă face...

Închid ochii, ascultându-i pe toți cum se ceartă, dintr-o parte într-alta, replică după replică după replică.

E din nou ca anul trecut și Joey e acasă de numai o zi.

Anul trecut: mama zgâlțâind ușa de la pod după ce Joey se încuiase înăuntru. L-a pedepsit. I-a luat telefonul. I-a ținut predici lungi despre atitudinea lui. Joey a tras cu piciorul

într-un perete. Tata a lovit cu pumnul în masa din bucătărie, cu ochelarii alunecându-i de pe ochi, îmbrăcat tot în uniforma pătată de la spital. Joey o ținea la nesfârșit pe a lui: *OK OK OK OK OK plecaţi de pe capul meu bine bine bine doar lăsaţi-mă în pace.*

Credeam că se va termina cu asta acum. Speram că se va termina.

Mama țipă:

— A murit o fată!

Inima mi se strânge și simt cum un pumn teribil mă pocnește dinlăuntru.

Exact în clipa în care urlu *Încetaţi,* ușa se desprinde din balamale, lipindu-l pe tata de cadru. Mama dă ușa la o parte cu un icnet. O sprijină de peretele din hol, poticnindu-se puțin sub greutatea acesteia.

— Acum ți-ai supărat sora, îi spune ea lui Joey.

— Gata, *încetaţi*! spun.

Tata își aranjează ochelarii.

— Du ușa la parter, Joe, și pune-o la subsol. Trebuie să scot și ușa de la baie. Astea sunt condițiile pentru a locui aici. Vrei să fii aici?

— Tata, zic eu. Are nevoie de ușă *la baie.* A trecut doar o zi. Dați-i o *șansă.*

— Emory, mă avertizează mama. Nu te băga.

— Mama, e ridic...

— Vreau să fiu aici, ne întrerupe Joey. Cum spuneți voi. E bine.

Binebinebinebinebine.

Dau să mai spun ceva, dar Joey îmi aruncă o privire, cu dinții încleștați.

— Bine, spune tata. Atunci respectă regulile, Joe. Pentru că-mi petrec mai mult de jumătate din timp la slujbă având de-a face cu supradozele și nu am chef să mă duc la spital și să-mi văd fiul adus din nou pe targă.

Ia burghiul și se apucă să scoată ușa băii lui Maddie.

— Fă cum spune tata, Joey, zice mama încet. Iar eu fac micul dejun și discutăm despre reguli.

Se uită la mine.

— Emory, du-te să faci duș. Ți-am cumpărat un șampon și un tratament speciale. Tot timpul acela petrecut în piscină și-a spus cuvântul asupra părului tău.

În duș, mă gândesc la ce a omis mama.

Candy MontClair a murit, da.

Dar și Joey aproape că a murit și mama nu pare deranjată de chestia asta.

Aflăm Regulile pentru Joey la masa din salon, înconjurați de platouri cu fructe și ouă neatinse.

— Vei respecta regulile sau nu vei mai putea locui în această casă.
— Toate ușile scoase până la noi dispoziții.
— Vei primi un telefon cu internet limitat și îl vei înapoia părinților în fiecare seară. Mesajele vor fi verificate.
— Pe telefon va fi instalat un dispozitiv de urmărire.
— Timpul petrecut afară din casă e limitat la orele de școală și la cele de terapie până când îți vei găsi o slujbă cu jumătate de normă.
— Cecurile primite de la slujbă vor fi date părinților și depuse într-un cont pentru când vei merge la facultate.
— Va fi cumpărată o mașină pentru mers la școală și la serviciu. Kilometrajul va fi verificat. Nu ai voie să folo sești mașina fără permisiunea noastră.
— Programările la ședințele de recuperare trebuie respectate cu sfințenie. Vei trimite un mesaj unuia dintre părinți când ajungi acolo și când pleci.
— Poți primi prieteni la tine dacă sunt treji și toate vizitele

vor avea loc la parter, în prezența unuia dintre părinți sau a surorii tale.

— Nu ai voi să bei, să te droghezi sau să fumezi țigări. Și nici să vapezi.

— Vei fi supus unor teste neanunțate pentru alcool și droguri.

— Vei lua cina cu familia ta în fiecare seară.

— Te vei întâlni cu consilierul psihologic o dată pe săptămână.

— Vei menține un nivel al notelor de cel puțin B-minus la fiecare materie.

— Nu vei mai avea niciun contact cu Luther Leonard.

Fratele meu înghite în sec după ce citește lista.

Mama clipește spre el din celălalt capăt al mesei din sufragerie. Are mâinile strâns împreunate.

— OK, spune el, în cele din urmă. OK.

Pare destul de mult. Cum se presupune că se va simți mai bine, că se va face bine sau *cum o fi*, dacă practic e prizonier în propria sa casă?

Dar tac mâlc, pentru că deja mi-am încercat norocul cu mama, la etaj. Trebuie să ai grijă cum te porți în preajma mamei noastre.

OK OK OK OK, exact ca anul trecut, dar acum glasul îi e moale, nu răgușit și tăios, cum ar fi fost anul trecut.

Când a venit ieri acasă, era cu capul sus. Un alt Joey. Acum e pleoștit, cu capul plecat, cu ochii în pământ.

Semnează hârtia.

Mama se ridică de la masă și se duce la bucătărie, punând contractul sub un magnet pe frigider.

Joey mănâncă două căpșune și trei îmbucături de pâine prăjită și se duce la etaj, în camera lui Maddie. Îl urmez, șchiopătând după el pe scări.

Se trântește pe pat, holbându-se la tavan.

— Încearcă să te ajute, îi zic. O s-o lase mai moale. La un moment dat.

— Nu trebuie să mi-o explici pe mama. Pricep.

Își încrucișează mâinile la piept.

— Hei, știi ce a găsit Maddie? În pod? Desenele tale.

Arăt spre cutia de lapte de lângă dulapul lui Maddie.

— Aproape că uitasem cât de bune sunt. Poate că începi să desenezi din nou.

— Emmy, eram drogat când le-am făcut. Nici măcar nu-mi amintesc la ce anume mă gândeam.

— Poate, dar, dacă ai încerca măcar, sunt sigură că...

Joey se întoarce pe o parte și se uită la mine.

— Știu că vrei să fii de ajutor, Em, dar poți... mai bine să nu? Nu acum. Eu doar... vreau doar să fiu singur, OK? Scuze.

— O, OK, zis eu. Sigur.

— Îmi pare rău, spune el. Stai, nu-mi pare rău. Nu trebuie să-mi cer scuze pentru că am nevoie de spațiu.

Inspiră profund.

— Am nevoie de puțin spațiu, OK?

Știu că n-ar trebui să mă simt rănită de asta, dar mă simt, așa, puțin.

— Da, zic. Înțeleg.

Ajunsă în hol, mă sprijin de perete, lângă camera lui.

Știam că, atunci când se va întoarce, e posibil să fie schimbat. Știam asta. Adică *trebuie* să fie schimbat, pentru că e treaz. Poate mi-am închipuit că se va întoarce în versiunea de care-mi place cel mai mult să-mi amintesc, cea de când eram mai mici. Ca și cum acea parte din el ar avea voie să se ridice din nou la suprafață.

Nu m-am așteptat să fiu nevoită să fac cunoștință cu un frate în totalitate nou.

Când mama adoarme în seara aceea, cobor la piscină. Mă strecor înăuntru și Ryleigh, sora mai mică a lui Gage, trage cu ochiul peste gardul de cărămidă care ne separă curțile. Are o scară pe partea ei. O înnebunea pe Maddie când era în piscină cu prietenele ei și brusc o puștoaică sărea gardul.

— Bună, Emmy, ciripește ea.

— Bună, Ryleigh. Te-ai întors din tabără?

— Dap. Și cred că am luat Zika de la toți țânțarii ăia. Am fost pernița lor de ace.

— Nu cred că poți lua virusul Zika dintr-o tabără de vară din New Hampshire.

— Atunci am cu siguranță ceva de la soluția antițânțari pe care o dădeau pe noi. Sută la sută organică pe naiba. Orice îi alungă pe nemernicii ăia trebuie să fie toxic. Probabil că voi muri până mâine-dimineață.

— Probabil.

Fetița așteaptă.

— Păi, dacă ai costumul pe tine, vino-ncoace, zic. Unde e mama ta? E târziu.

Își trece un picior peste zid și alunecă în jos. Are un costum de baie roz cu verde.

— Doarme, ca întotdeauna. Ca mama ta. Oare toate mamele se duc devreme la culcare?

— Da. Ca să scape de copiii ticăloși ca noi.

Merg prin piscină, testându-mi genunchiul. Ryleigh stă lângă treptele piscinei, iar lumina de sub apă aruncă o strălucire lăptoasă asupra corpului ei.

— Chiar te-ai bronzat, îi spun.

— Probabil că și crema aia de soare e toxică. Nu m-am mai dat cu ea și apoi m-am gândit la cancerul de piele, dar deja era prea târziu și acum asta e. Sunt tuciurie, cum a zis tata. Iar lucrează la ziar până târziu, în caz că te întrebai *el* unde e.

— Păi, știrile nu se opresc niciodată, bănuiesc.

Fetița se uită în piscină.

— Ce s-a întâmplat cu lebăda plutitoare? Îmi plăcea chestia aia.

— Habar nu am. Dar era dintr-un soi de plastic, deci probabil că și ea era toxică și îți e mai bine fără ea.

Se aruncă în apă.

— Mă uitam mai devreme. Joey e acasă?

— Dap.

— Asta-i bine. Îmi place de el. Eram îngrijorată. Știi că aproape 21 de milioane de oameni din întreaga țară se luptă cu dependența de droguri? Mai mulți decât toți oamenii cu cancere la un loc...

Am ridicat o mână.

— Încetează.

— Bine.

Se scufundă. Trupul ei se strecoară pe lângă o lumină subacvatică, precum o sirenă slăbănoagă. Iese din nou în capătul cu apă adâncă.

— Voi intra în clasa a șasea.

— Știu! Foarte palpitant. Ți-ai cumpărat hainele de școală?

— Da. M-am documentat și am pus-o pe mama să comande haine făcute în mod etic, dar apoi m-am gândit la costul transportului și m-am întrebat dacă era ceva cu adevărat etic sau făcea un și mai mare rău mediului înconjurător, așa că poate că nu procedam corect. Poate c-ar trebui să-mi fac propriile haine. Poate că ar fi mai bine, ca pe vremuri. Aerul era mai curat atunci.

Inspiră aerul umed al înserării.

— Heliotropul miroase frumos.

— E o decizie greu de luat. Ar putea fi distractiv să înveți să coși. Probabil că ți-ar fi de mare folos la o viitoare apocalipsă, spun, lăsând apa să-mi treacă printre degete.

Ryleigh se scufundă din nou și apare chiar lângă mine.

— Uite!

Își folosește degetele ca să-și deschidă larg gura.

— O, Doamne! Nu mai ai aparat dentar! Ce tare ești! Anul ăsta în mod sigur o să se îndrăgostească cineva de tine. O să ai dansuri acum.

Fetița își scoate degetele din gură.

— Nu, zice ea. Asta n-o să se întâmple. Sunt prea dificilă. Așa spune mama, cel puțin. Spune că vorbesc prea mult și-i obosesc pe oameni și ar trebui, probabil, să mă vadă un doctor. Nu știu de ce trebuie să mă duc la doctor pentru că *vorbesc.*

Când eram în clasa a șasea, am întrebat-o pe mama dacă i se părea că sunt drăguță, iar ea a lăsat telefonul deoparte, și-a scos ochelarii și a spus:

— Nu e un lucru pentru care să-ți faci griji, Emory. Sunt lucruri mult mai importante care să te preocupe decât înfățișarea ta.

Încă mă gândesc la faptul că nu a spus *Da.* Că unei mame n-ar trebui să-i fie greu să spună pur și simplu *Da, ești drăguță.* Ne spun atât de multe chestii critice, cât de dificil e să arunce acolo și câteva detalii pozitive? Un B înseamnă mereu „Păi, dacă nu ți-ai dat silința", niciodată „Bravo, a fost o materie grea pentru tine". E ca și cum părinții noștri ne judecă în permanență, modelându-ne astfel încât să rămână din noi doar partea care cred ei că e cea mai acceptabilă.

— Păi, Ryleigh, știi ce?

Ea sare în sus și-n jos.

— Ce?

— E cineva acolo, în lumea aceea mare, care e foarte tăcut și mai știi ceva?

— Ce?

— O să-l întâlnești și el o să adore fiecare cuvințel pe care tu îl ai de spus.

Zâmbește și face un stând pe mâini. Îi gâdil picioarele smochinite de apă.

La etaj, lumina din camera lui Maddie se aprinde și se stinge la loc.

Ryleigh s-a dus acasă, împingând un șezlong lângă gard ca să se poată sui pe el. Am ridicat-o cât am putut de bine, m-am asigurat că aud ușa din spatele casei ei închizându-se, ceea ce însemna că a ajuns acasă în siguranță.

Plutesc încă puțin, uitându-mă la stelele mele, înainte de a mă decide să ies din apă. Mă șterg cu prosopul și ecranul telefonului meu se aprinde.

Hei

Inima începe să-mi bată tare de să-mi spargă timpanele. Poate că dacă aș fi fost atentă la orele de biologie și anatomie de astă-primăvară, aș fi știut cum se numește această senzație anume.

Îmi tremură degetele când răspund: *Hei.*

Mai am puțin și ajung acasă. Ești afară?

Da

Ne vedem în 15

OK

Aștept în clădirea de lângă piscină. E ca o căsuță, cu un duș rudimentar și niște bănci lungi fixate de pereți, cu perne pe ele. Multe prosoape, cremă de soare. Indicatoare caraghioase,

cum ar fi cel care spune PLAJA ÎNTR-ACOLO, cu o săgeată arătând spre afară, către piscină. Îmi scutur părul.

Ușa se deschide. Razele lunii inundă mica încăpere.

— Hei, tu, zice Gage.

Închide ușa, învăluindu-ne în beznă. Am nevoie de câteva minute să mi se obișnuiască ochii, dar iată-l chiar aici, în sfârșit acasă, în fața mea.

— Hei, spun ușor.

Nu mă pot arăta prea entuziasmată că-l văd; se fâstâcește când fac asta. M-am purtat așa în primăvară și nu mi-a mai răspuns la mesaje o săptămână întreagă.

— Ridică-te, spune el.

Gage e mult mai înalt decât mine, de-abia îi ajung la piept. E de-a dreptul electric să stau atât de aproape de el, simt valuri de căldură și de lumină care-mi alungă durerea din genunchi, gândurile despre Joey, orice altceva, pentru că știu că peste câteva minute mă voi simți *mai bine.*

— Mi-a fost dor de tine, zice el.

Mă trage de breteaua costumului de baie.

— Îmi place asta. Ție ți-a fost dor de mine?

Dar nu mai așteaptă să-i răspund.

Capitolul 11

A început cu Anne Sexton. Sau poate cu Arthur Miller. Posibil cu Henry James. Tot ce știu e că trei scriitori morți m-au făcut să mă combin cu băiatul din vecini. N-a fost cel mai romantic început, dar cum ar spune Joey, asta e și alta nu-i.

Astă-primăvară, îl așteptam pe Joey, în camera mea, citind la birou, în fața ferestrei, când lumina din dormitorul lui Gage s-a aprins brusc și m-a făcut să tresar. Era târziu; credeam că doarme. Se antrenează mereu și apoi se culcă și se trezește devreme pentru o alergare. Într-un fel ciudat, e ca un hamster extrem de sexy închis într-o roată.

Am ridicat privirea, clipind.

Era acolo, holbându-se la mine. Mi-a făcut vag cu mâna și apoi s-a așezat la biroul său. Și-a scos niște caiete, iPad-ul și și-a lăsat capul în jos. S-a încruntat. A ros capătul unui creion. A oftat. S-a jucat cu telefonul.

Telefonul meu, aflat pe birou, a vibrat. L-am ridicat. N-am recunoscut numărul, dar am citit oricum mesajul.

Ar trebui să dormi

De unde ai numărul meu de telefon? i-am răspuns.

Am metodele mele ce mai faci

Mi-a fost frică să-mi ridic ochii. Oare se zgâia la mine prin fereastră? Își putea da seama că mă înroșisem la față? Putea vedea că-mi tremură mâinile? Tâmpenii de genul ăsta.

Citesc o carte pentru la școală

Și eu, nu pricep deloc cartea asta haha

Ce carte e?

Moartea unui comis-voiajor.

Nu e o carte, e o piesă de teatru

Păi, e într-o carte, deci e o carte are pagini!
Tatăl e prea trist toată lumea e tristă

Aș spune că e o afirmație foarte adevărată despre viață în general

Ce amuzant!

Așa cred

Încă-mi amintesc petrecerea aia dată de mama ta.
Clasa a 8-a, mai ții minte? Te-a pus să reciți o poezie.

Îmi aminteam. Trebuia să învățăm o poezie la engleză. Putea fi orice voiam, atâta vreme cât o învățam pe de rost. „Arta neagră", de Anne Sexton. Găsisem colecția în camera lui Maddie. Profesoara mi-a spus că e pentru avansați, probabil deoarece conține cuvântul *erecţii*. Ca să fiu cinstită, nu prea știam ce înseamnă la momentul respectiv și s-au auzit o grămadă de chicoteli când am recitat-o în clasă. Părinții mei au organizat un cocktail și mama m-a pus să mă îmbrac cu o rochie drăguță, să stau în fața tuturor și s-o citesc, de data asta din carte. De data asta, cuvântul *erecţii* a părut să facă să se lase tăcerea într-o cameră plină de adulți, dar nimeni nu avea curajul să se pună cu mama. Îmi amintesc că glasul îmi tremura, iar oaspeții de la petrecere au rămas stânjeniți în hainele lor adorabile.

Când s-a terminat, oamenii au aplaudat politicos.

Gage mi-a scris: *Ea crede că poate avertiza stelele.*

Este un vers din poezie. Cel care, de fapt, m-a făcut să iubesc acest poem, deși restul e puțin ciudat. Dar cred că acest avertisment ridicat spre stele e ceva interesant, câtă vreme, în marea majoritate a poeziilor, stelele ar trebui să te avertizeze *pe tine.*

N-am uitat niciodată versul ăla. Nu știu ce înseamnă, dar mi-a plăcut, cred.

Și mie

M-am decis să arunc o privire înspre fereastra lui și l-am zărit, zâmbind pe jumătate, uitându-se drept la mine.

Îl știam pe Gage de o viață întreagă. Părinții noștri ne lăsau împreună să ne jucăm când eram mici, erau grătarele din cartier, școala gimnazială, cu cizme îmbibate cu zăpadă și nasuri pline de muci, și, de-a lungul tuturor acestor lucruri, Gage era, sincer, doar o amintire începătoșată. Mereu cu o mănușă în mână și însoțit de șuieratul mingii de baseball, antrenându-se la peretele curții din spate. Dacă mingea ateriza în piscină și eram afară, o pescuiam cu prăjina și i-o aruncam peste gard, așteptând ca șuieratul să se reia.

Te poți afla în preajma oamenilor în fiecare zi a vieții tale și să nu-i vezi, știți? Sunt doar o colecție de obiecte, cum ar fi mănușile de baseball, părul ciufulit și zâmbetele largi. Și nu sapi mai adânc, pentru că-ți imaginezi că le-ai deslușit deja pe toate, doar după ceea ce se vede pe dinafară.

Dar ceva era diferit în ochii lui Gage.

Cum îți poți aminti un vers dintr-o poezie
pe care am citit-o acum nu știu câți ani?

Nu știu, pur și simplu. Mi-a rămas în cap.
Cum putem locui ușă în ușă fără să vorbim vreodată, știi?

M-am uitat din nou la el. Nu mai avea acea jumătate de zâmbet pe față. Avea chipul mai blând. Cumva mai trist.

S-a uitat din nou în telefon.

Dă-mi un citat trebuie să merg la culcare
Ceva interesant, ca faza cu stelele

Mi-am coborât privirea spre telefon, reflectând.

Apoi am scris: *Dacă vrei exemple măreţe din partea mea despre orice, te voi dezamăgi.*

Isabel Archer. Din *Portretul unei doamne.* O citeam chiar atunci, pentru școală. Mi-a plăcut și replica aceasta, pentru că așa mă simțeam când mă gândeam la mama.

Lui Gage i-a luat o veșnicie să răspundă.

...
Nu cred că e posibil ca tu
să dezamăgești vreodată, Emory

Spune-i asta mamei, ha

Amuzant. N-ai cum să câștigi cu părinții, totuși

Clar nu

Noapte bună, Emory

Noapte bună

Atras jaluzeaua în jos. Nu știam, sincer, ce să cred. Credeam că e pur și simplu un ciudat, pentru că-mi scrie așa, din senin. Gage avea prietenii lui și baseballul și nu ne intersectam prea mult. Dar apoi, după schimbul de mesaje, a ridicat oarecum bărbia spre mine la cantină, în timpul mesei de prânz, sau

s-a uitat după mine pe hol, poate cam prelung, și din când în când, după seara aia, îmi scria, odată ce toată lumea se ducea la culcare. Despre baseball. Sau despre teme sau despre nimic în special. O fețișoară zâmbitoare. Una încruntată. Emojiul cu omulețul care doarme în pat.

M-am gândit, cred, că, în ciuda popularității sale, poate că era și el cam singur.

E drăguț să vorbim așa, mi-a scris odată. *Ușor.*

Da, am răspuns.

Și apoi: *Vrei să ne vedem? Pot să vin pe la tine.*

E târziu.

Doar puțin. Pot sări gardul. Putem sta la tine în curte.
E frumos în seara asta.

Părinții mei dorm.

O să păstrăm liniștea. Ai căsuța aia de lângă piscină.

Era târziu. Era vineri seara și eram obosită. Îl așteptasem ore întregi pe Joey și, când venise acasă, mama l-a interceptat pe hol în drum spre camera lui din pod și a avut loc o ceartă, iar eu eram epuizată de la toate astea. Eram obosită și singură. Și, dacă era să fiu cinstită, voiam să fiu sărutată. Pentru că am știut în clipa în care a spus „căsuța de lângă piscină" că mă va săruta, pentru că nimeni nu te cheamă în căsuța de lângă piscină noaptea târziu ca să-ți recite poezii din memorie sau ca să discute despre piesele lui Arthur Miller. În plus, mă gândisem mult în ultima vreme la Gage și la buzele lui.

OK, i-am răspuns în cele din urmă.

* * *

Așa a început totul.

Și, după acea noapte, m-am simțit vie într-un fel în care nu mă mai simțisem niciodată.

Gage și cu mine facem de toate, în afară de sex propriu-zis. Nu vrea să strice totul, mi-a zis. Nu vrea să lase vreo fată gravidă.

— Prezervativele se rup, mi-a zis.

Nu vrea să iasă cu nimeni oficial.

— Prea complicat, a spus. Oamenii s-ar amesteca în treburile noastre. Ar fi o *chestie*. Eu trebuie să mă concentrez la jocul meu.

Nu știu dacă ceea ce-mi face el e spectaculos sau ceva de genul ăsta, de unde aș putea ști? E singura persoană cu care am făcut chestii ca astea. Dar mă face să mă simt mai bine.

— Ne cunoaștem de o veșnicie, a spus odată, sărutându-mă pe gât. Ar putea fi mâna destinului, dar trebuie să rămână secret. Mama ar lua-o razna.

Nu mă deranja secretul acesta, cum nu mă deranjau secretele din cutia mea cu lucruri furate. E ceva ce este *al meu*. De parcă l-aș fi furat tuturor fetelor care se dau pe lângă el pe holurile de la Heywood High, care-i trimit fotografii cu trupurile lor în sutiene și bikini și care nu-și pot da seama de ce nu o alege pe niciuna dintre ele. Pentru că ar putea alege. Ar putea-o alege pe oricare dintre ele să facă lucrurile pe care le face cu mine, în secret. Ele ar putea fi secretul lui, dar sunt *eu*. Și când trăiești într-o casă unde toată energia este îndreptată către o singură persoană și acea persoană e fratele tău cu probleme, ei bine, ți se face poftă să fii văzută.

Mă gândesc la asta stând în pat, după ce Gage pleacă și eu mă duc la etaj, încă încinsă și electrizată, cu mâna pe abdomen, în casa cufundată în liniște. Maddie e cea drăguță, Joey

e cel rău, iar eu sunt cea cuminte și așa trebuie să rămână lucrurile.

Astă-primăvară, Gage a zis:

— Nu vreau să mă îndrăgostesc de nimeni și nici nu vreau să se îndrăgostească nimeni de mine, nu chiar acum.

Prea târziu, mă gândesc în timp ce adorm.

Prea târziu.

Capitolul 12

Joey și cu mine suntem pe canapea, uitându-ne la televizor. Fuzzy e cuibărită la mine în poală. Încerc să fiu tăcută și molcomă în preajma lui Joey. A stat mai mult în camera lui și a dormit în cele câteva zile de când s-a întors, iar eu m-am bucurat foarte mult când a coborât și s-a așezat pe canapea lângă mine. Nu vreau să stric momentul.

Se aude soneria, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Fuzzy o ia razna, sărindu-mi din brațe, și aleargă în hol, lătrând neîncetat. Sună din nou. Joey și cu mine ne uităm unul la celălalt.

— Nu te uita la mine, spune el. Răspunde tu.

Mă înghiontește cu piciorul. Când deschid ușa, dau cu ochii de Max deVos, cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Hei, Emory, zice acesta. Joey e acasă?

Odinioară, Max deVos s-a făcut atât de praf la școală încât a căzut cu capul în piureul de cartofi din tava de prânz. Toți prietenii lui râdeau, mâncând mai departe. Doar Joey l-a ridicat și l-a curățat. L-a plesnit peste față până când și-a revenit și i-a spus supraveghetoarei de la cantină, domnișoara Richards, că Max era obosit de cât învățase, ceea ce sunt convinsă că aceasta nu a crezut, pentru că, mă rog, e vorba despre *Max deVos*. Creierul lui știe doar două lucruri: iarbă și skateboarding.

— Habar nu am, Max, am spus șovăitor.

Mă gândesc la ce a spus mama despre prietenii care vor să vină în vizită la Joey. Nu prea vrei s-o calci pe mama pe coadă.

— Vreau doar să-l salut. Nu am nimic la mine.

Își scoate mâinile din buzunar, le întinde, goale. Din spatele meu, Joey spune:

— Hei, frate!

Glasul îi pare ezitant. Ochii lui Max se însuflețesc.

— Frate, hei! Uau, părul tău! Ce tare e! Ce mai faci?

— Tu ce crezi? zice Joey.

Lui Max îi piere zâmbetul.

— Scuze, frate. M-am gândit să trec pe la tine, să ne jucăm poate niște *Assassin's Creed.* Să stăm împreună.

Lângă mine, Joey se foiește stânjenit.

— Ești drogat? îl întreabă ușor pe Max.

— Ce? Nu! Adică nu în momentul ăsta. Jur, vreau doar s-o ardem împreună.

— Nu pot, spune încet fratele meu. Nu pot sta cu cineva care se droghează. O să fiu dat afară din casă.

Lui Max îi cade fața.

— Îți bați joc de mine? Nu pot juca nici măcar un joc video cu tine?

Joey înghite în sec cu dificultate.

— Nu.

— Frate. Sunt *prietenul* tău, zice Max, cu voce frântă. E o tâmpenie.

— Nu pot. Pur și simplu nu pot. Așa stau lucrurile. Trebuie să plec, Max.

Joey pleacă. Max se uită la mine.

— Serios, pe bune?

— Pe bune, răspund.

— Cam pentru cât timp?

— Nu sunt sigură. Adică trebuie să încerce să se țină departe de droguri pentru totdeauna, Max.

— Rahat!

Max își vâră din nou mâinile în buzunar și clatină din cap. Se răsucește și coboară treptele, se urcă pe skateboard și pleacă. Închid ușa. Joey se plimbă de colo colo prin living.

— O să-ți faci alți prieteni, îi spun.

Dar nici eu nu prea sunt convinsă de asta. Puștii cu care pierde Joey vremea se droghează toți, în mare parte a timpului. Și, la fel ca mine, nici el nu se va bucura de cea mai bună primire când va începe școala, din cauza lui Candy MontClair.

— Nu, n-o să-mi fac, spune, oprindu-se în loc. Pot să împrumut telefonul tău? Mama încă nu mi-a cumpărat unul nou.

— Nu știu...

Degetele mi se strâng în jurul telefonului. Dacă sună pe cineva, poate pe Max, și dispare ca să se drogheze?

— Vreau doar să-l sun pe Shadow, OK? A fost consilierul meu la Blue Spruce. Am nevoie să vorbesc cu cineva. Poți verifica nenorocitul de număr dacă ai chef. Poți să-l pui pe difuzor! Iisuse! strigă el.

— OK, spun, cu glas tremurător. Calmează-te!

Îi întind telefonul. Mi-l smulge din mână. Inspiră profund de câteva ori.

— Îmi pare rău.

Apoi spune:

— Nu, nu-mi pare rău. Trebuie să fac asta. Ar fi trebuit să-ți spun doar mulțumesc.

— E OK, îi zic. Dar oare e OK?

E bine că-și sună consilierul, nu-i așa? Mama nu se poate supăra din cauza *aceasta*. A-ți suna consilierul înseamnă *să stabilești o legătură* și *să ceri ajutor*. Pliantul de la Blue Spruce spune că e un lucru bun.

Joey se duce la bucătărie. Eu rămân dincolo de cadrul ușii. În câteva momente începe să vorbească.

— Sunt eu, Joe Ward. Ai spus că te pot suna oricând.

A venit la mine acasă

Voia doar să jucăm un joc video

Cum pot face asta

Nu cunosc pe nimeni care nu se droghează

Să fiu pacient și școala să înceapă săptămâna viitoare – e ceva copleșitor

Nu mi-ai spus că-mi vor scoate ușile

Ei bine, asta au făcut

Sunt ca un prizonier aici

La naiba

Nu mă pot liniști

Sora mea

OK

Joey mă strigă. Intru în bucătărie. Gresia e rece sub tălpile mele goale.

— Vrea să discute cu tine.

— Ce? Eu? De ce? Nu.

Scutur din cap. Ce-ar trebui să-i spun consilierului? „Salut, spune-mi cum să-mi împiedic fratele să moară?"

— *Te rog.*

Joey stă cu telefonul întins în mâna care-i tremură. I-l iau.

— Hei, Emory, spune vocea. Eu sunt Shadow, consilierul lui Joe de la Blue Spruce. Am auzit multe despre tine astă-vară. Acum am nevoie de ajutorul tău, OK?

Glasul meu e doar o șoaptă.

— OK.

Încerc să-mi închipui cum arată. Pare tânăr, dar cât de tânăr poți fi cu o slujbă ca asta?

— Joe nu se simte bine acum. Cunoști situația?

— Da. Max a venit pe la noi.

— Da. E foarte, foarte greu când vechii prieteni vin în vizită când tu încerci să-ți continui recuperarea. Dorința ta de tová-

rășie și de conectare e imensă, dar trebuie să le spui nu oamenilor care consumă și asta poate fi un lucru extrem de greu, care te însingurează. Știi?

— Mda.

— Așadar sunt foarte mândru de Joe că i-a spus amicului său că nu poate intra, dar trebuie să faci ceva pentru mine, OK? O să pară ceva neînsemnat, dar de fapt e destul de important. Vreau să-l scoți pe Joe la o plimbare, o drumeție, orice, ca să-și limpezească mintea. Uneori să fii activ, să-ți pui sângele în mișcare e o metodă de a te calma și de a-ți regăsi concentrarea. Să ieși din casă. Să respiri aer curat.

Joey o ține strâns pe Fuzzy în brațe, mângâindu-i blana. Nu-i pot vedea fața.

— Nu pot... Nu pot face drumeții și nici nu pot merge mult timp. Am genunchiul rănit.

Urmează o pauză.

— Așa e. Erai în mașină. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să uit așa ceva.

— Avem însă piscină. E o zi frumoasă. Am putea înota. Putem să înotăm?

— Ah, desigur! E excelent. Îmi place ideea. Mulțumesc. Astea sunt lucrurile cu care avem nevoie să-l ajuți pe Joey, OK? Să-l ții în siguranță, să-l faci să simtă că are un sistem de sprijin. O s-o sun pe mama voastră, s-o anunț ce...

— O, nu, nu pe mama!

Glasul mi se ridică, devine o scheunătură stânjenitoare. Joey înalță ochii, clătinând din cap.

— Nu, nu poți... nu face asta. O să fie... pur și simplu nu e o idee bună.

Shadow tace puțin.

— Înțeleg. OK. Am priceput. Nu sunt un fan al omisiunii, dar pricep. Poți să-mi salvezi numărul în telefon? În caz că ai vreodată nevoie de el? Îl voi salva și eu pe al tău, OK?

Sunt un mare admirator al tău, Joey a vorbit mult despre tine. Pari o soră bună. Joey a spus că tu l-ai învățat să citească. E senzațional.

Nu spun nimic.

Pe vremuri, citeam ore întregi în fortăreața clădită în biroul tatei. Părinții mei se enervau mereu din cauza lui. Credeau că nu muncește suficient, că e leneș. I-am citit multe cărți lui Joey, doar noi doi, până când a învățat și el.

— Poți să mi-l mai dai un minut pe Joey? Și apoi puteți să mergeți să înotați. Spune-i lui Joey să facă o ghiulea pentru mine, OK?

— OK.

Joey și cu mine schimbăm cățelul și telefonul.

Îl aud pe Shadow spunând:

— Ești incredibil, frate. M-ai sunat când aveai nevoie și exact asta trebuie să faci.

Joey înclină din cap, mormăie ceva și apoi îmi înapoiază telefonul.

— Cred că mi-am lăsat costumul de baie în Colorado. Îmi amintesc că am înotat într-un lac și l-am agățat într-un copac ca să se usuce și acolo e ultimul loc unde l-am văzut. Nu cred că am altul, zice el.

Ne răsucim amândoi când auzim o bătaie în ușa curții interioare. Ryleigh stă acolo, în costumul ei de baie roz cu verde. Are în mână un colac.

— Cred că am o idee, spun zâmbind.

Șortul de baie al lui Gage e cam larg pe talia slăbănoagă a lui Joey, chiar dacă l-a strâns cât a putut de bine. Mereu a fost destul de subțirel, dar la dezintoxicare pare că a slăbit și mai mult. Probabil de la toate drumețiile acelea. Slipul are pe el plăci de surf și apusuri de soare.

— Sper că n-o să-mi cadă, mormăie el.

— A zis să faci ghiulele, spun, intrând în apă.

Ryleigh strigă:

— Concurs de ghiulele!

Și sare în apă, stropindu-l pe Joey.

— OK, acum e război, spune el când fetița reapare la suprafață. Pregătește-te să iei apă la bord.

Își ia elan, aleargă și se aruncă în apă. Ryleigh chițăie, vârâtă și scoasă din valuri. Când Joey apare și el, are un rânjet mare pe față.

— Fac pariu că pot să fac 50. Tu câte poți să faci?

— O mie. Știi că un tip a făcut odată 89 de ghiulele în 20 de minute? Purta un Speedo.

Joey calcă apa.

— E mult mai bine aici decât în lacurile în care înotam astă-vară. Nu le vedeam fundul. Chestia asta mă cam înspăimânta. Îmi place să știu unde e fundul, știi?

Îmi zâmbește și se bagă din nou sub apă.

Fiecare val face ca apa să se lovească tot mai tare de mine, ceea ce e plăcut, parcă ar fi oceanul, când am mers în vacanță la San Diego. Joey și cu mine petreceam întreaga zi în apă, înotând din ce în ce mai departe, ținându-ne unul de altul și țipând când valurile încercau să ne dărâme. Seara, părinții noștri mergeau la cină la restaurantul fițos al hotelului și ne dădeau bani să mergem pe faleză în Mission Beach și să ne cumpărăm hamburgeri de la Woody. Mâncam pe plajă la asfințit, cu părul încă încâlcit de la sare. Maddie își înfigea degetele de la picioare în nisip. Uneori Joey îmi dădea una dintre căștile lui și ascultam muzică împreună. Uneori aprindea un joint, când nu era nimeni prin preajmă. Nu știu de unde-l luase sau dacă fusese suficient de tâmpit să-l aducă în avion cu el. Plaja părea locul de unde probabil că puteai procura așa ceva, de la cineva.

Pe atunci nu mi se părea o problemă. Și era frumos să fiu alături de Joey, uitându-ne la ocean în timp ce cerul își

schimba culorile, privind valurile, care din albastre deveneau negre, cu muzica în urechi. Simțeam că aș putea locui la nesfârșit lângă ocean.

Mi-ar plăcea să ne putem întoarce acolo. Mi-ar plăcea să ne putem întoarce mult în timp, înainte ca toate acestea să se fi întâmplat.

— Ryleigh!

Gage se apleacă peste zid. Ochii îi alunecă spre mine, apoi la loc spre Ryleigh. Ryleigh țipă și ea:

— Ce?

— Mama vrea să vii acasă. Ai programare la tuns.

— Nu! spune ea, strâmbându-se.

Gage întinde mâinile.

— Îmi pare rău, puștoaico. Clarissa de la Curl Up and Dye nu așteaptă pe nimeni.

Se uită la Joey, care stă pe marginea piscinei.

— Hei, Joe!

— Hei!

— Ești bine?

— Mda.

— Tare, zice Gage, mijind ochii. Ăla e slipul meu?

— Ă, da.

— L-am lăsat să-l împrumute, spune Ryleigh, ieșind din apă și înfășurându-se într-un prosop. Ai vreo 50 de milioane.

— Am?

— Da.

— Atunci vin și eu, zice el și dispare.

Simt cum mă înroșesc la față, așa că mă bag repede sub apă. Când ies la suprafață, Joey stă pe scara piscinei.

— Mulțumesc, spune el. Mă simt mai bine. La Blue Spruce era o chestie, te țineau mereu activ, așa că, de câte ori o luai razna, făceai o drumeție sau mergeai la sala de sport sau pregăteai masa. Încă mă simt ca dracu' pentru că nu am prieteni acum, dar asta e, nu-i așa?

— O să-ți faci prieteni, zic. Alții.

— Spune soră-mea, care nu are niciun prieten.

Apoi se îmbujorează în obraji.

— Scuze. Mi-a spus Maddie. Naiba să-i ia, corect?

— Da, spun bucuroasă. Naiba să-i ia.

Gage sare gardul.

Încerc să-mi stăpânesc emoțiile când se scufundă în piscină. Am văzut părți din Gage fără haine, dar nu la lumina zilei, și nu sunt sigură că mă pot controla dacă e ud și în costum de baie la mine în piscină. Înota mereu aici când eram mici, înainte ca Joey să-ncerce să zboare de pe acoperiș, dar părinții nu l-au mai lăsat să vină pe la noi după asta. Maddie a fost cea care a convins-o pe doamna Galt vara aceasta s-o lase pe Ryleigh să ne viziteze.

— E *cald,* Beth, lasă fata să înoate. Hai să trecem *mai departe.*

Eram șocată cât de ușor a rostit Maddie numele mic al doamnei Galt, dar cred că pur și simplu așa era Maddie, iar Ryleigh fusese dintotdeauna o sirenă la noi în piscină.

Gage își dă la o parte părul ud din ochi.

— Doamne, ce bine e! Sunteți pregătiți pentru un nou an școlar în iadul din Heywood High?

Nu vorbește serios; face gestul ăla folosit mult de băieți, care imită masturbarea, ceea ce e grețos.

— Nu în mod special, spune Joey.

— Va fi OK, Joe. Trebuie să ai un scop, asta e tot. Să muncești pentru el. Ca să nu trebuiască să te droghezi.

— Toată lumea se droghează la Heywood, zice Joey. Jumătate dintre colegii tăi de echipă vând pe ascuns analgezice.

Gage ridică din umeri.

— Poate. Eu însă nu. Nu mă ating de așa ceva niciodată.

Și apoi își îndreaptă privirea spre mine. Ca și cum am fi niște vecini obișnuiți, care-și petrec după-amiaza în piscină.

— Și tu, Em? Ești gata din nou pentru trupa de dansuri? Fâț-fâț.

Își scutură șoldurile, iar Joey râde.

— Nu pot din cauza genunchiului, zic eu, iar Gage se strâmbă.

— O, nu! Nu mi-am dat seama că e atât de grav.

Brusc îmi dau seama că nu aveam niciun mesaj de la Gage când mi-am verificat noul telefon. Amețită cum eram la spital, pricepeam oarecum de ce nu m-a vizitat. Ar fi fost ciudat ca Gage vecinul să apară brusc acolo.

Dar nici nu mi-a scris. Și mesajele nu le-ar fi văzut nimeni.

Ar fi putut să-mi scrie mesaje. Măcar unul.

Poate că a fost prea ocupat să se pregătească pentru tabăra de baseball. Poate... o mie de chestii îmi trec prin minte.

— Ești OK? Arăți ciudat, spune Joey.

Gage și Joey se uită amândoi la mine.

— Eu... nu-i mare lucru, zic. Oricum nu eram bună. Eram doar rezervă.

— Mie mi se părea că te descurci destul de bine.

Îl stropesc, încercând să par ghidușă, dar mai ales pentru ca niște apă să ajungă și pe mine și să-mi alunge senzația oribilă din stomac.

Putea să-mi trimită un singur mesaj. Unul singur. Asta n-ar fi însemnat că încalcă regulile.

Cu coada ochiului îl văd pe Joey încruntându-se și cred că și Gage observă, pentru că spune imediat:

— Hei, Joe, mai ai jocurile alea, frate?

— Poftim?

— Știi tu.

Gage face un gest cu degetele mari, ca și cum ar folosi un controller.

— Aș băga niște *Fortnite* chiar acum.

Joey se uită la mine, apoi din nou la Gage.

— Ăăă, e-n regulă?

Încuviințez din cap, pentru că asta trebuie să fac, cred, acum că sunt păzitoarea lui Joey. Normal, Gage nu prezintă niciun pericol. Cum a spus, el nu s-a atins niciodată de droguri. În universul în care i-ar plăcea mamei să trăim, Gage ar fi prietenul perfect pentru Joey.

— Tare. Hai să jucăm, zice Gage. Am o după-amiază întreagă liberă.

Ies amândoi din piscină și se înfășoară în prosoape.

— Să puneți niște prosoape uscate pe jos. Știi cât de mult urăște mama apa din piscină pe podea! Și să puneți câteva prosoape și pe canapea! strig eu.

Gage se răsucește și ridică degetul mare. La început, sper că va spune:

— Hai și tu să joci cu noi, Em.

Dar nu o face.

În schimb, întoarce imperceptibil capul spre căsuța de la piscină și șoptește: *Ne vedem mai târziu.*

Capitolul 13

Bluza îi e ruptă la umăr, de parcă i-ar fi sfâșiat-o cineva. Sau ca și cum cineva i-ar fi prins-o între degete și ea s-ar fi smucit brusc și materialul s-ar fi deșirat. Tușul de ochi i s-a întins pe față. Luminile stroboscopice din subsol îi trec peste chipul roșualbastruroșualbastruroșualbastru. Oare plânge? Nici eu nu vreau să fiu la petrecerea asta, dar mama a spus că Joey trebuie să mă ia cu el dacă vrea să meargă. Credea că-l pot împiedica să se drogheze. *Trebuie să ai grijă de sora ta.* Acesta era, de fapt, un cod care însemna *Trebuie să ai grijă de Joey.* Așa că ne-am suit în Toyota lui, vechea mașină a bunicii. Centurile de siguranță din spate nu funcționau. I-a dăruit-o când ea a renunțat să conducă. Acum ia autobuzul oriunde s-ar duce. Sunt prea mulți puști în subsol și e prea cald. Nu știu unde s-a dus Joey. Faptul că nu știu unde s-a dus Joey e rău, pentru că înseamnă că nu mi-am făcut treaba. Acum fata plânge. Numele îi iese lent printre buze, ca o picătură de apă care se prelinge pe fereastră. Așa. *Candy.* De la trupa de dansuri din clasa a noua. Nu-mi place deloc muzica asta. Sau poate că mi-ar fi plăcut dacă aș fi fost precum ceilalți copii. Îi scriu un mesaj lui Joey. Fata își ține capul în mâini. Îi scriu din nou lui Joey. *Vreau să plec.* Privirea fetei se încrucișează cu a mea. Trec printre puștii care dansează. *Candy, ești OK?* Oare mă aude? Ochii ei se desprind de mine, fixându-se asupra unui băiat din colțul camerei. Acesta

se holbează la noi. Nu-mi plac ochii lui. *Ai mașină? Vreau doar să merg acasă. Te rog, du-mă acasă. Am o durere îngrozitoare de cap și băiatul ăla a pus mâna pe mine.*

Și apoi gura i se deschide și sângele i se revarsă. I-l prind în mâinile mele.

Mă trezesc plină de sudoare, cu inima bătându-mi nebunește.

De ce o visez pe Candy MontClair? Nu vreau s-o visez. O am în minte când sunt trează. Nu o vreau și când dorm.

Fuzzy își mișcă trupușorul la capătul patului și oftează. Îmi frec picioarele de ea. Trebuie să adorm la loc. Mâine e prima zi de școală. Prima zi de orice. Nu vreau să fiu obosită cum am fost anul trecut, pentru că-l așteptam până târziu pe Joey sau îl ajutam cu temele. Începusem să ațipesc uneori în clasă și mă dezmeticeam în ultimul moment, înainte să-mi cadă capul pe bancă.

Merg pe hol până la noua cameră a lui Joey. Mă uit la el din prag. E întins în pat, sub lumina roz-gălbuie a veiozei în formă de unicorn a lui Maddie. Mă urc în hamacul ei. Poate că dacă mă legăn o să-mi vină somnul.

Joey se foiește.

— Em?

— Scuze, spun. Nu puteam să dorm.

Se sprijină într-un cot.

— Poți veni aici, dacă vrei.

Îmi face loc în pat și mă strecor lângă el.

— Joey?

— Mmm...

Trebuie să am mare grijă. Nu vreau să-l necăjesc.

— Te gândești vreodată la ea?

— La cine?

Ezit.

— La Candy.

Numele ei sună aiurea pe buzele mele, ca prima înghițitură dintr-o mâncare care s-a acrit.

De pe partea lui de pat se aude un foșnet.

— Uneori. E trist.

— Am avut un vis despre ea. Un coșmar.

— Emmy, zice el, încolăcindu-și un braț în jurul meu. Probabil pentru că mâine începe școala. Îți faci griji c-o să te întâlnești cu toată lumea. Că te vor vedea. Ne vor vedea.

— Nu-mi vine să cred că Tasha m-a lăsat baltă, spun.

El oftează.

— Cred că vom fi amândoi fără prieteni, ha?

— Așa cred, zic.

— Păi, măcar ne avem unul pe celălalt, corect? spune el.

Înainte să-i pot răspunde, îi aud sforăiturile ușoare.

Când eram mică și aveam coșmaruri, tata venea mereu la mine. Era de obicei treaz, din cauza turelor sale de noapte. Se urca alături de mine în pat, mă strângea la pieptul lui.

Mult timp nici măcar n-am știut ce cântec îmi cânta, până când nu m-am făcut mai mare și l-am auzit în boxe, odată, la târgul din Mill Haven. Am crezut că, poate, îl inventase, un cântec despre un tip care voia să-i dea unei fete cifre adevărate: un trei uriaș, un nouă uriaș. Poate că le luase și voia să le dea înapoi. Mama râdea de tata pentru că îmi cânta melodia asta.

Jenny am numărul tău

867-5309

Poate că vocea lui blândă mă făcea să adorm la loc pe atunci. Poate că era ritmul cântecului. Dar acum îl încerc oricum. Îl murmur la nesfârșit ca s-o alung pe Candy MontClair și sângele din vis care mi se revarsă în mâini, pe Candy MontClair și bluza ei sfâșiată și simpla ei durere de cap care a schimbat totul.

Jenny am numărul tău. 867-5309. 867-5309.

86753098675309...

11 likes
#heywoodhigh #camionagiiidinheywood #începeșcoala #înapoilașcoală #millhaven #coșmar
Lzysusan s-a terminat cu sănătatea copiilor de la școală
FrancesP44 ce e cu contul ăsta cine ești
MandyMandy Și mie mi-e dor de ea
NatetheGreat puștii ăia ar fi trebuit să meargă la pușcărie pentru Candy
TupacLives @NatetheGreat Luther ăla e la școala de corecție
Stewie13 Urăsc școala
PristTine petrecere la pod 9 diseară
HelenOfJoy Ați văzut lista de lecturi pentru ora lui Watson?
Lolita omg
GiGi ah doamne Pipăitorul nu iarăși nu mai pot suporta un an de mâini pe umeri pentru numele lui dumnezeu frate nu-mi poate preda nu știu ce molecular și să nu mai pună mâna pe mine

Capitolul 14

Joey intră în bucătărie cu o expresie scârbită.

— Nu pot purta chestiile astea, spune el. Îmi vreau hainele vechi înapoi.

E îmbrăcat într-un hanorac gri-închis, un tricou ciocolatiu și o pereche de blugi găuriți pe care eu i le-am cumpărat de la Gap.

— Arăți bine.

Îi dau un baton de musli.

— Arătos.

Se trage de gulerul tricoului.

— Simt că mă sufoc.

Mama apare și ea în bucătărie.

— Arăți minunat. Emory s-a descurcat grozav când ți-a ales hainele astea.

Își trece degetele peste umerii lui, deși acolo nu e nimic, din câte văd eu.

— Mă bucur că știu cine se face vinovat de asta, spune Joey, dezambalându-și batonul.

— Prima zi a restului vieții tale, ca să spun așa, Joe.

Mama își toarnă o ceașcă de cafea și soarbe din ea.

— Emory, și tu arăți foarte drăguț. Prânzul e în frigider. Joe, ai priceput regulile?

El trage de buzunarele hanoracului.

— Sigur.

— Va fi un an mare pentru tine, Joe. Știu că poți face asta.

Joey ia rucsacurile, iar eu iau pachețelele din frigider. Mama îi dă cheile de la mașină și noul lui telefon.

— Vei fi responsabil s-o aduci pe sora ta acasă în fiecare zi după școală, zice ea. Poate învăța în timp ce tu ai meditații.

Joey o salută și iese iute pe ușă, înainte ca mama să poată reacționa.

Ajunsă în garaj, șovăi înainte de a mă sui în mașină.

Nu-mi făceam griji când mă ducea Maddie, de ce mi-aș face griji dacă mă duce Joey? Mă simt vinovată că m-am gândit măcar la asta. Dar mă duce cu gândul la noaptea aceea. Ultima oară când am fost într-o mașină cu el.

Joey mă atinge pe braț, ca și cum știe.

— Voi conduce încet, spune el.

Deschid portiera, mă strecor înăuntru și inima îmi bate puternic. Încep să vorbesc iute ca să nu-mi aud bătăile inimii.

— Nu-mi vine să cred că mama ți-a luat o mașină atât de frumoasă.

Joey își trece mâna peste scaunul de piele.

— Aș fi preferat să n-o cumpere. Nu cred că asta o să facă o impresie bună, dacă știi ce vreau să spun. Îmi plăcea mai mult rabla bunicii.

Dă cu spatele pe alee.

— Ar trebui să mergem s-o vizităm cât mai curând.

Joey turează motorul. Tresar.

Luther conducea prea repede, fără centură de siguranţă, iar eu stăteam pe scaunul din faţă și Candy și Joey erau în spate Candy tot spunea că-i e frică și ce a păţit Joey și...

— Scuze, spune el timid. N-aveam încotro. Adică mașina asta...

Concentrează-te, Emory, îmi spun. Urmărește cu privirea un punct imaginar la orizont. Continuă să vorbești.

— Nana a fost toată vara în nordul statului, în vizită la mătușa Dory. Dory și-a făcut operație la șold, i-au pus proteză, zic eu. Nu avem pauza de prânz în același timp, să știi.

— Nu trebuie să mă ții de mână la masa de prânz.

— Voiam doar...

— Știu, zice, uitându-se la mine. Dar trebuie să înghit și asta. N-ai cum să faci totul în locul meu.

Tac, privind șirul de magazine de pe Main Street pe lângă care trecem. Sandviciurile lui Hank, Feroneria lui Kaminski, Cafeneaua lui Betty cu ghivecele cu flori de la ușă și cu tabloul agățat în fereastră în care apărea o pisică neagră cu o ureche albă, lipăind dintr-un milk-shake. Mill Haven e frumos și curățel, nu e nimic nelalocul lui. Biblioteca publică, din cărămidă masivă, construită de niște oameni din familia mea care au murit de multă vreme. Toate lucrurile din acest oraș au legătură cu mine și totuși nu m-am simțit niciodată acasă aici.

Simt o fierbințeală în stomac. În cele din urmă, zic:

— Toată lumea va fi, gen, ofticată pe noi, cred. Așa a zis Tasha.

Joey își mușcă buza.

— Poate.

— Mama voia să mă trimită la internat, spun eu. Știai asta? După ce s-a întâmplat. Pe tine voia să te trimită la școala militară. Poate că avea dreptate. Poate că ne-ar fi mai bine într-un alt loc, unde nimeni nu ne cunoaște și nimeni nu știe ce s-a petrecut.

— Nici nu mă gândesc să fiu trimis la școala militară. Prefer să mor decât să ajung acolo.

Joey încetinește.

— Aia e Liza?

Mă uit în direcția în care arată el. Liza Hernandez, fosta mea cea mai bună prietenă, merge pe trotuar, cu rucsacul

legănându-i-se și cu părul aproape la fel de scurt ca al lui Joey. E în salopetă. O poartă de doi ani încontinuu.

Anul trecut, la educație fizică, am auzit-o spunându-i lui Mandy Hinkle:

— Îmi ascund trupul de privirile masculine.

Mandy a zis:

— OK, *bine,* dar *toată lumea* încă te poate vedea, știi asta, nu-i așa? Își *imaginează* ce e pe dedesubt.

De câte ori o văd pe Liza, mă doare inima. Deși au trecut patru ani, tot mă doare.

Joey oprește mașina.

— Ce faci? îi șoptesc. Nu face asta!

— Hei, Liza! spune Joey, coborând geamul. Vrei să te duc cu mașina?

Liza se oprește. Se apleacă să vadă cine e în mașină și mă ignoră intenționat, uitându-se la Joey. Mă holbez la propriile mâini și simt că-mi arde fața.

— Am pierdut autobuzul, spune ea, gândindu-se la ofertă. Ce frumoasă e mașina ta nouă, Joseph.

— O cunoști pe mama.

— O cunosc. Mi-o amintesc foarte bine. Are standarde înalte.

Lasă replica să plutească în aer.

Mama a fost cea care a pus capăt prieteniei mele cu Liza, din cauza părinților ei. Nu-mi place să mă gândesc la acel moment.

Dar acum mă întreb dacă mama ar avea mai multă compasiune față de ceea ce li s-a întâmplat părinților Lizei, din cauza celor întâmplate lui Joey.

— Da, spune în cele din urmă Liza. Vin cu mașina.

Deschide portiera din spate și urcă înăuntru. Joey spune:

— Voi două aveți de gând să vă salutați sau ce?

— Bună, Emory, zice Liza cu glas monoton.

— Bună, Liza, răspund pe același ton.

E cel mai lung schimb de cuvinte dintre noi din ultimii patru ani. Joey fluieră.

— OK, atunci.

Când ajungem în parcare, Liza spune:

— Mulțumesc pentru conversația sclipitoare și pentru drumul lin, Joseph. Nu mai intra în belele.

Iese din mașină și se cară.

Asta e Liza, ca să pricepeți. Nimeni nu a spus nimic tot drumul și trebuia să fie sarcastică în privința asta.

Joey și cu mine rămânem în mașină. În cele din urmă, zic:

— Putem să plecăm. Avem mașina asta. Putem pleca departe, putem începe o nouă viață în pădure. Să construim o cabană cu propriile mâini. Să trăim din munca pământului.

— Cam asta am făcut toată vara. Nu e atât de marfă cum pare.

Fratele meu inspiră profund. Își trage pe cap gluga jachetei.

— Hai să mergem!

Mergem prin parcare. Durează doar câteva minute până când încep privirile insistente și șopocăielile. Joey își ține capul în jos.

Trecem prin detectorul de metale. În mijlocul holului de la intrare, Joey se oprește brusc, iar eu mă lovesc de spatele lui. Un tip care trece pe lângă noi se uită dintr-odată peste umăr.

— Hei, frate! Uită-te la tine, te-ai întors din morți.

Joey zice:

— Hei, Noah!

— Îl ai pe Stetler anul ăsta la prima oră?

Joey încuviințează din cap.

— Și eu. Nasol de tot. Ne vedem în câteva minute?

— Sigur.

— Baftă mare.

Lunganul se îndepărtează pe hol.

— Prieten? spun. Sau dușman?

— Individul ăla fumează un castron întreg doar ca să se trezească. Nu e bun candidat pentru un prieten, spune Joey, săltându-și rucsacul pe umăr. Dacă nu ne vedem, ne întâlnim la mașină după ore?

— Sigur.

Ne strângem mâinile. El șoptește:

—Orice s-ar întâmpla, nu reacționa. Fii calmă. Amintește-ți oceanul, Emmy.

Apoi îmi dă drumul și o ia la stânga, în timp ce eu o iau la dreapta.

În prima mea zi din clasa a noua, Joey m-a tras deoparte pe același hol de la Heywood High și s-a aplecat, suflându-mi cald în ureche. M-am simțit protejată de acea fierbințeală. Îmi petrecusem mare parte a dimineții în baie, având un gol în stomac.

Ascultă, a zis el. *Singura cale de a te gândi la asta e următoarea: liceul e ca oceanul, ca atunci când am mers la Mission Beach. E foarte mare și uneori pare înspăimântător, ca și cum dacă mergi prea departe în larg, n-o să te mai întorci niciodată. Nu o să mai poţi vedea uscatul. Și amintește-ți de câte ori ne-am scufundat și am ieșit din nou la suprafață și cât de grozav a fost, cu soarele deasupra capetelor noastre, ca și cum am fi învins ceva groaznic? Toţi cei de aici sunt un soi diferit de creaturi marine. Unii dintre ei sunt nașpa, la propriu și la figurat. Alţii sunt atât de frumoși că nu-ţi vine să crezi că așa ceva există. Iar alţii au dinţi înfricoșători și fălci ciudate care atârnă, dar și ei sunt frumoși. Și alţii vor să te mănânce, pentru că așa e firea lucrurilor. Îmi pare rău pentru asta, nu eu am făcut regulile oceanului. Oceanul, exact ca liceul, are propriile reguli. Dar ţine minte asta: uneori valurile te doboară și ţi se pare că nu ai puterea să te ridici din nou, dar o ai, pentru că orice ia apa aduce înapoi. Dar trebuie să te adaptezi, dacă nu, mori. Acum du-te și înoată.*

Pe la jumătatea holului și pe la mijlocul drumului către biroul consilierilor, capetele se tot întorc. Copiii se holbează după mine.

Încerc să-mi țin ochii îndreptați înspre capătul coridorului, către ușa maronie și lucioasă a biroului.

Fata care era în mașină.

Candy MontClair.

Fratele cu supradoză era pe bancheta din spate.

Ea e?

O, Doamne, chiar ea?

Nu credeam că se mai întoarce

Nu reacționa, îmi spun.

Trebuie să-mi amintesc oceanul, cum a spus Joey. Uite-o pe Mandy Hinkle, editoarea ziarului Liceului Heywood. E extrem de vorbăreață și oarecum lipicioasă, pentru că îți atinge întotdeauna brațul și se apleacă înspre tine când îți vorbește. Probabil că e o scoică agățătoare. Mai e și un puști cu o grămadă de dinți în gură. Poate că e un pește-pescar. Iat-o și pe Suki Rappaport, împreună cu grupul ei de adoratori. E atât de minionă și drăgălașă și pare a trăi în propria ei lume. Poate că ea e un căluț-de-mare, adorabil și perfect. Uite-l pe Nick Rabinowitz. Am auzit povești despre el de la diverse fete. Ar putea fi un rechin, vânându-și mereu prada. Mai văd un crab pătat, o pisică de mare, o meduză, un...

Pereții biroului de pe colț al domnișoarei Diaz sunt plini de citate aspiraționale.

ȚINTIȚI SUS! TOȚI AVEM ȘANSA DE A SCHIMBA LUMEA! ATITUDINEA ÎȚI VA DETERMINA ALTITUDINEA!

Mi-aș fi dorit să aibă niște afișe mai oneste, de exemplu BRAVO CĂ TE-AI DAT JOS DIN PAT! UAU, TE-AI PIEPTĂNAT! URA, AI LUAT UN 7! FRATELE TĂU NU A MURIT DIN CAUZA UNEI SUPRADOZE, EȘTI SUPERTARE!

Domnișoara Diaz mă privește pe deasupra ochelarilor. A

început anul trecut, când eu eram în clasa a zecea, și nu cred că a împlinit 30 de ani, așa că presupun că gestul cu ochelarii e felul ei de a părea mai bătrână și mai autoritară. Nu știu de ce trebuie să facă asta totuși. Adică *normal* că ea reprezintă autoritatea. E treaba ei să reprezinte autoritatea, dar pe cine încearcă să ducă de nas? A mers la liceu, apoi la facultate și apoi... a ajuns aici, deci ce viață a trăit ca să ne poată spune cum să ne-o trăim pe a noastră? A fost *mereu* la școală.

Strâng din dinți. Oricum adulții nu-ți spun niciodată adevărul despre nimic.

— Bună, Emory. Cum te simți?

— Bine.

Ea înclină capul.

— N-o să te întreb cum ți-a fost vara. Cred că știu destul de bine. Sunt aici dacă vrei să discutăm și doamna Kim e și ea disponibilă. Avem resurse pentru tine.

— Bine.

— E bine să vorbești cu mine? Cu doamna Kim?

Bună, doamnă Kim. Noaptea trecută am avut un vis despre Candy MontClair, fata care a murit, și un băiat a ieșit prin parbriz și pe fratele meu l-au trimis la dezintoxicare. Părinții mei nu s-au mai îmbrățișat de ani întregi. Tata doarme la el în birou. Mă doare piciorul. Fur diverse obiecte. Și staţi așa să vă spun despre Gage Galt.

Probabil că doamna Kim s-ar îneca cu ceaiul ei Earl Grey.

— O să mă gândesc la asta.

Se uită puțin în computer.

— Va trebui să te înscrii la examenele preliminare. Ține minte, sunt doar două date în toamna aceasta și o să vrei să fii pregătită în caz că va trebui să reiei cursul.

— Voi fi, spun, mușcându-mi buza. Promit.

Cu o seară înainte m-am uitat prin vechea carte de pregătire a lui Maddie, dar totul îmi plutea pur și simplu în fața ochilor, pentru că stăteam cu urechea ciulită înspre camera

lui Joey. Oare ce făcea? Era OK? Credeam c-o să mă simt ușurată când se va întoarce acasă, dar nu mă simt așa. E ca și cum aș aștepta un semn că dezintoxicarea nu a funcționat, un mic semn că fratele meu așteaptă doar momentul potrivit, iar asta mă face să mă simt al naibii de vinovată, pentru că, dacă eu nu cred în Joey, cine o s-o facă?

Domnișoara Diaz murmură ceva, iar eu redevin atentă.

— Evident, din cauza genunchiului tău rănit, nu mai poți face parte din echipa de dansuri, zice ea.

Mă întreb dacă îmi observă expresia de ușurare de pe față.

— Trebuie să ne asigurăm că ai niște activități extracurriculare pentru înscrierile de anul viitor, nu doar materiile obișnuite.

Începe să tasteze.

— Ce zici de cursul de ceramică? Nu e prea solicitant din punct de vedere fizic, nu e prea greu pentru genunchi, ai câteva expoziții în afara școlii și un festival de artă la primăvară, la centrul comunitar?

Joey a făcut cursul de ceramică anul trecut. A spus că găsea lut în părți ale corpului său despre care nici nu știa că există. *Urăsc roata olarului. Dacă o dai în bară, totul zboară în toate direcţiile. Nu mă dau în vânt să fiu lovit peste faţă de chestii tari și ude.*

— Nu mă dau în vânt să fiu lovită peste față de chestii tari și ude, izbucnesc eu.

Domnișoara Diaz izbucnește în râs.

— Necuvenit, dar amuzant. De obicei ești foarte tăcută. Mi-ar plăcea să ieși puțin din cochilie. Ce zici de Clubul de Teatru?

— Să joc pe scenă? Nu pot face asta. Nu mă pot ridica în picioare în fața oamenilor. Deja...

— Deja ce?

Mă bârfesc.

— Nimic, spun eu.

Ea se încruntă.

— Emory, trebuie să te punem undeva. Dacă nu vrei să joci, sunt alte lucruri de făcut. Scenografie, costume. Te poate ajuta să-ți faci diverse relații aici.

— OK, zic, dar fratele meu... mama a zis că trebuie să mă ducă acasă în fiecare zi după ore. Trebuie să am oarecum grijă de el, așa că nu știu dacă...

Ea tastează din nou ceva la calculator.

— Joseph se va afla la meditații după școală, în zilele când nu se duce la terapie. Am aici orarul lui. Are nevoie de meditații ca să rămână concentrat și să recupereze materia. O pot suna pe mama ta ca să-i explic.

Ultimul lucru de care am nevoie e să primească mama un telefon de la școală.

— OK. Bine.

Binele ăsta al meu e ca *OKOKOK-ul* lui Joey.

Dă să-mi printeze orarul, dar hârtia se blochează pe la jumătatea procesului. Domnișoara Diaz scrâșnește din dinți.

— Urăsc imprimanta asta. O să-l printez la doamna Tisby de la recepție. Așteaptă aici.

Îmi strâng rucsacul la piept. Domnișoara Diaz are farfurii cu dulciuri pe birou. Caramele, drajeuri. O colecție de scoici, ca acelea pe care le-am cumpărat de pe faleza din San Diego.

O aud pe doamna Tisby șoptindu-i ceva domnișoarei Diaz.

Palmez o scoică. Mi se potrivește perfect în mână. O vâr în buzunarul din față al rucsacului.

Mai bine.

Domnișoara Diaz se întoarce și-mi dă orarul, după care se așază din nou. Mă privește iarăși pe deasupra ochelarilor.

— Notele tale au scăzut anul trecut.

Au scăzut, adică de la 10 la 9 și câțiva de 8. E greu să iei numai note de 10 când ai de făcut și temele fratelui tău.

— Nu văd ce e rău la niște note de 8 și 9.

— Nimic, dacă ești elevă de 8 și 9. Dar când ești elevă de 10 și brusc devii elevă de 8, facultățile vor observa asta.

Apoi e doar gura ei care se mișcă și eu care o privesc mișcându-se.

Știu că lucrurile sunt grele.

Din cauza fratelui tău.

Din cauza lui Candy.

E un lucru tare dificil.

Dar nu vrem să pierzi din vedere notele pe care le iei.

Munca ta.

Ai muncit foarte mult.

Un viitor atât de strălucit.

Promiţător.

Dau din cap, dau din cap, dau din cap. Parcă aș fi o jucărie, care dă fără încetare din cap, aprobator și absurd.

Pentru că totul e *binebinebine.*

Am reușit să rezist la trei ore de curs până acum, ținându-mi în cea mai mare parte a timpului capul în jos, dar încă se mai auzeau șoapte. Madison și Jesse din trupa de dans erau la chimie, dar, când m-au văzut intrând în laborator, și-au întors capul în altă parte și s-au prefăcut a fi ocupate.

Prânzul este însă o fiară cu totul deosebită.

Cantina e oarecum ca oceanul de pe coridor: trebuie să identifici diversele specii și habitatele lor specifice. O specie nu poate încălca habitatul altei specii fără teama de represalii sau chiar de moarte. Trupa de dansuri acolo, echipa de baseball dincolo, jucătorii de fotbal american acolo, cei cu pretenții de artiști în colțul acela și așa mai departe.

Caut un loc liber încercând să nu aterizez peste mutra cuiva, înotând printre trupuri ca să evit orice pericol. Apoi zăresc un loc, în spate.

Sunt anumite specii în ocean care încă trebuie descoperite, iar pe tărâmul cantinei, acele creaturi imposibil de identificat, misterioase, trăiesc în spate, în semiîntuneric, dincolo de peretele fără geamuri. Și acolo mă duc și eu.

Locul liber e lângă Jeremy Leonard, fratele lui Luther. Cu părul ciufulit, cu capul aplecat deasupra mesei, citind o carte de benzi desenate și mișcându-și degetele peste paginile acesteia. Ochelarii lui cu rame negre îi alunecă în jos pe nas. Are o pungă de Doritos și un Gatorade.

Merg pe lângă perete ca să ocolesc spațiile centrale dintre mese, dar încă îi aud.

Uite-o

Ah la naiba șchiopătează, a fost rănită

L-am văzut pe frate-său la poliție tipul părea îngrozit

— Pot să mă așez aici?

Jeremy Leonard ridică privirea, împingându-și ochelarii în sus.

— Emory. Da, sigur.

Mă strecor pe banca din fața lui.

Jeremy se întoarce la cartea lui de benzi desenate. Fac greșeala de a privi în jur și întâlnesc ochii Tashei.

Stă alături de fetele din trupa de dans în celălalt capăt al cantinei, purtând o bluză roșie fără mâneci, care-i dezvăluie umerii lați. Colțurile gurii îi coboară ușor, dar nu într-un fel răutăcios. Mai degrabă într-un fel resemnat. Mereu a fost drăguță cu mine, chiar și când celelalte fete din echipă se enervau. Madison și Mary și Jesse îmi evită privirea.

Tasha ridică din umeri, foarte discret, ca să n-o observe celelalte fete. Mă gândesc la ceea ce a spus Joey. *Asta e.*

Mă întorc la casoleta mea cu morcovi și humus din rucsac, mutând legumele dintr-o parte în alta cu degetele. Îmi plăcea mult să joc Lincoln Logs când eram mică; aș putea face

asta ore întregi, așezând și reașezând piesele sub forma unor căsuțe fragile. Încep să construiesc o cabană mică din morcovi. Îmi bâzâie telefonul.

Joey.

E supernaspa, scrie el.

De acord, îi răspund.

Jeremy ridică ochii spre mine.

Un morcov din vârful căsuței se mișcă și cade pe masă. Jeremy îl pune la loc. Are unghiile murdare. Brusc mi-i amintesc pe mama și pe tata discutând în birou, după ce mama îl dusese pe Luther acasă, când acesta petrecuse o dată noaptea la noi acasă.

— Băiatul ăsta provine dintr-o familie dură, a murmurat ea.

— E nasoală, zice încet Jeremy. Chestia asta. Știi?

— Da, spun. Foarte nasoală.

Ne uităm unul la celălalt.

Când aveam 13 ani, frații noștri au fost duși la secția de poliție pentru că se drogau pe malul râului Frost. Nu în partea unde locuiesc acum oamenii, adică sub pod, ci mai aproape de oraș, unde sunt băncile de picnic și grătarele de duminică, pentru familiile fericite. Mama și tata m-au luat cu ei acasă la familia Leonard, iar eu și Jeremy ne-am dus la subsol, unde erau o masă de ping-pong și fotolii puf și un televizor mare cu o canapea veche în carouri în fața lui. Am jucat *Minecraft* și am mâncat Cheetos și am băut Sprite ore întregi, cât timp părinții noștri au băut la etaj vin și whiskey și s-au văitat cât de îngrozitori erau frații noștri și cât de bine le va prinde că rămân la secția de poliție până dimineață.

— S-au speriat rău de tot, asta-i sigur, a strigat domnul Leonard.

Nu prea îmi plăcea de el. Părea zgomotos și crud și înțelegeam de ce Luther preferă să stea la noi acasă decât aici. Jeremy și cu mine am adormit amândoi pe canapea, la un film

despre o sirenă care eșuează în Manhattan. Nu prea-mi petrecusem timpul cu el până atunci, deși eram de aceeași vârstă și mergeam la aceeași școală. După ce mama a coborât să-mi spună că e timpul să plecăm, Jeremy a zis:

— Iartă-mă dacă am salivat pe tine. Când dormeam.

Părea stânjenit.

Dar îmi amintesc mai ales cât de confortabil mi s-a părut să adorm treptat pe canapea, în timp ce lui Jeremy îi cădea capul pe umărul meu. Mă-ntreb dacă el ține minte asta.

— Mai ai masa de ping-pong? îl întreb.

Jeremy scutură din cap.

— Au vândut-o părinții mei. De mult timp.

— Noi n-am avut nimic la fel de distractiv la noi acasă. Mamei i-a fost mereu teamă că o să spargem ceva. Eram invidioasă.

— Pe bune?

— Dap.

Îi simt între noi, incomozi și neclintiți.

Frații noștri.

O mână lovește în masă chiar în dreptul lui Jeremy, speriindu-ne pe amândoi.

Lucy Kerr și cele două prietene ale sale stau lângă Jeremy. Lucy își ține brațele încrucișate, iar părul ei seamănă cu o cască dreaptă și castanie, care-i acoperă urechile.

Orice chef de ceartă pe care-l aveam pentru ziua de azi se duce, pentru că știu ce va urma. Așa se întâmplă mereu, într-un fel sau altul. În cărți și în filme, cea mai bogată fată din oraș e întotdeauna cea mai populară și căutată și uneori de-a dreptul răutăcioasă, dar în viața reală, cel puțin într-a mea, cea mai mare parte din poveste nu e adevărată.

— Nu e frumos, zice Lucy Kerr, cu glasul debordând de furie, ca în familia ta, când faci un accident rutier și omori pe cineva, să-ți cumperi o mașină nou-nouță.

Joey avea dreptate; mașina nouă și strălucitoare e o problemă. Probabil că pare un gest crud și insensibil.

Ochii lui Lucy Kerr scânteiază, de parcă mai are puțin și plânge. Prietenele ei o încadrează și fiecare își pune o mână pe câte un braț al ei.

— Era cea mai bună prietenă a mea, spune ea, răgușită. Și acum e moartă pentru că s-a urcat într-o mașină cu tine și cu frații voștri drogangii. Am fost și eu la petrecere. *Eu* trebuia s-o duc acasă.

Te rog, du-mă acasă, îmi zisese Candy în subsol, cu ochii plini de lacrimi.

Copiii se holbează. Jeremy spune încet:

— Îmi pare rău, Lucy.

Nu își dezlipește privirea de masa portocalie.

— Du-te dracului! spune Lucy. Și dacă dau vreodată nas în nas cu fratele tău, să fie atent.

Se uită iar la mine.

— E mișto să locuiești în casa aceea? Să ai toți banii ăia? Doamne Dumnezeule, *uită*-te la tine. Cine te *îmbracă*?

— Îmi pare rău, Lucy. N-a fost vina...

— Hei, pot să mă așez aici? Da? Marfă.

Liza Hernandez își trântește rucsacul pe masă și se așază lângă Jeremy. Scoate un sandvici învelit în hârtie cerată din rucsac și începe să-l desfacă. Unt de arahide și jeleu. Ca întotdeauna. Mănâncă sandviciuri cu unt de arahide și cu jeleu din clasa întâi. Liza se uită la Lucy.

— Stai așa, am întrerupt cumva o acțiune de intimidare tipică pentru liceu? Doamne, dar chiar că a început devreme anul ăsta. Din prima zi! 10 plus pentru străduință, Lucy.

— Ia mai tacă-ți...

Liza ridică o mână.

— Ascultă, Lucy. Știu că ai inima zdrobită, la naiba. *Știu* asta. Dar nu e vina lui Emory. Nu era nici beată, nici la volan.

Era o seară ploioasă. Un drum ud. Exces de viteză. Totul e o mare porcărie. E naşpa rău.

Mi-aș dori ca Liza să nu mai vorbească. Nu vreau să mă gândesc la asta la școală. De față tocmai cu Lucy Kerr. Dar iată că amintirile revin.

Noapte ploioasă. Drum alunecos. Luther râzând și apoi enervându-se când îl tot rugam să conducă mai încet. Candy ţipând la noi s-o lăsăm să iasă. Ploua atât de tare că era greu să ne dăm seama unde suntem. Mâinile lui Luther sunt pe volan, trăgând tare de el. Foarte multe ţipete, dar nu din partea lui Joey, pentru că el zace leșinat, fără simţire.

Luther, oprește, tot spuneam eu.

Și apoi zburam și lumea încetinea în timp ce noi ne tot rostogoleam și în cele din urmă s-a oprit.

Îmi frământ aprig mâinile sub masă, unde Liza și Lucy nu pot vedea.

— Dacă îți descarci nervii pe Emory și pe Jeremy n-o să te simți mai bine, spune Liza. Crezi că ei nu se simt îngrozitor? Emory era și ea în mașină. Cum crezi că se simte? Nu faci altceva decât să adaugi suferință peste suferință. E un cerc infinit de porcării. Dacă vrei să faci ceva, du fotografia lui Candy în vitrina comemorativă. Nu e acolo încă și ar trebui să fie. Candy era o persoană mișto și nu și-ar fi dorit să te porți așa, știi?

Lui Lucy Kerr îi tremură gura.

— Nu-mi sta în cale, îmi spune ea, cu voce tremurândă. Sau nu mai sunt responsabilă de acțiunile mele.

Imediat ce pleacă, Jeremy răsuflă prelung, ușurat.

— Mulțumesc, îi spun încet Lizei. Nu trebuia să faci asta.

Scutură furioasă din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emmy. Ți-am ținut partea toată copilăria, mai ții minte asta? Dar atunci era oarecum drăguță chestia asta, s-o faci pe șoricelul sfios. Nu mai

e. Te-aș pune să faci cumva să-ți crească o pereche de coaie, dar ar fi prea patriarhal. Te-aș sfătui să faci să-ți crească niște țâțe, dar asta pare antifeminist. Așa că o să te sfătuiesc doar atât: fă cumva să-ți crească o *coloană vertebrală*. Fă cumva să-ți crească o nenorocită de coloană vertebrală sau tot anul ăsta o fie foarte nasol la școală.

Ne uităm urât una la alta, ea cu o expresie serioasă și categorică, eu simțind cum îmi ard obrajii. Liza fusese mereu pricepută la a rezolva o persoană sau o situație. Poate pentru că a avut de-a face atât de mult cu părinții ei. Nu prea ai timp de nuanțe când părinții tăi sunt în permanență drogați.

Și, chiar dacă vreau s-o urăsc acum, are dreptate. E de abia prima zi și deja e nasol și va trebui să găsesc o cale de a gestiona situația. Dacă pot să facă pliante despre cum să aduci dependenții acasă, ar trebui să aibă unul și despre cum să supraviețuiești vieții de liceu.

Liza se răsucește spre Jeremy.

— Am numărul nou, spune ea, cu un glas amabil și normal, scoțând o revistă de benzi desenate din rucsac.

Întind paginile pe masă, între ei, apropiindu-și capetele, iar eu rămân pe dinafară, uitându-mă la ei. Poate că Liza m-a salvat, dar nu mi-a făcut loc și mie.

Nu vreau să-i privesc cum se uită în revistă și nici foame nu-mi mai e, așa că ridic capul, doar puțin, să văd unde este el.

Și-l zăresc, cu coada ochiului, la masa jucătorilor de baseball, de lângă perete. Toți râd de ceva.

Au văzut oare ce s-a întâmplat cu mine și cu Lucy Kerr? Acolo sunt și câteva fete. O fată își pune mâna pe brațul lui Gage. El se mișcă ușor, aproape imperceptibil, ca să-i îndepărteze mâna.

Dacă Gage era iubitul meu, aș sta acolo. Lucy Kerr nu mi-ar spune niciodată lucrurile acelea. Gage și perfecțiunea lui strălucitoare m-ar proteja de oricine.

Aș vrea să se uite spre mine, o privire scurtă, orice. Să mă observe.

Nu o face.

Dar eu observ pe altcineva, chiar lângă ieșire.

Daniel Wankel. Se sprijină de perete, în haina lui sport neagră, aceeași jachetă pe care o poartă și în cele mai reci luni, cu mănuși fără degete, eșarfă negru cu cenușiu înfășurată în jurul gâtului, deși e septembrie și încă e cald.

A lipsit mare parte din toamnă și din semestrul de primăvară, anul trecut. Au fost zvonuri despre motivul dispariției lui. *S-a îmbătat, a căzut în râu, a fost trimis la dezintoxicare. Am auzit că ar fi exorcizat homosexualul din el. Se vorbește că l-a mușcat pe proful de atelier. S-a auzit că ar fi înnebunit.*

Fața lui Daniel Wankel e nemișcată, urmărindu-mă. Și apoi zâmbește. Dar nu e un zâmbet fericit, care spune *Hei ce mai faci.*

Spune mai degrabă *Ce nasol de tine.*

Capitolul 15

La ora de literatură a domnului Watson, mă așez în spatele clasei, lângă fereastră. Îmi place să stau lângă ferestre. Florile de-afară sunt frumoase și, dacă adie vântul, îmi place să mă uit la frunzele copacilor, care se leagănă dintr-o parte în alta. Mă-ntreb oare ce-o face Joey. M-am uitat după el pe coridoare după prânz, dar nu l-am zărit. Îi scriu repede un mesaj când Watson își face de lucru la tablă.

Sper că ești OK

Încă mă simt puțin zguduită după cele întâmplate cu Lucy Kerr la cantină. Poate că de-acum înainte ar trebui să iau prânzul la bibliotecă.

— Bună ziua, oameni buni, spune domnul Watson, scriindu-și numele pe tabla din fața clasei. Bine ați venit la clasici americani, unde vom analiza în profunzime operele care ne definesc cultura. Lista de lecturi a ajuns pe portalul elevilor acum două săptămâni, deci cred că...

Liza Hernandez ridică mâna. Profesorul se întrerupe.

— Da, Liza. Mă bucur mult să te revăd.

Watson e un soi de bătrân irascibil. Cravată bleumarin, cămașă albă încheiată până sus. Pantofi negri. De ce sprâncenele bărbaților devin atât de stufoase și ciufulite când aceștia îmbătrânesc? Parcă ar avea două omizi demente care i se târăsc pe frunte.

— De ce ne-ați dat de citit o carte despre un pedofil?

Glasul Lizei e sacadat și puternic. Stă la câteva rânduri în fața mea, la dreapta.

Cineva chicotește. Câțiva copii se foiesc pe locurile lor. Mă bucur că a spus-o totuși. Știu despre ce e vorba în cartea aceea și pare scârbos și am tot evitat s-o citesc, pentru că oricum urmează mai târziu, în acest semestru.

— Poftim?

Omizile lui Watson se încruntă la unison.

— *Lolita.* De Nabokov. Pronunț corect?

— Da.

Scrie numele pe tablă, apoi îl rostește lent și cu glas tare pentru noi toți.

— Este o carte despre un bărbat care molestează sexual o fetiță.

— Ah, rahat, spune cineva. Iar începem.

Watson clipește rapid. Se vede cu ochiul liber că se căznește să spună ceva. În cele din urmă zice:

— Mă rog, ezit să folosesc acele cuvinte sau să pretind că acesta e *subiectul* cărții, pe de-a-ntregul.

Mandy Hinkle stă lângă Liza. Își drege glasul.

— Ba exact acesta e tot subiectul cărții. Profită de fată și de mama ei, care e total defazată și nu pricepe nimic, de-a lungul întregului volum. Și apoi un alt bărbat în toată firea apare și-i face practic același lucru.

— Cred că individul ăla a răpit-o, nu-i așa? spune Amani McKinney. Nu-mi dau seama. Cartea asta e ciudată și înspăimântătoare și autorul pare să creadă că ei îi plăcea? Dar practic nu poți să-ți dai consimțământul sub vârsta de 18 ani și, în plus, fata are, cât, 12 ani când începe totul, nu?

— Ideea e că, spune Liza, e o carte de-a dreptul problematică despre molestarea unui copil de către un adult, o aberație perversă, și ar putea fi, să știți, chiar în încăperea asta per-

soane care sunt supraviețuitori ai molestării sexuale. V-ați gândit vreodată la asta?

— Ar fi cu totul altceva, adaugă Mandy Hinkle, dacă opera ar vorbi despre experiența unui supraviețuitor. Dar nu e vorba despre asta, deloc chiar.

Toți cei din clasă tac mâlc. Eu aștept. Nu poți spune niciodată cum vor reacționa profesorii la astfel de împotriviri. Vechea treabă „ori ca mine, ori deloc". Avem la Heywood o grămadă de profi care urlă, dar până acum eu nu am avut nicio oră cu Watson, așa că habar nu am cum va reacționa. Aș prefera să nu avem parte de țipete, dar nici nu aș vrea să citesc această carte și mă bucur că Liza a avut ceva de spus.

Domnul Watson lasă markerul jos. Bate în catedră o dată, de două ori, de trei ori, înainte de a vorbi.

— Mai întâi, spune el. Dați-mi voie să-i laud pe aceia dintre voi care au citit deja cartea...

— Eu am văzut filmul, zice Max deVos. E o gagică sexy. Se pune că m-am uitat la film?

Mandy Hinkle răspunde:

— Au fost două filme și *nu*.

— În al doilea rând, zice domnul Watson mai tare.

Tresar. Acesta ar putea fi începutul țipetelor.

— Cartea reprezintă o introducere importantă în tehnica literară, structură, aluzie și principiul naratorului neplauzibil. Sunt multe moduri de a discuta pe marginea acestei cărți și poate că ideile voastre sunt unele care merită explorate.

O fată aflată pe locul de lângă mine ridică mâna.

— Dacă aduc un bilet de la mama, pot citi altceva? Cartea asta mă face să mă simt de-a dreptul inconfortabil.

— Păi, când citim nu căutăm întotdeauna confortul. Uneori trebuie să citim cărți incomode și dificile. Câteodată aceste cărți sunt acelea care ne influențează dezvoltarea intelectuală și emoțională.

Domnul Watson cercetează sala din priviri. Se oprește.

— Da. Ai o întrebare.

Tasha lasă mâna jos.

— Sunt doi copii de culoare în această clasă, inclusiv eu, unul mexican-american și unul asiatic-american. Dar pe lista aceasta nu sunt cărți care să spună povești despre negri. Sau despre asiatici. Și nicio altă poveste care să aibă oameni de culoare drept personaje principale. Dacă suntem acolo, suntem pe margine. Sclavi. Servim mâncare. Chestii de genul acesta.

— Doamne, oameni buni, voi ce *vreţi*? Vreți să citiți *Pânza lui Charlotte* pentru tot restul vieții?

Toată lumea se întoarce spre cel care a vorbit. Puștiul de pe rândul din spate, din colțul de vizavi de mine. Roade capătul unui creion, cu falca încleștată. Tom Kidder. Cel care nu vorbește niciodată prea mult.

Max deVos alunecă în scaun. Tasha se răsucește spre Tom.

— De fapt, aceea e o carte minunată despre empatie, prietenie și sacrificiu. Deși, desigur, nici acolo nu sunt oameni de culoare, din câte îmi amintesc, dar mă mulțumesc cu un porc și un păianjen.

Toți încep să vorbească în același timp.

— Ați observat că Wilbur a primit toate laudele pentru că a scris pe pânzele de păianjen? Ce mai porc! Grozav! Și de fapt Charlotte făcuse toată treaba! Bărbații își asumă mereu meritul pentru munca femeilor.

— Numele ei e în *titlu.* Acela e meritul. Nu se numește *Pânza* lui *Wilbur.*

— Ați observat vreodată cât de inimos era tatăl lui Fern? Adică o și credea oarecum când ea spunea că animalele vorbesc. Mama ei credea că e nebună și a chemat doctorul!

— Și doctorul zicea: „Ei bine, în curând va începe să se gândească la băieți și așa îi va trece".

De lângă mine, Daniel Wankel a spus:

— De fapt, cred că Fern chiar l-a lăsat baltă pe Wilbur pentru Henry Fussy.

Nu m-am mai putut abține și am chicotit. Exact așa a făcut.

Mandy Hinkle îl ignoră pe Daniel.

— Nu cred că ar trebui să citesc o carte care mă scârbește pentru a-mi asigura dezvoltarea intelectuală. Ce fel de tâmpenie mai e și asta? În plus, *Litera stacojie* e pe listă și cartea asta ni s-a băgat pe gât în fiecare an din clasa a opta încoace și pur și simplu n-o mai suport pe Hester Prynne, mulțumesc foarte mult.

Câțiva elevi bat din palme. Dar cei mai mulți tac mâlc, printre care și eu. Nu prea sunt omul pentru rebeliunea deschisă. Partea cu deschiderea, nu partea cu rebeliunea.

Janey Foster zice:

— Putem reface lista? Și de ce nu putem niciodată să citim cărți care au drept personaje adolescenți? De ce citim mereu despre adulți? Sunt *sătulă* până-n gât de adulți.

— De ce sunt toți autorii bărbați? Era o simplă remarcă.

— Dumneavoastră nu citiți cărți scrise de femei, domnule Watson?

— Vă rog, nu mă puneți să citesc din nou *Marele Gatsby*. Am avut-o anul trecut și e *insuportabilă*.

— West Egg, East Egg. De ce atâtea ouă? Ai pus toate ouăle în același coș, literalmente, Fitzgerald, murmură Daniel.

Chicotesc din nou. Cred că e primul moment din întreaga zi în care m-am simțit OK. Daniel îmi zâmbește. Domnul Watson se așază la catedră.

— Ei bine, am ajuns într-un punct interesant. Va trebui să am un răgaz pentru asta.

După felul în care Liza se lasă pe spate în scaunul ei îmi dau seama că e încântată.

— Luați-vă tot timpul din lume, îi spune ea domnului Watson. Suntem aici pentru dumneavoastră.

Îi scriu lui Joey după ultima oră.

Trebuie să merg la Clubul de Teatru
acum în loc de dansuri.
Cu terapia ta de azi ce se întâmplă?
Nu e la ora 4? Eu nu scap până la 5.

E o întâlnire la 4 și una la 6. Putem ajunge
la cea de la 6. Trebuie să-i scriu mamei.
Nu prea vreau să merg singur, OK?

OK

Ne vedem la amfiteatru când termini

OK. M-am uitat după tine pe coridor,
dar nu te-am văzut

Sunt BINE

Amfiteatrul e cufundat în întuneric, cu excepția scenei, unde copiii stau turcește sau cu picioarele întinse. Liza e aici. Și Lucy Kerr, ceea ce e de natură să mă îngrijoreze. Va trebui să nu-i stau deloc în cale.

Jeremy Leonard e și el aici. Pare un stâlp de siguranță, așa că mă strecor lângă el pe scenă și-mi las picioarele să atârne peste marginea acesteia. Nu cred că-mi pot încrucișa picioarele deocamdată, iar genunchiul mă doare după ce am mers și am stat așezată toată ziua. În plus, în niciun caz nu vreau să stau prin preajma lui Lucy Kerr.

— Iarăși tu, murmură Jeremy.

— A fost involuntar, ca să fiu blândă. Nu prea vreau să mă ridic în picioare în fața oamenilor și să mă las cuprinsă de emoții, zic eu.

— Devine din ce în ce mai ușor. Simon e ca lumea.

Își jupoaie pielița unei unghii.

— La cantină a fost destul de nasol. Dar eu înțeleg. Știi?

Dau din cap.

— E OK piciorul tău? întreabă el.

— Mă doare puțin.

Se uită la mine cu atenție, ca și cum ar cântări dacă să mă întrebe sau nu ceva.

— Ce-i? întreb, îmboldindu-l. Spune-o și gata.

— Luther și-a pierdut un ochi.

— *Poftim?* izbucnesc, uluită, apoi îmi cobor glasul. Îmi pare rău... nu știam.

Mă gândesc la picioarele lui Luther atârnând peste volan, la tălpile murdare ale tenișilor lui. Nu-mi amintesc prea multe între momentul în care au sosit poliția și ambulanța și momentul în care m-am trezit la spital, deci nu prea eram sigură ce se întâmplase cu el atunci.

— Mda, spune el. Și-a făcut praf și fața și gâtul. Sticla parbrizului. E la școala de corecție. Din cauza celorlalte fapte.

Corect. La mult timp după ce am fost externată, i-am auzit fără să vreau pe mama și pe tata discutând despre Luther. Spuneau că avea o mulțime de droguri în rucsac. Prea multe pentru o singură persoană, ceea ce însemna că avea de gând să le vândă. De asta voia să se întoarcă în loc să meargă spre casa lui Candy, ca să meargă la casa cu pantoful aruncat în copac, cred. Ca să lase drogurile.

— Iese de-acolo în octombrie, pentru că împlinește 18 ani, spune Jeremy. Nu l-am văzut de mult timp, ca să fiu cinstit. Părinții mei nu vor să-l viziteze și e greu să ajung acolo fără mașină. Ca și cum s-ar preface că Luther nu există.

Mă gândesc la mama și la Regulile pentru Joey făcute de ea și la felul în care tata se plimbă prin casă noaptea, ca o fantomă. La felul în care mama pare să creadă că o listă cu reguli va repara totul și că tata nici măcar nu vrea să gestioneze situația.

— Cred că amândoi știm câte ceva despre cum e să ai un frate dificil, spun încetișor.

— Pe vremuri, simțeam că nici nu exist în casă, pentru că totul avea legătură cu Luther, dar acum, când e plecat, tot invizibil sunt, zice Jeremy. Credeam că va fi altcumva. Are sens ce spun?

Un val uriaș de ușurare mă străbate din cap până-n picioare.

— Da. Da, pricep ce zici. Foarte bine.

Ne zâmbim reciproc, dar nu chiar de fericire. Mai degrabă e un surâs trist și resemnat.

— Oameni buni! Actori dragi! Treziți-vă și salutați lumina zilei!

Glasul lui Simon Stanley atrage atenția tuturor în direcția de unde acesta apare venind din culise, încălțat în papuci și fluturând un bastonaș.

— Chiar trebuie să ne ridicăm în picioare? îi șoptesc lui Jeremy.

— Da, spune el. Facem niște exerciții ca să ne relaxăm. Uite.

Îmi întinde mâna și mă ajută să mă ridic. Simon Stanley închide ochii și inspiră profund. Își întinde brațele și le ridică deasupra capului.

— Sus! strigă el.

Toată lumea tace și ridică mâinile, așa că le ridic și eu. Dar rămân cu ochii deschiși.

— Și jos, scuturați-le, spune Simon, expirând.

Toți se apleacă, fluturând mâinile. Podeaua scenei e zgâriată și plină de praf. Acesta îmi gâdilă nările. Nu mă așteptam la exerciții fizice, la mâini fluturate și la podele prăfuite, ca să fiu sinceră.

— Șiiiiii sus.

Ne ridicăm cu toții. Domnul Stanley ne zâmbește tuturor.

— Dacă sunteți noi, numele meu e Simon Stanley. Puteți să-mi spuneți domnul Stanley. Puteți să-mi spuneți Simon. Puteți să-mi spuneți Si. Dacă aveți emoții pentru că nu ați mai făcut asta niciodată, e bine! Dacă sunteți speriați că vă aflați aici, bravo vouă! Dacă vă simțiți curajoși, îndrăzneți și gata să cuceriți lumea, plecați acasă! Mă înspăimântați! Glumeam. Cu toții sunteți bineveniți aici. Ați priceput?

Toată lumea dă din cap, dar eu îmi doresc să mă fi dus mai bine la clubul de olărit, la urma urmelor. Categoric nu mă simt curajoasă, îndrăzneață și gata să cuceresc lumea, orice ar însemna chestia asta.

Mutra lui Simon Stanley devine serioasă.

— Acum, înainte să trecem cu adevărat la treabă, vreau să ținem un moment de reculegere pentru colega noastră, membră a trupei, Candace MontClair. Lucy, draga mea, e prea mult? Vrei să ne oprim?

O ia de mână. Câțiva copii se uită spre mine și spre Jeremy.

Oh, Doamne! Jeremy și cu mine încremenim amândoi când se rostește numele lui Candy MontClair.

N-ar fi trebuit să fiu vreodată de acord cu participarea la Clubul de Teatru. Acesta e un *grup* întreg format din oamenii ei.

La unison, Jeremy și cu mine ne coborâm privirile în pământ.

— Lucy? spune Simon.

— Da, zice ea. Vreau să facem asta.

Simon Stanley își înclină capul. Scena se scufundă într-o liniște atât de profundă, încât sunt convinsă că oamenii aud cât de tare îmi bate inima. Vreau s-o iau la goană de pe scena asta și chiar asta aș face, dacă aș putea cu genunchiul meu rănit, dar sunt blocată aici.

Cu cât durează mai mult tăcerea, cu atât mai adâncă devine, făcând ca scena să pară un loc straniu de special și înspăimântător.

Mă uit la podeaua prăfuită și nu mă pot gândi decât la Candy, cât de drăguț arăta în seara petrecerii, deși avea obrajii pătați de lacrimi și bluza sfâșiată. Și mie îmi plăcea de ea și am fost ultima persoană care a auzit-o respirând. Astă-primăvară pășea chiar pe această scenă.

Mă simt zdrobită și împovărată pe dinăuntru și apoi văd cum podeaua scenei se udă, pătând praful.

O, Doamne, plâng. Nu vreau să observe careva, pentru că, într-un fel, simt că eu nu am voie să plâng. Nu eram apropiată de ea, însă eu sunt motivul pentru care se afla în mașina aceea.

Dacă nu i-aș fi spus că o ducem cu mașina acasă și dacă n-aș fi băut două beri și dacă nu l-aș fi lăsat pe Luther să conducă, ea ar putea fi aici chiar acum, făcând exercițiile alea stupide de încălzire.

Îmi mușc buza, dar nu-mi pot opri lacrimile să curgă. Aflat lângă mine, Jeremy îmi atinge mâna cu degetul.

— E OK, șoptește el.

Ochii îi lucesc în spatele ramelor negre ale ochelarilor. În cele din urmă, aud un foșnet. Îmi șterg repede fața și ridic privirea.

Simon Stanley începe să se plimbe pe lângă cercul format de noi pe scenă, cu mâinile la spate, fluturând bastonul. Se uită la fiecare în parte, ca și cum ar avea ceva foarte, foarte important de spus. Poartă o cămașă gen tunică, largă, fără nasturi, și nu cred că mi-am dat vreodată seama cât de micuț și de musculos este. L-am avut ca profesor în clasa a noua, pentru perioada de consiliere, și în cea mai mare parte a timpului ne uitam la clipuri din filme muzicale, ceea ce a însemnat că „Seventy-Six Trombones" mi-a răsunat în buclă în cap luni întregi după aceea.

Când ajunge în dreptul meu se oprește.

Și mă atinge ușor cu bastonul pe umăr.

Poți face asta, șoptește el imperceptibil.

Nu sunt atât de sigură, dar dau oricum din cap.

Simon se îndepărtează, ajungând în centrul scenei.

— Acum haideți să vorbim despre *teaaaa-truuuuu*, spune el.

Joey are un mare zâmbet pe față când ajung la el, după ce terminăm, pe intervalul din amfiteatru.

— A fost dur, spune el. Când ați început să urlați, am crezut că o să dai bir cu fugiții.

Simon Stanley ne-a pus să ne imaginăm că suntem animale: mai întâi un cal, apoi o pisică (am mers pe scenă în vârful degetelor de la picioare, cu mâinile încolăcite la piept ca niște lăbuțe, mieunând), apoi un coiot (cu capetele date pe spate, urlând la lună). M-am simțit ciudat și absurd făcând chestiile astea, dar într-un fel mi-a plăcut. Măcar n-am mai transpirat în costumul de dans și n-am mai ratat pași și n-am mai primit priviri nervoase de la Tavi Dean, antrenoarea.

— Taci, îi spun. Cel puțin nu e atelierul de ceramică. Chestii tari și ude, mai ții minte?

Zâmbetul lui Joey se stinge când se ridică în picioare. Jeremy s-a apropiat de noi, cu un aer timid.

— Hei, Joe.

— Hei, Jeremy. Frate, arăți altcumva. Ai crescut.

— Am avut un puseu de creștere peste vară, cred. Mama e nervoasă pentru că trebuie să-mi cumpere haine noi.

— Mamele.

— Da.

O tăcere uriașă și plină de tristețe pare să ne învăluie pe toți. În cele din urmă, Jeremy zice:

— Nu prea știu ce anume să spun.

— Nici eu.

Vocea lui Joey de-abia se aude.

Vreme de mulți ani, Luther Leonard și-a petrecut mare parte a timpului la noi acasă. Înotând în piscină cu Joey. Jucând jocuri video cu Joey. În pod cu Joey. Erau inseparabili. Cum am fost eu cu Liza, tot așa, ani de-a rândul.

Jeremy spune:

— Păi, ne vedem mâine, Emory. Te-ai descurcat foarte bine azi. Îți promit că va fi mai puțin ciudat. Ne vedem, Joe.

— Ne vedem.

Îl privim cum iese din amfiteatru, săltându-și rucsacul jerpelit pe umeri.

— Măcar ziua de azi s-a terminat, corect? oftează Joey.

— Stai să recapitulez, spun eu. Nu am prieteni, cineva a urlat la mine la cantină, la ora de literatură a fost o revoltă, oriunde m-am dus am auzit oamenii bârfindu-mă pe la spate și am fost obligată să urlu ca un lup. Semestrul acesta va dura o veșnicie.

Joey se strâmbă.

— Toți profesorii m-au pus să stau în prima bancă, Noah și Chris au încercat să mă facă să fumez iarbă lângă terenul de sport și directorul mi-a ținut o mică prelegere despre cum ar trebui să mă pun cu burta pe treabă.

— Stai, cineva te-a pus să te droghezi?

A ridicat din umeri.

— O să se mai întâmple. Nu-ți face griji, mă descurc.

Își trage gluga pe cap, iar eu nu-mi pot stăpâni frica stârnită, de parcă l-aș fi surprins că încearcă să-și ascundă ochii injectați. Joey îmi observă privirea.

— N-am fumat, spune el tăios. Trebuie să ai încredere în mine.

Inspir profund.

— OK.

E o distanță stânjenitoare între noi, care nu-mi place. În cele din urmă, el zice:

— Fiecare zi la rândul ei, corect? Cel puțin așa ne-au spus la Blue Spruce.

— Fiecare zi la rândul ei, spun și eu și apoi mi-o repet în minte, la nesfârșit.

Fiecare zi la rândul ei.

#heywoodhigh #camionagiiidinheywood #candymont-clair #wilderwicks #shannonroe #heywoodipocrizie #millhaven
LzySusan Naibaaaaa să mă ia
TupacLives mi-e dor de wilder în fiecare zi
MandyMandy Aș putea scrie o poveste despre Candy pentru Heywood Hauler
GentleBen m-am întristat când le-am văzut fotografiile la panoul comemorativ, ca să fiu sincer
HelenOfJoy Toată lumea spune că puștii sunt rezistenți, dar eu aș vrea să-i contrazic
LucyK Prietena mea a murit voi oameni buni nu cred că pricepeți
Sharon99 l-ați văzut pe fratele lui LL s-a întors băiatul ăla o s-o ia pe coajă
Sharon99 JW și tocilara de soră-sa la fel
Frank4 Eu chiar mă bucur că nu mai folosim dulapurile că mă săturasem să mă închideți în ele
BethanyRules Revoltă la ora de literatură a lui Watson
FrancesP44 Uneori mă simt atât de singură la școală nu cred c-o să rezist până la final Copiii pot fi atât de cruzi

Capitolul 16

Clinica unde Joey face terapia e o clădire din cărămidă aflată chiar la marginea orașului, între salonul de manichiură al Ninei și economatul Armatei Salvării.

— Ai emoții? îl întreb în timp ce parchează.

— Nu chiar. Am făcut o mulțime de terapie de grup la Blue Spruce.

Își scoate telefonul. Văd că-i scrie mamei, anunțând-o unde suntem, așa cum dictează Regulile lui Joey.

— Ai fost... adică ți-a plăcut acolo?

Își strecoară telefonul în buzunar și nu se mișcă din loc.

— Îmi pare rău, spun repede. Dacă nu vrei să vorbești despre asta, e-n regulă.

— Nu e vorba de asta, zice el. E complicat. Nu vreau să te rănesc.

— Ce înseamnă *asta*? spun.

Își scoate gluga și-și trece o mână peste părul tuns scurt.

— Nu se pune problema dacă mi-a plăcut sau nu mi-a plăcut, dar acolo m-am simțit în siguranță. M-am simțit aproape ca într-un mic cocon. Fără mama, fără tata. Fără să-i mai dezamăgesc, pe ei și pe tine. M-am simțit la adăpost. Ca și cum toate zgomotele dispăruseră.

Toate zgomotele dispăruseră. Exact ca mine, Joey se săturase de zgomot. Însă, pentru mine, Joey *era* zgomotul. Nu

m-am gândit niciodată că, pentru el, *noi* eram acest zgomot și asta mă întristează.

— Și toată lumea de acolo, știi... toți erau ca mine. Nu eram *în neregulă*.

— Joey, nu ești în neregulă, spun, atingându-i brațul. Te rog să nu crezi asta.

Se șterge la ochi.

— Scuze, sunt obosit. Hai să intrăm și gata. E ultima sesiune din seara asta și nu te mai lasă să intri dacă întârzii. Trebuie să urmezi niște reguli și toată viața mea de-acum înseamnă o listă de reguli.

În sala de așteptare e cald și aglomerație și nu mai sunt locuri, așa că mă strecor într-un loc liber de lângă perete, în timp ce Joey se duce la recepție ca să se înregistreze. O barieră transparentă o protejează pe femeia de la birou, având doar un orificiu prin care să vorbești și o fantă în partea de jos. Joey strecoară pe acolo cardul de asigurări și permisul de șofer. Agentul de securitate din colț pare plictisit.

Băiatul de lângă mine are o mulțime de semne pe antebrațe. Seamănă cu niște cicatrici rotunde și aproape vindecate. Are unghiile neîngrijite și galbene. Doamna din cealaltă parte își ține geanta foarte strâns, lipită de bluză, de parcă i-ar fi teamă c-o să i-o fure cineva. Sunt și câțiva puști aici, pe unii îi recunosc de la școală, deși nu știu cum îi cheamă. Anul trecut câțiva copii au făcut supradoză în clasă și, la scurt timp după asta, au apărut niște afișe despre abuzul de droguri și despre Narcan pe coridoarele școlii și la cabinetul medical. Nu cred că acei copii s-au mai întors la școală. Mă-ntreb dacă or fi aceiași. Și dacă Joey îi cunoaște.

Nu știam că au să fie atâția oameni aici. La fiecare persoană care arată dubios, sunt două sau trei care arată... normal. Cu haine curate. Cu părul pieptănat. Cred că mi-am imaginat că

toată lumea de aici va arăta cum arată prin filme: niște dependenți murdari și disperați.

Brusc, în minte îmi apare pliantul de la Blue Spruce. Nu trebuie să numești pe nimeni dependent, pentru că îi faci să se simtă rușinați, etichetați, exact așa cum am spus eu, *dependent murdar.* Ca și cum omul acela e văzut drept o problemă, nu mai e o persoană reală.

Sunt doi oameni care stau aplecați în față și se legănă înainte și înapoi, strâmbându-se. Nu-mi dau seama dacă au emoții sau le e rău și, ca să fiu sinceră, sunt puțin speriată.

Băiatul de lângă mine, cel cu unghii galbene, murmură:

— Își așteaptă doza.

— Poftim?

Chipul îi este foarte bronzat și tăbăcit, ca și cum ar fi petrecut foarte mult timp sub cerul liber.

— Suboxone. E o mică bandă pe care o iei când te lași de Oxy sau H. Vin aici ca s-o primească.

— Chiar nu prea știu ce e Oxy.

H... asta trebuie să fie heroina.

— Bravo, spune el. Nici să nu afli vreodată. Doar prin mila lui Dumnezeu sunt viu și mă aflu aici. M-am rugat la El în cele mai negre clipe ale mele și El mi-a răspuns. Părinții m-au renegat, dar Dumnezeu a avut grijă de mine. Dumnezeu mi-a răspuns.

Femeia de pe scaunul alăturat se apleacă peste mine și-i zice băiatului:

— Nu începe cu asta, las-o în pace.

— Îmi spun și eu povestea.

— Nu Dumnezeu te-a salvat. Lui Dumnezeu nu-i pasă. Dacă i-ar fi păsat, dacă *ar fi existat,* aș fi sperat că trimite toate companiile farmaceutice direct în iad. Dă-le o pastilă împotriva durerii, fă-i dependenți de ele, apoi vinde-le un alt medicament ca să scape de dependență. Ar trebui să ardă în iad pentru ceea ce au făcut acestei țări.

Mă gândesc cum dr. Cooper a încercat să-mi scrie o altă rețetă și Maddie i-a spus că nu, iar el mi-a dat rețeta oricum și eu am ascuns-o în sertarul comodei. Mă gândesc la toată morfina pe care mi-au dat-o în spital, ceea ce a îngrijorat-o pe mama. Și-ar mai fi făcut griji despre asta dacă n-ar fi fost povestea cu Joey? Dacă el n-ar fi luat o supradoză, m-ar fi lăsat oare să iau Vicodin de câte ori voiam, doar pentru că un medic a spus că e în regulă?

— Doamnă, spune băiatul. Vă rog...

Ea îi taie macaroana.

— Este cea de-a noua oară când fiica mea renunță la droguri. Are 21 de ani. Nu mai avem ce salva. Avem doar de așteptat până când se termină totul.

Tresar. A noua oară?

O tânără iese dintr-o cameră de lângă recepție. Are fața albă și pufoasă, ca aluatul, ca și cum ai putea să-ți apeși degetele de pielea ei și ai putea-o modela cum vrei. E slabă și poartă șlapi și o pereche de blugi scurți.

Femeia cu poșetă se lipește de perete. Îi aruncă băiatului o privire aspră.

— Am două locuri de muncă pentru a putea plăti toate astea. Ar trebui să fiu în Cancún. Ar trebui să beau Bloody Mary cu prietenele mele după ce mă spetesc la Jasper's, în schimb eu sunt aici în fiecare zi și merg acasă și mănânc supă din conservă, pentru că asta e tot ce-mi permit acum, și o trimit pe fiica mea la culcare și sper ca atunci când mă trezesc să fie tot acolo. Dumnezeu e doar o altă dependență, fiule.

Fata cea slăbănoagă spune, părând stânjenită:

— *Mama!*

Femeia cu poșetă zice:

— Bine, Margaret, hai să mergem atunci.

Le privesc cum își croiesc drum spre ușă. Oare ce voia să spună mama ei, că nu mai au decât să aștepte să se sfârșească

totul? Nu vreau să simt niciodată așa ceva în privința lui Joey. Dar asta e prima lui încercare, nu a noua, și vreau să mă asigur că e și ultima, indiferent ce s-ar întâmpla.

Au mai intrat oameni și acum suntem înghesuiți pe câte două și trei rânduri. Băiatul expiră și spune:

— Suntem slabi pentru că avem găuri în suflet și drogurile le umplu. Când suntem pregătiți să-l lăsăm pe Domnul să ne umple, atunci aceste găuri dispar.

Mi-e greu să mă uit la ochii lui scrutători, așa că privesc în jos. Găuri. Așa oare se simte și Joey? Ca și cum ar fi gol pe dinăuntru? *În neregulă,* cum a spus în mașină? Și eu mă simt pustiită și am luat Vicodin după accident, dar nu l-am luat niciodată pe tot odată și nici nu am încercat să-l fur ca să mă simt plină, ca să mă simt mai bine.

Mă înroșesc la față. Totuși... eu fur. Și mai e și Gage.

Poate că oamenii pur și simplu folosesc diverse lucruri ca să-și umple pustietatea din suflet. Până când nu se mai simt atât de goi pe dinăuntru, ci încep să hrănească *altceva.*

Joey vine la mine.

— Începe întâlnirea. O să fii OK?

Dau din cap.

— Da, sigur.

Un bărbat cu tricoul albastru iese din spatele biroului. Are un clipboard și un pix.

— Grupul de sprijin de la 6 p.m., hai să începem.

O mulțime de oameni se ridică de pe scaune și se desprind de perete, iar Joey intră cu ei pe ușă. Intră și băiatul cu unghii galbene. Mă simt ușurată când se îndepărtează. Cineva de la recepție strigă niște nume și cei doi care mai devreme erau frânți de mijloc se ridică și intră pe o altă ușă decât cea pe care a intrat Joey.

Mă-ntreb unde aș putea sta acum, că mulți au plecat, dar în clipa în care mă pun în mișcare, alți oameni intră pe ușă și

se luptă pe scaune. Ezit. Mi se pare că unii dintre ei, probabil, au mai multă nevoie să se așeze decât am eu, deși genunchiul îmi zvâcnește după o zi întreagă de mers pe la școală.

Paznicul mă observă.

— Așa e tot timpul, în fiecare zi, spune el, scuturând din cap. Ce rușine! Ai naibii drogați.

— Sunt *oameni,* zic. Cu *probleme.*

Ridică din umeri.

Mă uit la ușa pe care a dispărut Joey, mă-ntreb ce se petrece înăuntru, despre ce vorbesc acolo. Cum fiecare dintre ei își umple găurile din suflet și cu ce anume. Dacă fratele meu va găsi altceva cu care să-și umple sufletul înainte de a fi prea târziu.

Pe drum spre casă, Joey trece peste Podul Frost. Mă uit la ei prin geamul mașinii. La oamenii de acolo. Unii locuitori din oraș îi numesc fantome. Habar nu am de ce au început oamenii să le spună așa. Poate pentru că sunt fantomele celor care au fost odinioară sau ceva de genul ăsta. Sunt acum și mai mulți decât erau atunci când am trecut pe-aici cu Maddie. Și nu sunt doar adulți. Sunt și puști acolo, cam de vârsta noastră. Pe unii dintre adulți îi recunosc, cum ar fi Jim Tolford, care ne-a tuns mulți ani iarba, înainte de a-l angaja pe tipul cu pălărie cu boruri largi, pentru că Jim începuse să întârzie și apoi nu mai venise deloc. Și într-o zi a fost găsit pe peluza familiei Galt, cu fața în iarbă și cu mașina de tuns iarba mergând. Apoi mama l-a angajat pe omul cu pălărie cu boruri largi și nu l-am mai văzut pe Jim.

Sunt o mulțime, răspândiți pe toată plaja stâncoasă a râului. Pături, foi de cort, rucsacuri. Cărucioare de cumpărături. Cineva a făcut un mic foc. Unii dintre ei par că dârdâie, ca oamenii de la clinică.

— Joey, zic eu, gândindu-mă la băiatul cu unghii îngălbenite. Ai luat vreodată Oxy?

El tace.

— Mă întrebi un lucru îngrozitor.

— Scuze. Adică știu... știu că ai luat heroină.

Mi se pare ciudat când rostesc acest cuvânt legat de Joey. *Heroină.* Poate că asta o supără pe mama cel mai mult în legătură de cele petrecute. Că lucrurile ca heroina li se întâmplă *altor genuri* de oameni, nu nouă.

— La petrecere adică. Adică acum știu. Atunci nu știam. Credeam că ești doar beat. Dar băiatul acela de la clinică spunea ceva despre Oxy. Ai luat și din asta?

Mă gândesc la acea noapte.

Capul lui Joey se zgâlțâie dintr-o parte în alta pe bancheta din spate. Brațele îi sunt desfăcute. Luther spune: Fratele tău e făcut praf, Em. La naibaaaaa. Candy plânge, ciupindu-l pe Joey de braț. El nu se trezește. Nu are cum să fie beat, pentru că știu cum miroase asta, din cauza tatei. Candy zice: Ar trebui să mergem la spital, cred.

Candy țipă. Joey, trezește-te.

Luther spune că trebuie să se oprească undeva și că Joey o să fie bine. Ne certăm. Ploaia cade torențial. Candy vrea s-o lăsăm să iasă din mașină.

Joey oprește în parcarea de lângă Parcul Kingston. Oamenii își plimbă câinii, stau pe bănci, vorbesc la telefon. Sunt copii la locul de joacă, agățați de bare. Soarele aproape a asfințit. În curând parcul se va închide.

— Mai ții minte când m-am rănit sărind de pe acoperiș? spune el. Atunci mi-au dat niște pastile analgezice. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce erau, probabil Percocet, dar era tare bine cu ele. Mă simțeam atât de calm. Diferit. Ăla a fost, probabil, începutul. Apoi s-au terminat, dar eu mai voiam.

Își trece mâinile peste volan.

Când Joey a sărit de pe acoperiș și a aterizat în curtea interioară de cărămidă, s-a auzit o trosnitură urâtă și țipetele lui

au răsunat în tot cartierul. Și-a rupt câteva coaste și brațul și și-a pierdut câțiva dinți. Și-a petrecut următoarele câteva săptămâni ametit, pe canapeaua de la parter, unde i-am citit cu glas tare ore întregi, încântată în taină că era cu totul al meu și nu mai pierdea vremea cu Luther Leonard. I-am dat pastilele din patru în patru ore, cu biscuiți sărați și cu un Sprite de la gheață, într-un pahar cu pai. Mama era îngrijorată, dar îmi amintesc și că a zis:

— Măcar e cuminte.

Nu m-am gândit la asta de multă vreme. Credeam că pastilele analgezice sunt ca aspirina, doar că puțin mai puternice, și m-am simțit importantă, pentru că-mi ajutam fratele să se simtă mai bine.

Și acum mi se face rău când mă gândesc la asta, ca și cum ar fi oarecum vina mea, pentru că i-am dat acele pastile din patru în patru ore. Dar ce altceva poți face când cineva are dureri?

Un camion cu înghețată parchează lângă parc. Copiii fug, împiedicați ca niște cățeluși, cu părinții rămași în urmă, scotocindu-se după bani în buzunare și în poșete.

Joey oftează.

— I-am spus lui Luther cât de bine mă simțeam când le luam, ca și cum timpul se oprea în loc, te simțeai calm pe dinăuntru și nimic nu mai conta. A vrut să le-ncerce și el, așa că a început să fure din pastilele analgezice ale mamei lui – știi tu, ea are probleme cu spatele, așa că erau Oxy adevărate, nu ca... nu ca Percocetul — și le împărțeam, stând în pod și jucându-ne până când adormeam. A găsit pe cineva care ne-a făcut rost și de iarbă, așa că aveam ceva când ni se terminau pastilele. În cele din urmă, maică-sa s-a prins, dar nu a fost greu să găsim și mai multe pastile. Ăsta e lucrul la care mă gândesc acum tot timpul. Întotdeauna găsești și *mai multe* pastile undeva. Toți sportivii de la Heywood? Când se acci-

dentează, iau pastile. De-abia așteaptă să le vândă. E un loc undeva pe Wolf Creek Road, o casă. Poți cumpăra de-acolo. Sau când mergeam la o petrecere la cineva acasă, urcam la etaj și dădeam iama în dulăpiorul cu medicamente al părinților.

Wolf Creek Road. Casa cu pantoful aruncat în copac.

— Joey.

Vorbele lui se prăvălesc peste mine, grele și triste, cu viața lui secretă în care vandaliza dulăpioarele cu medicamente și apoi mânca pui la cuptor și fasole verde cu noi.

— Asta făcea ca totul să fie mai ușor. Puteam să nu-i mai aud pe mama și pe tata când îmi spuneau ce ratat sunt. *Joey, ești leneș. Joey, străduiește-te mai mult. Joey, de ce nu ne asculți? Joey, de ce nu poți să fii ca Maddie? Joey, ce se petrece cu tine?* Lucrurile astea nu mai contau prea mult și îmi plăcea asta. Treceam ușor peste ele.

— Dar de ce ai luat... heroină? La petrecere? Adică... e *heroină.*

Nici măcar nu-mi place să rostesc acest cuvânt. Mi se pare sinistru rostit de gura mea. Mă face să mă gândesc la oameni care merg împleticit pe stradă, cu chipuri bolnăvicioase și disperate, deși poate că n-ar trebui, pentru că mulți dintre oamenii de la clinică nu erau așa. Păreau că își câștigă existența calculând taxe sau chiar că predau la școală.

Semănau cu Joey.

Acesta tace.

— Joey?

Ridică din umeri.

— Habar nu am, pe bune. Nici măcar nu m-am gândit prea mult. Jake o avea acum și peste o clipă mi-a oferit și mie, apoi o trăgeam pe nas la el în cămară. Nu știu. Uneori fac unele lucruri și habar nu am de ce. Oamenii spun „exclus, frate, nu eu, n-o să fac *asta* niciodată", dar eu nu gândesc așa niciodată, o fac și gata. E ca și cum receptorul dinăuntrul meu care ar

trebui să declanșeze alarma ar fi stricat. Și dacă vrei adevărul adevărat, chiar dacă am vomitat pe mine și am leșinat mai târziu, chiar dacă am tras prea mult pe nas, m-a făcut să mă simt puternic. M-a făcut să mă simt frumos. Ca și cum niște aripi s-ar fi deschis înăuntrul meu, cele mai calde aripi pe care ți le poți imagina, îmbrățișându-mă strâns din interior.

Ochii lui privesc către un loc care mă sperie: visători, îndepărtați. Tânjește după ceva, lucru care mă înspăimântă. Poate că n-ar trebui să discutăm în felul acesta. Poate că asta îl va face să-și dorească din nou heroină.

— Mă simțeam iubit, dar, în același timp, nu-mi păsa dacă sunt iubit.

Își sprijină fruntea de volan.

— Dar de ce, Joey? De ce? De ce să-ți faci așa ceva cu mâna ta? Eram chiar acolo. Te-aș fi putut ajuta cu orice ai fi avut nevoie.

Încerc să nu plâng, dar ceea ce-mi spune mă întristează din cale-afară. Se uită la mine cu ochi umezi.

— Pentru că toată viața m-am simțit în neregulă, Emmy. Cititul era greu, toate literele jucau pe pagină. Aveam meditatorul ăla special pe care mi-l puseseră mama și tata, mai ții minte? Dar mă simțeam și mai rău din cauza asta. Am fost lovit în ochi când jucam baseball pentru că nu mă puteam concentra decât la nori. Nu-mi puteam da seama în ce direcție trebuie să alerg la fotbal. Nimeni nu mă voia ca partener la proiectele de la școală, pentru că dura foarte mult timp să-mi fac partea mea. *Stai jos, Joey. Stai cuminte, Joey. Joey, de ce trebuie să fii atât de sălbatic?* Mai ții minte când mama și tata m-au dus la dr. Tillman? Care mi-a dat alt fel de pastile, din cele care mă făceau să mă simt mort pe dinăuntru. Mai știi?

Îmi strâng cu putere rucsacul la piept, gândindu-mă. Îmi amintesc ceva din toate astea. Joey dormea mult. Vorbea cu dificultate și cuvintele îi erau neclare. Mamei i-a trecut prin

cap că poate trebuie dus la un alt doctor, dar atunci s-a petrecut căzătura de pe acoperiș.

Glasul fratelui meu e din nou îngroșat, exact ca atunci, cu ani în urmă.

— Singurul lucru la care m-am priceput vreodată a fost să dezamăgesc oamenii, Emmy. Toată viața mi-am dorit doar să mă simt mai bine. Să uit cât de ratat eram. Și apoi am găsit o cale de a face asta.

Își înalță capul și bagă cheia în contact.

— Și, ca să fiu cât se poate de sincer, dacă n-am fi avut acel accident de mașină, dacă n-ar fi murit Candy, aș încerca să mă simt mai bine chiar în acest moment, în paștele mă-sii. Nu știi cum e să nu-ți găsești niciodată locul.

— Ba știu, Joey, ba *știu*.

El clatină din cap și se șterge la ochi.

— Nu ca mine, Emmy. Nu ca mine.

Pornește mașina, dă radioul tare și pornește în viteză din parcare.

Acasă, ne facem temele în timp ce mâncăm din castroane cu spaghete călduțe. Mama ne-a servit cina, i-a verificat telefonul lui Joey ca să-i vadă mesajele și căutările și a urcat la etaj, în camera ei.

Joey lucrează lent la matematică, mișcând din buze. Scrie ceva, șterge, verifică din nou cu ajutorul calculatorului, reface. Iar și iar. Dar nu renunță. Nu-mi cere ajutorul. Anul trecut îi făceam eu toate temele, suficient cât să ia mereu 6-7, ca să nu observe nimeni.

Mă uit la tema mea, verific ce trebuie să fac pe portalul elevilor, citesc despre craniile străvechi găsite în Africa și despre migrația umană. Oamenii s-au mutat întotdeauna ca să-și găsească locuri mai bune și moduri mai bune de trai. Căutând ceva anume. Siguranță. Hrană. Dragoste. Supraviețuire. E

uluitor când te gândești că o parte dintr-o persoană poate fi găsită, milioane de ani mai târziu. Un craniu înfipt în crăpătura unei peșteri. Un os descoperit adânc îngropat în pământ. Și apoi încercăm să ne dăm seama cum au ajuns fix în acel loc. Dar în final acel fragment de os sau craniu ne poate spune cum au trăit, dar nu și dacă au fost fericiți.

Când ridic ochii, Joey a plecat și și-a luat și lucrurile cu el. Nu a mai rămas nicio dovadă.

Capitolul 17

Joey împăturește și despăturește tricoul portocaliu de la Sandviciurile lui Hank în poală. Mama îi aruncă Privirea.

— Începi sâmbăta care vine, spune ea, sorbind din ceai. Hank a fost de treabă. M-am întâlnit cu el în biroul primarului. Făcea o livrare pentru prânz. Adorabil om.

— Simt doar că e prea devreme, spune Joey șovăitor. Tocmai am început școala și mă duc la clinică și așa mai departe.

— Da, mama, de-abia s-a întors la școală de două săptămâni. E... prea mult, zic eu.

Mama își răsucește capul spre mine.

— A semnat un contract, Emory. Trebuie să se concentreze. Nu are nevoie de timp liber.

Îmi vâr capul înapoi în cartea din poală. Ce scria în pliantul de la Blue Spruce? *E important ca unii dintre pacienţii aflaţi în perioada de recuperare să aibă un program strict, pentru a ști ce fac, în orice loc și în orice moment. Alţii pot avea nevoie de mai mult spaţiu și timp liber. Recuperarea nu este aceeași pentru toţi, dar se face întotdeauna cu pași mici.* Faza e că Joey tocmai s-a întors și habar nu am pe care din cele două căi trebuie s-o apuce. Trebuie să-și umple timpul cu învățătura și apoi să facă sandviciuri cu pâine albă în care să îndese cărnuri uleioase și condimentate? Sau să rămână doar la teme și timp liber, în care se poate gândi cum să se facă bine? Mi se pare că

mama îi aruncă toate posibilitățile în față în același timp. Iar asta mă face să mă simt și mai neliniștită.

— O să fac sandviciuri? întreabă Joey.

Gâtul i se înroșește brusc. Îmi pare rău că nu mai are părul lung, ca să i-l ascundă.

— Da. Și o să servești la tejghea. Toate astea.

Mama flutură din degete.

— Îți va da un sentiment de mândrie. Toată lumea începe să muncească undeva. Am lucrat la bibliotecă în timpul facultății. Mi-a plăcut la nebunie.

Joey și-a încleștat fălcile. Mă pregătesc sufletește pentru furia lui, pentru o ceartă, însă apoi el oftează pur și simplu prelung și cu atât de multă forță, încât stârnește frunzele de rucola din farfuria lui.

— OK, zice el în cele din urmă.

OKOKOKOKOK.

— Excelent, spune mama, luând o ridiche din farfurie și rontăind-o. Emory o să meargă uneori cu tine, dacă trebuie să rămâi să închizi, poate. O să stea la o masă și o să învețe. Hank a fost de acord cu asta.

Ridic ochii.

— Eu nu vreau să pierd vremea la o prăvălie cu sandviciuri.

Ceea ce gândesc de fapt este că trebuie să fiu *aici,* în caz că-mi dă Gage mesaj. Pentru că el e salvarea mea. El este propria mea recuperare după infernul anului trecut și al verii care abia s-a încheiat.

Mama spune:

— Tu trebuie să înveți mai mult, Emory. Notele tale au oscilat anul trecut.

— Păi, atunci ce fac cu Clubul de Teatru? Acum trebuie să fac asta. Dacă am spectacol? Și știu că la un moment dat o să avem repetiții și așa mai departe.

Mi se simte iritarea în voce, ceea ce mă surprinde chiar și pe mine. Mama se încruntă.

— O să vedem ce facem când ajungem acolo, Emory, dar în acest moment asta e cea mai bună soluție. Nu vrei să-ți ajuți fratele?

— Mama, nu e obligată să...

Mă gândesc la femeia de la clinica de reabilitare ambulatorie. Spunea că fiica sa a încercat de nouă ori să se recupereze. Nu vreau să i se întâmple așa și lui Joey. Nu vreau. Dacă-l pot ajuta să se simtă mai bine, atunci poate că și Regulile se pot relaxa puțin și n-o să mai fiu nevoită să stau mult timp pe la prăvălia lui Hank.

— Nu, zic eu. Bine. E bine.

Binebinebinebine. Joey și cu mine suntem *binebinebinebine* și *OKOKOKOK.*

O țin de mână pe Candy. O simt caldă în mâna mea. Vreau să-i spun că degetele ei mă strâng prea tare, dar nu o fac. Muzica este atât de zgomotoasă încât mi-e greu să mă concentrez. A doua bere pe care am băut-o n-a fost la fel de bună la gust ca prima, dar am terminat-o oricum și acum mă simt amețită. Mi-ar plăcea s-o am acum la îndemână, pentru că am gura foarte uscată. Joey nu mi-a răspuns la niciunul dintre mesaje. Mergem la etaj și ne uităm în bucătărie. Căutăm în cămară, în curtea din spate, în baie. Acolo îl găsim pe Luther Leonard cu două fete. *Hei, Emmy păpușică,* zice el. Fetele sunt bete. Cine e prietena ta? Candy își ține privirea în jos. Nimeni de la școală nu-l place pe Luther, în afară de Joey. Îi spun lui Luther că trebuie să plecăm, trebuie să-l găsim pe Joey pentru că am nevoie de cheile de la mașină, oare ne poate ajuta să-l găsim pe Joey? *Da, sigur, cum vrei, zice el, dar n-o să fie în stare să conducă.* Râde. Cu mult timp în urmă, Luther avea un râs

simpatic și-i plăcea să joace Angry Birds, dar nu mai este așa. Acum râsul îi e mai subțire, mai nervos, iar el și Joey nu se mai joacă. Stau în pod sau se furișează afară din casă cu glugile pe cap, dispărând de pe verandă, în noapte. Străbatem un hol lung și întunecat, pe care puștii se sărută lipiți de pereți. O fată vomită. Într-o cameră din capătul holului, o lampă cu lavă face pic pic pic și Joey e pe pat cu o fată, întins, cu ochii închiși. Luther îl prinde de tenișii și-l zgâlțâie, ochii lui Joey se deschid zbătându-se ca aripile unei păsări. *Lasă-mă-n pace,* mormăie el. Lasă-mă-n pace. Luther zice *Neah frate e timpul să mergem îngeraș hai să ne ridicăm copilaș* și, deși e atât de slăbănog, îl trage pe Joey de pe pat dintr-o singură mișcare, iar Joey îi cade inert peste umăr. *Cheile frate am nevoie de chei scumpule* și Joey nu-și poate scoate cheile din buzunar le tot ratează așa că eu îi dau drumul lui Candy și îl caut în buzunare și cheile sunt calde de la trupul lui și Luther îl suie mai bine pe umăr și Candy mă prinde iarăși de mână. Mergem pe hol, cu Joey împleticindu-se. Cât pe ce să cadă pe scările de la ieșire și Luther spune *Unde e mașina* și e acolo, acolo și Candy zice *Mi-am pierdut telefonul* și Luther răspunde *Ţi-l iei mai târziu, fetiţo.* Trebuie să-l punem pe Joey în spate și Luther râde când își dă seama că e stricată centura de siguranță. Joey mormăie *Ah e ca oceanul* și eu zic *E beat* și Luther spune *Ah scumpo nu-ţi face griji* și-l întreb pe Luther *Tu ești beat* și el spune *Nu mă ating niciodată de alcool, Em* și-l întreb pe Luther *Ești drogat* și el zice *Nicidecum iubito nu mă mai ating de droguri am avansat la interese antreprenoriale* și Candy zice *Poftim?* Eu spun că am băut două beri și Luther zice *Nu-ţi face griji, conduc eu* și îi spune lui Candy *Pune-ţi centura de siguranţă, surioară* și când pornește mașina văd ochii fetei în oglinda retrovizoare Luther nu-și prinde centura și Candy face ochii mari și șoptește *Mi-e frică mi-e frică nu mă omorî*

Mă trezesc, respirând greoi, cu Fuzzy învârtindu-se la picioarele mele, pe sub pătură. Mă-ntind după telefon. Știu că încalc regulile, dar nu mă pot abține.

Nu pot să dorm.

Aștept. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă...

E ora două noaptea

Am nevoie

Mă opresc. Aproape că scriu *de tine*, dar în schimb tastez *de ceva.*

Am nevoie de ceva

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte...

K

Gage se strecoară pe ușa căsuței de lângă piscină, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi de trening și un tricou. Are părul răvășit. Cască.

— E târziu, Em. Ce se petrece...

Dar nu-i dau niciun pic de timp, căci ce aș putea să-i spun? Că o țin pe Candy de mână în visele mele? Că Joey a trecut prin experiențe pe care eu nu le pot cunoaște niciodată?

Că de-a lungul întregii tale vieți nimeni nu pare să te vadă cu adevărat, oamenii văd doar ce vor să vadă, ce au ei nevoie să vadă. Nu văd niciodată golurile din interiorul tău.

Ne sărutăm la nesfârșit, ne întindem pe banca lungă și greutatea lui deasupra mea e o senzație plăcută. Mă mișc

220 likes
#heywoodhigh #camionagiiidinheywood #millhaven #conștientizareaprobelormentale #depresie
GiGi M-am despărțit de iubita mea și mătușa mea mi-a zis „așa-ți trebuie dacă nu ieși cu băieți”
Stewie13 wtf e îngrozitor
NutellaAddict sincer eu nici măcar nu le mai povestesc nimic părinților nu ascultă oricum niciodată
LzySusan tata îmi spune să tac și să înghit pentru că astfel voi deveni mai puternică
JerBear am început să mă simt aiurea din școala generală, ca să fiu cinstit. Mama a zis că sunt doar hormonii și că-mi va trece. Nu mi-a trecut niciodată
HelenOfJoy Plâng citind această postare. Câte lucruri v-aș putea povesti
MrPoppersPenguins Sora mea a dispărut de o vreme din Dover. Este dependentă. A fost la o petrecere în Mill Haven în mai. O cheamă Carly. Dacă are cineva vreo informație aștept mesaj în privat

Capitolul 18

Domnul Watson ne pune să împingem pupitrele câte patru laolaltă ca să citim în liniște în clasă, deoarece unii copii s-au plâns că volumele erau atât de groase, încât nu aveau timp să le citească, printre atâtea teme. Ne-a ținut o predică pe tema organizării timpului și acum sunt în grup cu Max DeVos, Tasha și Daniel Wankel. Domnul Watson a schimbat una sau două cărți din lista inițială, dar elevii tot nemulțumiți sunt.

Max se tot foiește în scaunul lui, care scârțâie pe podea.

— Pur și simplu nu pricep, spune el, în cele din urmă. Credeam că nu citim o carte pentru că era vorba despre viol, dar tipa asta pare să fie violată.

Tasha spune:

— Este, dar e un alt context. Gândește-te că romanul ăsta vorbește despre efectele îndelungi ale traumei. Și ale sclaviei.

— E *trist,* spune Max. Și eu care credeam că e aia care a fost film cu Oprah, unde ea suferă, dar până la urmă îl pocnește pe tip și își recapătă aura.

— Max, oftează Daniel Wankel. Aia era *Culoarea purpurie* și e scrisă de cu totul altcineva.

Max scutură din cap.

— Nu vreau să citesc așa ceva. Mă înspăimântă. E foarte *trist.*

— E o carte tristă, Max, zic eu. Are multe fațete. La fel ca experiența lui Sethe.

— Trebuie să înțelegi părțile din care e construită o persoană, Max, ca să înțelegi întregul, zice Daniel. Emory are dreptate. Și unele dintre aceste părți pot fi dureroase.

Îl simt uitându-se la mine și asta mă face să mă simt ciudat, pentru că, deși el e foarte drăguț într-un fel aiurit și dezordonat, care mi se pare straniu de atrăgător, îl am deja pe Gage și nu am nevoie de alte complicații în viața mea. Îmi fac de lucru scriind observații pe marginea paginilor cărții.

Max ridică glasul.

— Dacă voi, ăștia, n-ați avut chef să citiți *Lolita,* eu nu vreau să citesc asta. Mă face să mă simt vinovat că sunt alb. Chestia asta nu a fost vina *mea*. Eu sunt un tip de treabă!

— Trebuie să recunoști faptul că ești alb, Max, spune Tasha cu precauție. Și tot ceea ce vine la pachet cu asta.

Max se face ca racul la față. Ridică mâna. Domnul Watson vine spre masa noastră, cu o cană de cafea în mână.

— Da, Max.

— Nu vreau să citesc cartea asta. E trist de tot rahatul ăsta. Și dacă alți oameni n-au avut chef să citească *Lolita* și ați schimbat-o, atunci schimbați-o și *pe asta*.

— Ce ai citi tu, Max, dacă ai putea? Nu pot face prea multe modificări. Și, te rog, ai grijă cum vorbești.

Vocea domnului Watson e agasată.

— Nu știu. Ceva gen Percy Jackson. Mi-au plăcut cărțile alea și sunt, gen, istorice și mitologice și chestii de-astea.

Câțiva copii scot telefoanele și încep să filmeze. Oamenii filmează totul. Nici măcar nu mai suntem oameni, ci doar o serie de filmări de 10 secunde și like-uri/ne-like-uri.

Domnul Watson clatină din cap.

— Nu cunosc cărțile respective și am ajuns în acel moment al semestrului...

— Hei, frate, tu cunoști vreo carte care nu e despre *viol*?

Daniel se lasă pe spătarul scaunului.

— Corect.

Domnul Watson întoarce capul când înspre Daniel, când înspre Max.

— N-am să permit această lipsă de respect în clasa mea. Pur și simplu n-am să permit. Puteți discuta problema cu doamna directoare Patterson. Acum. Strângeți-vă lucrurile.

— Vorbești serios? O, Doamne, frate! Pe bune?

Max se ridică repede, dărâmându-și scaunul. Își aruncă rucsacul pe umăr, cât pe ce s-o lovească în față pe Liza, aflată la masa de lângă noi, dar ea se ferește la timp.

— Doamne, *urăsc* școala asta, mormăie el.

Daniel își strânge lucrurile.

— Ne vedem mai târziu, oameni buni. Hai, Max. Îți cumpăr un baton Hershey de la automat în drum spre biroul lui Patterson.

După ce ei doi pleacă, domnul Watson observă toate telefoanele.

— Încetați! Închideți chestiile alea! Doamne, tot ce se petrece în lumea voastră trebuie să fie filmat și postat ca să râdeți apoi?

Telefoanele dispar sub bănci.

— Mai sunt și alte întrebări? Modificări? Mai țineți minte cine e șeful aici și cine dă notele?

— Că veni vorba despre note, spune Liza, foarte încet.

— Da, Liza, spune domnul Watson, complet enervat acum. Sunt sigur că te vei descurca de minune, ca de obicei.

— Nu cred că mă voi descurca, de fapt, spune ea încet. Unii dintre noi n-o să citească deloc aceste cărți. Și nici n-o să predea fișe de lectură și nici n-o să dea testele. V-am spus cum ne simțim și... nu cred că ne-ați luat foarte în serios. Așa că vom boicota lista de lectură până când vom avea ceva de spus în privința cărților pe care le avem de citit.

I s-a înroșit ceafa. Îmi dau seama că are emoții. Mă uit prin clasă. Alți copii dau din cap, lăsând creioanele jos. Nu gre-

șește. Adică, dacă vrei să citesc, lasă-mă să citesc ce vreau eu să citesc și o să dau toate testele și o să scriu câte fișe de lectură vrei.

— E ridicol, spune domnul Watson.

Se uită prin clasă.

— Voi sunteți aici ca să învățați, eu sunt aici ca să vă predau. După regulile mele. Și dacă sunteți dispuși să riscați o notă...

— Eu sunt, zice Liza.

Se ridică în picioare și își vâră iPad-ul și caietul în rucsac.

— La naiba, șoptește Mandy Hinkle. Devine interesant.

Liza se duce în fața clasei și se întoarce spre noi.

— Pricep dacă nu puteți să vă asumați acest risc sau nu vreți. Dar cine vrea poate să ni se alăture.

Se uită la domnul Watson.

— Nu vă faceți griji. Mă duc direct în biroul doamnei Patterson.

O privesc cum iese din clasă.

Toți elevii au amuțit. Apoi, încet, încep să se ridice și să-și strângă rucsacurile. Scaunele zgârie podeaua. Las privirea în jos, cu fața arzându-mi.

Deși sunt de acord cu Liza, nu-mi permit să intru în bucluc. Mama o va lua razna. Nu pot risca să-i pun și asta pe cap, peste problemele cu Joey.

Jumătate dintre copiii din clasă au plecat.

Domnul Watson inspiră profund.

— Se pare că avem o problemă, zice el moale. Vă rog să vă întoarceți la lectura voastră.

Nimeni nu spune nimic, iar profesorul se întoarce la catedră și începe să tasteze cu năduf la laptop.

Tasha și cu mine ne uităm una la alta. Ea clatină din cap și se întoarce la cartea ei.

Dar eu nu mă pot concentra acum la citit. Liza mi-a spus să-mi fac rost de o coloană vertebrală. Nici eu nu vreau să

citesc o parte dintre cărțile acestea, dar nu vreau să intru în conflict cu mama.

Tasha mâzgălește ceva pe o foaie de hârtie pe care apoi mi-o strecoară.

E OK și dacă rămâi, și dacă pleci. Eu am propriile motive să rămân. Și îmi pare rău, pentru tot.

Îi răspund: *Mulțumesc.*

***

Pe drum spre amfiteatru, pentru Clubul de Teatru de după ultima oră de curs, n-am încotro și trebuie să trec pe lângă cancelarie. Dinăuntru se aud glasuri zgomotoase.

Mă opresc afară, lângă ușa întredeschisă, și trag cu urechea, lipindu-mă de perete.

Sunt domnul Watson și Simon Stanley.

— Calmează-te, Walter, zice Simon, pe un ton blând.

— E de-a dreptul *ridicol.* A fost ca o revoltă. Un boicot, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vor să citească *nimic* profund. Acestea sunt niște cărți minunate! Cititul nu se presupune că este ușor. Școala nu se presupune că e ușoară. Trebuie să faci ceea ce ți se spune și să înveți.

— Ce-i atât de rău la o mică schimbare? spune Simon. Relaxează-te. Lasă-i să simtă că au un cuvânt de spus. E atât de rău? Nu te-ai plictisit să predai aceleași chestii vechi, iar și iar?

— Pe an ce trece devin din ce în ce mai greu de suportat. Cu „chestiile" lor, cu tărăboiul lor, cu filmatul peste tot. Cu toții vor pur și simplu să devină celebrități.

Urmează o pauză.

— Și toți sunt atât de *sensibili.* Atât de *fragili.* În tinerețea mea, nu făceai o cădere nervoasă din nimic. Pur și simplu gestionai situația și mergeai mai departe. Parcă sunt făcuți din *porțelan.*

Se aude gâlgâitul unei cafetiere. Scârțâitul unui scaun pe podea. Simon Stanley zice:

— Lumea e diferită acum, Walter. Uite, vrei și frișcă? Cred că mai avem doar pachețele uscate. Cred că noul profesor de educație fizică termină frișca și nu o înlocuiește. Așa de șmecheri se cred tipii ăștia sportivi.

— Și dacă l-aș putea transfera pe puștiul ăla, DeVos, într-o altă clasă, aș face-o fără să clipesc. Copilul ăla e prost ca un bolovan.

— Walter, sunt *copii.*

— Oricum nu-l pot transfera. Și nici nu-l pot pedepsi cu detenția. Joc bridge cu bunicii lui. M-ar ucide.

Simon Stanley râde.

— Și puștiul ăla, Wankel. Ce mai face pe deșteptul! Se îmbracă de zici că e beatnic, pentru numele lui Dumnezeu. Cu eșarfă în clasă! Deștept foc însă. La fel și Liza Hernandez. Îmi place de ea. Dar ce familie are! Ce balamuc! I-au găsit vreodată părinții?

Simt că mă înroșesc în obraji. Părinții Lizei. Mereu se duceau în mașină când eram eu în vizită. Se întorceau trăgându-și nasul și cu ochii injectați.

— Nu, nu i-au găsit.

Simon tace puțin înainte de a vorbi din nou.

— Walter, Daniel poartă eșarfa pentru că a avut cancer de tiroidă toamna trecută. Nu mai ții minte? S-a îmbolnăvit rău prin noiembrie și a trebuit să fie operat, apoi a făcut tratament. A făcut școală de acasă până când a putut reveni, în primăvară. Are o cicatrice. De-asta poartă eșarfa. Te rog, nu-l obliga să și-o scoată. Nu face scandal pe tema asta.

Daniel. Eșarfa lui Daniel. Stomacul îmi tresaltă. *Cancer.*

— Doamne, Doamne! spune cu tristețe domnul Watson. Acum îmi amintesc. Îmi amintesc. Ce poveste îngrozitoare. Atât de tânăr.

— Asta zic și eu, spune Simon Stanley. Cu toții am fost tineri odată. Și noi am avut căderile noastre nervoase și cancerele noastre și mâhnirile noastre și furia noastră și ne-am ascuns sau ne-am prefăcut că nu există și am mers mai departe pentru că toată lumea ne zicea că așa trebuie să facem. Și nu suntem cu nimic mai buni decât ei. Deloc. Lasă-i în pace. Măcar acum. Lasă-i să fie fragili, Walter.

Domnul Watson pufnește.

— O să mă gândesc la asta. Dar dacă ajung să citesc despre hobbiți și zâne, bagă de seamă că știu unde locuiești.

— Te voi invita la ceai. Încă am splendidul set de cești al mamei.

Intru încetișor în amfiteatru. Liza. *Familia ei. Ce balamuc. N-o mai vreau în casa asta.* Asta i-a spus mama tatei cu patru ani în urmă. *M-am dus s-o iau pe Emory și nu știu dacă erau beţi sau drogaţi sau cum or fi fost, dar erau adormiţi în mașină, Neil! Ăla nu e un loc sigur.*

Tata încerca s-o liniștească. *Înţeleg, Abigail. Liza ar putea veni pe-aici de-acum înainte. O să vorbesc cu cineva de la spital. Poate că vor trimite acolo un asistent social.*

Casa aceea e o cocină de porci tot timpul. Nu știu unde sunt fraţii ei. Cine are grijă de copila aceea?

Ai și tu puţină compasiune.

Dar am compasiune! Însă trebuie să mă gândesc la Emory. Nu m-am simţit niciodată în largul meu știind că e acolo, însă Liza e singura ei prietenă, așa că am trecut peste. Dar s-a ajuns prea departe.

Nu prea m-am gândit la părinții ei. Uneori, când eram acolo, ei își petreceau mult timp în mașina parcată pe stradă și eram doar eu și Liza, ceea ce părea distractiv. Alteori frații ei erau pe-acolo, dar stăteau mai mult în camerele lor, jucându-se pe calculator. Mai des venea Liza pe la mine. „La mine

acasă e plictiseală", spune ea. Sau: „Tu ai piscină" sau „Ai mai multe jucării". Atunci, în ziua aia când mama a venit să mă ia, fuseserăm la bibliotecă mare parte din după-amiază și tocmai veneam acasă când mama a parcat în spatele mașinii părinților Lizei. Liza a devenit foarte agitată.

— OK, pa, a zis ea. Ne vedem mâine.

S-a postat între mine și mașina părinților ei. Mama a ieșit din mașina ei și a venit la noi. Dar era mai înaltă decât Liza. I-a văzut pe Nancy și pe Lou în Chevroletul vechi și rablagit. Cred că eu îmi închipuiam că pur și simplu dormeau. Ce puteam să cred? Mergeau în mașină de multe ori când eram pe la ei. „Luăm o gură de aer", ziceau, sau „copii, voi faceți prea mult tărăboi".

— Liza, a spus mama.

Nu-i puteam desluși tonul vocii, dacă era trist sau furios sau ambele.

Mama s-a aplecat și a bătut zdravăn în geamurile mașinii. Liza a zis:

— Vă rog să plecați, doamnă Ward. Vă rog. Totul e-n regulă. Întotdeauna e-n regulă.

Plângea.

În mașină s-a produs o foială. Părinții Lizei se uitau derutați la noi.

Liza a scâncit și și-a lăsat privirea în jos.

Mama mi-a spus să trec în mașină. Nu a vorbit deloc tot drumul până acasă.

În acel weekend, Liza nu m-a sunat deloc. I-am lăsat mesaje. I-am scris e-mailuri. Nimic. Am crezut că poate era supărată, poate că vorbisem eu prea mult sau o obligasem să se uite la prea multe clipuri preferate de mine pe YouTube.

Apoi luni, la școală, m-a evitat întreaga zi. În cele din urmă a venit la mine când ne pregăteam să ieșim din clasă și toată lumea își îmbrăca jachetele și-și închidea rucsacurile.

— Nu mai am voie să fiu prietena ta, a zis.

Gura îi tremura puțin.

— Așa a spus mama ta. A venit la mine acasă și mi-a spus asta. A spus că nu e un loc sigur. A spus c-o să cheme asistența socială. Am spus că dacă nu face asta, o să stau departe de tine. Mă ocup eu de părinții mei. Nu am nevoie de tine.

Apoi prietena mea s-a îndepărtat, mândră, cu spinarea dreaptă.

Am început să plâng. Simțeam că trupul mi se rupe în două.

Și niciodată parcă nu s-a mai așezat la loc. Mama m-a înscris la cursurile de dans de la Step To It! cinci zile pe săptămână. A zis că pianul mă făcea să fiu prea „interiorizată" și că trebuia să-mi dezvolt abilitățile sociale. A spus că Maddie are încă obiectele de la dansuri și că le pot folosi pe acelea. Cred că-și imagina că mă poate transforma în Maddie varianta 2.0 dacă-mi oferea costumele și lecțiile de dansuri potrivite.

Și, la scurt timp după asta, părinții Lizei au plecat și nu s-au mai întors niciodată.

A rezistat două săptămâni întregi, purtându-și singură de grijă ei și fraților săi, apoi un vecin a chemat poliția. După care bunica lor s-a mutat cu ei, ca să-i îngrijească.

Domnul Stanley ne pune să facem precum vaca și coiotul, să urcăm, să coborâm, să efectuăm exerciții de dicție și apoi ne pune pe toți să ne așezăm. Mă tot uit pe furiș la Liza. Mă-ntreb ce s-a întâmplat în biroul lui Patterson.

După ce n-am mai fost prietene, am simțit cum mi se frânge inima și m-am simțit vinovată, pentru că mama îi făcuse probleme.

Mi-e tare dor de Liza. Dacă Liza ar fi lângă mine acum, aș avea pe cineva cu care să vorbesc despre Joey, despre Gage. Despre tot.

Simt cum mă dezintegrez, așa că mă ciupesc de interiorul încheieturii până când senzația se oprește.

— Acum hai să vorbim, spune Simon, aducându-mă din nou la realitate, în amfiteatru. Am niște idei! Despre spectacolul nostru de toamnă. Pentru cei noi, de obicei toamna facem un soi de spectacol de varietăți și o piesă sau un musical primăvara. Fiecare are de făcut câte ceva. Suntem toți împreună în acest club, deci participăm cu toții. Păsărelele timide sunt încurajate să zboare din cuib și să joace în show-ul de toamnă, ca să vă obișnuiți pentru cel din primăvară. Extrovertiții sunt încurajați să facă un mic pas în spate, mai ales dacă au mai făcut asta, dat fiind că veți putea avea roluri mai avansate la primăvară. Dar am nevoie de voi toți. Scenografie, costume, regie, replici, lumini, design, totul. Cu toții vom avea un rol de jucat.

— Și dacă nu ești bun la nimic? întreabă cineva.

E o fată scundă cu părul roșcat, al cărei tată deține Feroneria Kaminski. Acesta ținea un castron cu dropsuri de lămâie lângă casa de marcat. Nici măcar nu trebuia să fii însoțit de vreun părinte ca să intri și să te servești. Aveai voie, pur și simplu, să iei. Liza și cu mine făceam asta în drum spre bibliotecă.

— Toți suntem buni la ceva, răspunde Simon.

— Eu nu, zice ea.

— Poate că nu ai descoperit încă. Oamenii sunt ca niște cepe. Au multe straturi.

— Cepele put, spune cineva, râzând.

— La fel și unii oameni, zice Simon, făcând cu degetul. Dar punem ceapă în mâncare mereu și, după părerea mea, îi dă cel mai bun gust.

Întinde tuturor niște foi de hârtie.

— Acum ne vom alege partenerii și vom exersa puțin dialogul, ne spune el.

Liza îl alege imediat pe Jeremy. Cineva o alege pe fata roșcată. Toată lumea se mișcă în jurul meu, ca și cum ar juca leapșa. În cele din urmă, rămânem doar eu și o fată înaltă, blondă și drăguță. De obicei stă la aceeași masă cu Gage la prânz. Îmi dau seama că ea era fata care-și pusese mâna pe brațul lui, în prima zi, la cantină.

— Eu sunt Priscilla. Ai mai făcut asta? mă-ntreabă ea, zâmbind. E amuzant.

— Nu, sunt nouă. Emory.

Lângă ea, mă simt stânjenită și scundă. Cred că e în echipa de volei. Mă privește cu atenție.

— Ești sora lui Maddie Ward? Am fost la tine acasă o dată. A dat o petrecere în piscină. Doamne, ce casă frumoasă ai! Nu aveți cumva *șase* șemineuri sau ceva de genul ăsta? Casa aia zici că e desprinsă dintr-un film vechi.

— Nu, zic eu. Doar trei. Numai unul funcționează.

— Ha! face Priscilla. Eu nu am nici măcar *un* șemineu. Sora ta e *foarte frumoasă*.

Oftează, fluturând din degete.

— Da, zic. Știu. Locuiesc cu ea.

— Gage Galt locuiește chiar lângă tine.

— Poftim?

Ridic ochii din foaia cu dialoguri pe care ne-a dat-o Simon.

— Gage Galt locuiește chiar lângă tine, nu-i așa? Sunteți prieteni?

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Îl cunosc dintotdeauna dar nu, ăăă, nu socializăm, zic eu.

Trebuie să respect regulile impuse de Gage, pe care nu e cazul să le afle nimeni. E secretul nostru. Încerc să-mi păstrez expresia și vocea neutre.

— Mă rog, spune ea, ridicând dintr-o sprânceană. Dacă ai vreo informație din interior, anunță-mă. Mă gândesc să-l invit la Festivalul Toamnei și am nevoie de tot ajutorul posi-

bil. E greu de cucerit. Cu majoritatea tipilor e floare la ureche, cu el însă, nu, râde fata.

Inima mă înțeapă din nou. Una e să citesc comentariile fetelor de pe pagina lui de Instagram sau să le văd atingându-i brațul la cantină, dar să-mi spună o fată în față că e interesată de el e cu totul altă problemă. Mai ales una... atât de frumoasă.

Gage nu i-ar accepta invitația... nu-i așa? A spus că nu vrea nimic complicat sau public. Dar dacă se răzgândește?

— S-a întâmplat ceva? întreabă Priscilla. Arăți puțin ciudat.

— Poftim? Nu, sunt bine. Am doar emoții. Nu sunt obișnuită, știi tu, cu teatrul, răspund în cele din urmă.

Îmi desprind privirea de la ea, disperată să văd altceva, și dau de Liza și Jeremy, care stau foarte aproape unul de altul, cu capetele aplecate, șușotind.

Par a fi... împreună.

Ah! Jeremy. Timidul, drăgălașul de Jeremy Leonard, cu cărțile lui de benzi desenate, cu hanoracul pătat și pungile lui de Doritos. *Ah!* Liza și Jeremy.

— Pământul către Emory, zice Priscilla, fluturând hârtia și readucându-mă în prezent.

— Da, spun eu. Scuze.

— Nu-i nimic. Tu poți fi Romeo, eu voi fi Julieta și apoi schimbăm. Tot ce trebuie să ținem minte e că trebuie literalmente să murim ca să fim împreună.

— Corect, zic. N-ar trebui să fie nicio problemă.

Când se termină Clubul de Teatru, mă-ndrept spre bibliotecă pentru a-l lua pe Joey. Astăzi are meditații.

Cărțile și laptopurile, atât ale lui, cât și ale meditatoarei, sunt închise și amândoi se uită în jos la telefoane, cu scaunele lipite și fețele apropiate.

— Hei, zic eu tare.

Amândoi ridică privirea spre mine, speriați. Fata zice:

— Vai de mine, e poliția.

Apoi chicotește. Se îndepărtează puțin de Joey. Acesta zâmbește.

— E doar sora mea, zice, ridicând telefonul. Jucam *Fortnite*.

— Nu trebuia să învățați? zic eu, probabil cam tăios, pentru că fata cu coadă la spate ridică din sprâncene și-mi aruncă o privire gen *Ce naiba e cu tine?*

— Am învățat, spune Joey. Am terminat devreme. Ești OK? Arăți... ciudat.

Nu știu exact cum mă simt când îl găsesc pe Joey stând atât de aproape de meditatoarea lui. Dacă este o persoană care bea sau se droghează? *Cel aflat în perioada de reabilitare trebuie să evite expunerea la oameni de risc major, adică aceia care încă folosesc substanțe ce dau dependență.*

— Putem să plecăm? Mi-e foame, zic.

Fata își strecoară telefonul în rucsac.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. Ai numărul meu?

Joey dă din cap.

— Dap, îl am.

— Mbine. Mă bucur întotdeauna să ajut, chiar în afara meditației în sine.

Fata își mângâie vârfurile șuvițelor într-un fel drăgălaș, zâmbindu-i.

— Super. Mulțumesc, spune el.

Între ei e o atmosferă care pare încărcată, ca și cum s-ar întâmpla ceva la care eu nu ar trebui să fiu martoră, și mă simt iritată, deși nu știu exact de ce. Poate din cauza Lizei și a lui Jeremy sau poate pentru că fata aia, Priscilla, e interesată de Gage, și acum chestia asta. Ca și cum toată lumea se combină în public, în afară de mine.

Oftez din greu și mă mut de pe un picior pe altul în mod intenționat.

— Joey.

— *OK,* spune el tăios. Păi, trebuie să plec. Să-mi duc surioara acasă.

Mă zbârlesc.

— Surioara?

Joey îmi aruncă o privire prin care spune *Taci.*

— Ne vedem, zice fata.

Pe hol îi șoptesc:

— Deci ai făcut și meditații? Sau au fost doar *Fortnite* și flirt?

— Au fost *Fortnite,* flirt *și* meditații. Și e foarte drăguță. Ai *văzut-o*? O cheamă Amber. E nouă aici. Vine din Dakota de Sud.

— Nu cred c-ar trebui să te combini cu nimeni în acest moment, știi? Dacă nu e, înțelegi tu. Gen „curată". Ar putea să fie o persoană de risc major.

— Nu mă *combin* cu nimeni, doar am întâlnit o fată drăguță și deșteaptă. E plăcut să vorbești cu cineva care nu te *cunoaște,* să știi. Și nu aș vrea să-i dau imediat cu replica asta în cap: „Hei, te droghezi, pentru că dacă te droghezi nu poți fi meditatoarea mea". Și, ca să fiu cinstit, toți cei din școală sunt persoane de *risc major*, dacă n-ai observat până acum.

— Presupun că ai dreptate, spun.

Deschid ușa școlii și un val de aer cald mă lovește în față. Nu sunt multe mașini rămase în parcare la această oră.

Ne suim în mașina nouă a lui Joey. Mă gândesc din nou la Liza și Jeremy. La mine și Gage.

— Joey?

— Ce?

Bagă cheia în contact.

— Vrei să purtăm o altă conversație profundă în mașină? Se pare că facem asta destul de des în ultima vreme.

— Ha!

Fac o pauză.

— Tu ai făcut vreodată... știi tu.

Vorbele îmi ies într-un vârtej și îmi las capul în jos ca să nu vadă că mă îmbujorez.Îmi amintesc că profesoara de educație sexuală de anul trecut ne-a spus că, dacă nu putem vorbi despre sex fără să ne jenăm, atunci nu suntem gata să facem sex. Asta nu mi se pare corect totuși. Adică trupurile sunt ciudate și vulcanice, așa cum am învățat de curând, și scot sunete ciudate când pui două dintre ele laolaltă, iar *asta* mi se pare stânjenitor indiferent de vârsta pe care o ai.

— Ce să fac?

Iese din parcare, aparent iritat. Frunzele cad din copaci. Mill Haven e foarte frumos în această perioadă a anului, auriu și portocaliu. Un peisaj vizibil în detaliu, ca un tablou, cu fiecare culoare perfectă în felul ei. Mă întristează, deși nu știu exact de ce.

Înghit în sec. Îmi împreunez degetele.

— Sex.

Îi arunc o privire rapidă și-l văd cum se înroșește în obraji.

— O, Doamne, nu e conversația pe care mă așteptam s-o am cu sora mea mai mică chiar acum. Poate niciodată.

— Da sau nu? zic.

El strânge din dinți.

— Da.

— Pe bune?

Mă uit la el, de-a dreptul șocată.

— Cu cine?

— N-o cunoști. Era astă-primăvară. Nu e la Heywood. Am cunoscut-o la o petrecere.

— Era iubita ta sau așa, doar o chestie întâmplătoare?

Joey nu a venit vreodată acasă cu o fată și nici nu mi-a pomenit de vreuna. Mă-ntreb cât de mult din Joey e o necunoscută pentru mine, chiar dacă îmi imaginam că-l cunosc.

— *De ce* mă întrebi chestia asta?

Se încruntă. Mă uit pe geam. Nu i-aș putea povesti niciodată despre faza cu Gage. Sunt convinsă că nu ar înțelege.

— Nu știu. Mi se pare doar că toată lumea știe să facă asta. Că pentru toți e simplu. Să discute cu alți oameni. Să flirteze.

Mă gândesc la Liza și la Jeremy apropiindu-și capetele unul de altul. La Priscilla cu mâna pe brațul lui Gage la cantină. La Romeo și Julieta, îndurerați, disperați și tulburați. La toți copiii care se țin de mână pe coridoare.

El inspiră profund.

— Ne-am întâlnit de multe ori, spune el, cu ochii ațintiți la drum. Acasă la diverși oameni. Era și ea acolo... în noaptea aceea. Atunci a fost ultima oară când ne-am combinat. Înainte să ne drogăm împreună. Nu știu, am început să vorbim odată și era foarte frumoasă. Dar eram tot timpul drogați, așa că nu prea știu cum e să cunosc pe cineva când sunt treaz. De-asta a fost atât de plăcut să vorbesc cu Amber. Mi s-a părut natural. Frumos. Cred că așa ar trebui să fie. Natural. Ca și cum ai fi *menit* să discuți cu persoana respectivă. N-ar trebui să ți se pară că, habar n-am, *te străduiești* să-i faci pe oameni să te placă. Ar trebui să te placă, pur și simplu.

Își drege glasul.

— Probabil că ar fi mai bine să discuți cu Maddie. Cred că are sfaturi mai bune de dat. Despre chestiile fetelor. Despre zonele voastre intime.

Se înroșește din nou la față.

— Nu-i spune mamei despre Amber, OK? O să dea naștere unor discuții și apoi s-ar putea să-mi găsească alt meditator, OK?

— Nu-i spun.

Are dreptate. Este exact genul de lucruri cărora mama le-ar pune capăt.

Când ajungem în garajul de acasă, se întoarce spre mine.

— Ascultă, Emmy, tu ești o fată grozavă. Ești inteligentă, bună la suflet și foarte drăguță. Oricine ar fi norocos să iasă cu tine, OK? Dacă există cineva de care-ți place, fă-l să afle. Asta e tot ce cred că știu.

— Chiar crezi că e norocos cel care ar fi cu mine? întreb încet.

— O, Doamne, da! Dar trebuie să ai grijă, pentru că mama te-a dresat să accepți orice fel de oameni în jurul tău, știi? Tu nu ești ca Maddie. Trebuie să înveți să fii curajoasă. Trebuie să înveți ce anume îți dorești *tu*.

Parcă îmi ține discursul despre coloana vertebrală pe care mi l-a ținut și Liza la prânz, acea coloană vertebrală pe care încă nu mi-am dat seama cum trebuie s-o folosesc, chiar dacă o am înăuntrul corpului meu.

Dar mă-ntreb dacă pot face asta. Dacă aș putea fi genul acela de persoană, ca Priscilla, care nu se gândește prea mult dacă să invite pe cineva la un bal. Pur și simplu o *face*.

— Dar, dacă cineva îți face vreun rău, spune-mi, pentru că voi face tot ce-mi stă în putere, absolut *tot*, ca să-l fac să plătească, zice el.

Stau pe veranda din față, sâmbătă după-amiaza, când pe trotuar își face apariția Max deVos pe skateboard. Trupul lui subțire se unduiește fără niciun efort pe placă. Se oprește lângă casa noastră, ridică placa cu piciorul și o ia în brațe, ținând-o la piept ca pe un copilaș.

— Joey e pe-aici?

Scutur din cap.

— E la etaj, se pregătește să se ducă la muncă. La Sandviciurile lui Hank. E prima lui zi.

— Are *o slujbă*? Fraților, voi aveți bani să vi-i puneți și-n cap, la ce-i trebuie *o slujbă*?

— Mama s-a gândit că i-ar prinde bine. Să fie ocupat.

Max pufnește.

— Marea majoritate a oamenilor își iau o slujbă pentru bani. Cei din familia ta își iau slujbe ca să le consolideze *caracterul.*

— Mă rog, zic eu tăios. Are o slujbă și pleacă în curând, așa că nu are timp de pierdut.

Max își trage căciula lui gri tricotată pe frunte.

— OK, la naiba, la ce oră scapă? Poate că mă pot întoarce atunci ca să stăm puțin împreună.

Ușa de la intrare se deschide și mama iese, strângându-și puloverul în jurul trupului. Se uită mai întâi la mine, apoi la Max.

— Pot să te ajut cu ceva?

Vocea e cea tipică mamei: rece, sigură pe ea.

— Mama, îi spun. El e Max. Max deVos. Prietenul lui Joey.

— Hei, doamnă Ward. Am venit să-mi petrec puțin timp cu Joe, spune Max.

Își strânge din nou placa la piept, dar nu ca pe un bebeluș, ci mai mult ca pe un scut. Uneori și eu mi-aș dori să am un scut pe care să-l folosesc împotriva mamei.

— Ah! Da. Băiatul lui Meryl.

Scoate corespondența din cutia poștală, uitându-se peste scrisori și cataloage.

— Însă mi-e teamă că Joey e ocupat deocamdată.

— Mă pot întoarce după ce vine de la muncă.

Mama își îndreaptă spinarea.

— Joey nu primește încă musafiri, Max. Trebuie să se concentreze asupra recuperării sale și, dacă-mi amintesc bine, voi doi aveați ca principală preocupare drogurile. Greșesc cumva?

Felul distant de a vorbi al mamei îmi dă și mie fiori și mi-e milă de Max, care practic se face mic sub privirile noastre. Se înroșește la față.

— O, nu, doamnă Ward, am venit doar să petrecem ceva timp împreună.

Max își pune placa jos.

— Nu m-am mai drogat de zile întregi.

— Nu vreau ca Joe să se afle în preajma tentațiilor, Max, zice mama. Recuperarea lui e foarte importantă, înțelegi? Ar fi putut să moară.

Max clipește, apoi se uită la mine. Eu cobor privirea.

— Dar toată lumea are nevoie de *prieteni,* doamnă Ward. Adică pot petrece timp cu Joey fără să ne drogăm.

Dorința din glasul lui mă întristează. Pricep chestia asta. Mai ales acum. Faza cu lipsa de prieteni.

— Îmi pare rău, Max. Nu se poate. Te rog, spune-i mamei tale că o salut.

O aud pe mama intrând înapoi în casă și închizând ușa grea în urma ei.

— *Frate,* spune Max. Mama ta e foarte dură.

— Max, ți-am zis când ai venit prima oară. Nu știu de ce te-ai mai întors.

— Pentru că Joey e...

Dar eu îmi întorc privirea de la el, distrasă de motivul pentru care mă aflu, de fapt, pe verandă.

Citeam, dar în același timp așteptam, sperând să-l zăresc pe Gage înainte să plec cu Joey la el la muncă.

Iată-l. Aleargă pe trotuar, cu chipul concentrat acoperit de transpirație. Aleargă de 45 de minute, cam de cât timp sunt și eu pe verandă.

Încetinește la capătul aleii casei sale și se întinde. Apoi se îndreaptă și mă zărește. După care privirea îi alunecă spre Max.

— Hei, spune el.

— Hei? zice și Max.

O spune șovăitor, pentru că, normal, de ce ar vorbi Gage Galt cu *el*?

— DeVos, corect?

Max clipește.

— Dap.

Gage aleargă pe loc preț de un minut și se uită la noi. Apoi zâmbește și străbate în fugă aleea, urcă treptele și intră în casă. Nici nu apuc să-mi iau ochii de la el, pentru că Max zice:

— Pe bune? Ce e asta? Ce aveți voi, fetele? Nu puteți practica dublul standard.

— Ce tot spui? spun încruntându-mă.

— Tu. Chestia asta. Marele zeu al baseballului. Practic salivai când a apărut, dar, dacă eu aș face același lucru cu o tipă sexy, dacă m-aș fi holbat la ea la nesfârșit, ai fi zis că sunt un porc.

Habar nu am ce să spun, pe bune, pentru că... nu se înșală?

— Și de ce trebuie să-i vânați mereu pe cei mai arătoși tipi? Întotdeauna ne spuneți nouă să analizăm ceea ce e pe dinăuntru și să nu ne concentrăm la țâțele voastre și la alte chestii, dar nici voi nu sunteți mai breze. Adică eu sunt chiar *aici.*

Lovește cu piciorul în partea din spate a skateboardului.

— Frate, ziua asta e *nasoală* rău de tot.

În timp ce se îndepărtează pe trotuar, strigă în spate:

— Și spune-i mamei tale că greșește. Toată lumea are nevoie de prieteni. Nu poți avea o viață decentă fără prieteni!

Citesc *Portretul unei doamne* în prăvălia lui Hank, deși ar trebui să citesc *Preaiubita* pentru ora lui Watson. Nu pentru că nu-mi place *Preaiubita,* îmi place, dar categoric nu e genul de carte pe care s-o citești la magazinul cu sandviciuri. Țin un ochi pe Joey, care îl urmează ascultător pe Hank peste tot, când îmi scrie Gage:

Ăla e iubitul tău

Pardon?

Tipul cu care vorbeai mai devreme. Ieşiţi împreună

Degetele îmi furnică pe telefon, tremurând ușurel. De ce mă întreabă, de fapt, așa ceva? Vreau să-i scriu: *Ești gelos?* Dar nu o fac.

Venise pentru Joey

Ah

Aștept. Am acea senzație pe care scriitorii o descriu în paginile cărților, când spun că personajele își simt inima în gât. Asta simt acum: nodul acela, poate de așteptare. Sau poate de teamă. Sau... de încântare. Poate că, de fapt, e gelos.

Mi-e dor să te văd înotând

Ce?

Să înoți. În piscină. Te vedeam uneori,
de la fereastra băii mele. Dă spre curtea ta.
Păcat că acum e prea frig.

Mă priveai?

Uneori. Nu în sensul rău! Trebuie
să mă spăl pe dinți. Fereastra e chiar acolo?

Deci vrei să ne vedem mai târziu? Am o chestie, ne putem vedea după

O chestie?

Petrecere.
Invită-mă.
Dar nu scriu asta.

Nu pot sta în oraș prea mult. Am antrenament mâine. Dar poate ne vedem în căsuța de lângă piscină.

Mama ta are o ședință cu consiliul municipal. E și tata acolo, de-asta știu. Se duc mereu după aceea să bea ceva la Jasper. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

Degetele mele tremură, fiți siguri de asta.

Mai ești?

Da

Deci pot veni pe la tine?

Delicios. Așa a comentat PristTine la postarea lui din tabără, astă-vară. O fată plină de încredere în sine. O fată căreia nu-i este teamă. O fată care a spus, nu cu atât de multe cuvinte: *Ia-mă pe mine, Alege-mă pe mine.*

OK, tastez.

Mișto. Pe la zece. OK?

Se aude o bufnitură și ridic privirea. Joey înjură în șoaptă, încercând să strângă gheața de pe tejghea. A vărsat un recipient cu băutură. Hank stă lângă el, cerându-și scuze față de client.

OK. Trebuie să plec.

Las telefonul jos. Joey îmi aruncă o privire și scutură din cap, cu gura strânsă într-o linie subțire.

Conducând spre casă, Joey zice:

— Deci nu au fost cele mai rele patru ore din viața mea, dar au intrat în Top 10.

— Părea că te descurci de minune. În afară, poate, de băutura aia vărsată. Și apoi a fost incidentul cu ketchupul.

— Miros ca o ceapă uriașă.

Are fața transpirată și cămașa pătată cu salată și ulei. Adulmec aerul.

— Cam așa ceva.

Când intrăm pe ușă, o descoperim pe mama așteptându-ne. Se încruntă.

— Ți-e rău, Joe? Pari înfierbântat.

Își lipește dosul palmei de fruntea lui, dar el o îndepărtează.

— E sudoarea muncii, mamă. Ar trebui să fii mândră.

Mama se zbârlește.

— Un strop de muncă grea te duce departe, Joe. Vreau doar să te ajut.

Mă încordez, așteptând o ceartă. În schimb umerii lui Joey se pleoștesc. Spune doar atât:

— Știu, mamă, știu.

Urcă treptele și mama se întoarce spre mine, inspirând profund.

— Tu vezi asta, nu-i așa? Fac tot ce-mi stă în putință să-l țin pe calea cea dreaptă.

Glasul ei tremură puțin.

— Doar că...

Mă uit în jos, la picioarele ei, oriunde, numai la fața ei nu, pentru că nu vreau să spun ceva ce ar putea-o enerva. Așa e toată viața mea – încerc să n-o supăr pe propria mamă.

— Doar că... e mult, spun, în cele din urmă. Se va obișnui cu toate astea.

Ea încuviințează din cap.

— Bine, atunci, eu ies în oraș pentru o întâlnire cu Tom Rigby și cu unii dintre membrii consiliului, la un pahar. Mă întorc târziu. Oamenilor ălora le place să tragă la măsea și trebuie să le cânt în strună.

— Ah!

Mă prefac surprinsă, ca și cum n-aș fi știut deja de la Gage.

— Consiliu sâmbătă seara? Pentru ce anume?

Își pune telefonul în geantă.

— Nu e o întâlnire oficială. Vor să mă tatoneze. Niște dezvoltatori vor să cumpere Moara. Se dezintegrează și consiliul vrea ori s-o vând, ori s-o demolez și să vând pământul.

— E ceva... important.

Vine Gage vine Gage vine Gage

— Nu ai pentru ce să-ți faci griji.

— La ce... la ce oră te întorci? zic, încercând să îmi păstrez vocea normală.

— Târziu. Oamenii ăia beau de rup. Le fac eu cinste, desigur.

Aproape că râde.

— Mâncarea vi se încălzește pe aragaz, așa că nu uitați de ea.

— OK, sigur. Bine.

— *Tu* ești OK? Pari un pic... agitată?

— Da, spun. Absolut. Super.

— Bine, atunci. Am plecat.

De-abia când iese pe ușă îmi dau seama că va fi și Joey aici și ce voi face eu cu Joey?

Pun supa în castroane în bucătărie, cu Fuzzy alergându-mi printre picioare. Exact atunci intră Joey. Are părul ud și e îmbrăcat în tricou și-n pantaloni de trening. Se așază pe un taburet la masă. Îi întind un castron cu supă. El se strâmbă.

— Nu mi-e foame. A trebuit să mă uit toată ziua la mâncare.

— Nu mi s-a părut atât de rău, zic.

— Hank e un bou și e evident că de fapt nu mă vrea acolo – vrea să se pună bine cu mama pentru un motiv anume, dar presupun că putea fi mai rău. Măcar acolo pot vorbi cu niște

oameni. A fost plăcut să vorbesc cu lumea, dacă tot nu pot vorbi cu nimeni la școală, în afară de Amber.

Mă gândesc la Max, cum a venit mai devreme, strigând că toată lumea are nevoie de prieteni. Amestec supa în castron.

— Am uitat să-ți spun că Max deVos a trecut pe-aici mai devreme. Mama l-a alungat.

Joey își lasă capul în palme.

— Săracul Max. E inofensiv.

— Dap.

Trag cu ochiul la ceasul de pe peretele bucătăriei. E ora șapte. Încă trei ore.

Joey se șterge la ochi.

— Joey, ce ai pățit?

Pun jos lingura pentru supă.

— Nimic. Doar... Max, cred. Adică acum nu prea am prieteni, știi?

Își freacă fața.

— Mă rog. O să mă duc devreme la culcare, dar mai întâi vrei să ne uităm la un film sau ceva de genul ăsta?

— Sigur.

Mi-e milă de Joey. Nici eu nu mai am prieteni, dar măcar e Gage în peisaj.

În timp ce pun supa la o parte și clătesc castroanele ca să le bag în mașina de spălat, îl aud pe Joey căutând filme de văzut. Mă uit din nou la ceas. Acum au rămas ceva mai puțin de trei ore. Cât de mult va dura filmul pe care-l alege? Voi avea timp să fac un duș după aceea? Vreau să fiu curată pentru mai târziu, la întâlnirea cu Gage. Cum o să plec de lângă Joey ca să mă duc afară, la căsuța de la piscină? Și dacă...

Închid mașina de spălat vase, trântind ușa cam prea tare.

Nu vreau să-mi petrec seara de sâmbătă având grijă de fratele meu. Vreau să mi-o petrec sărutând un băiat. Vreau să-mi petrec seara de sâmbătă sărutându-mă cu cineva fără

să fiu nevoită să mă furișez ca să fac asta. Poate că ar trebui să-i spun lui Joey despre Gage.

Însă nu pot.

Simt un nod neplăcut în stomac.

Nu-i pot spune lui Joey despre Gage pentru că am senzația că știu cum va reacționa și s-ar putea să nu fie un lucru pe care-l pot gestiona în acest moment. Faptul că eu sunt *eu* și Gage Galt e *Gage Galt* mă face să fiu destul de sigură că reacția lui Joey, ca a tuturor celorlalți, va fi: de ce e *Gage Galt* interesat de *tine*? Pentru că acel gen de băiat nu-și petrece de obicei vremea cu fete invizibile ca mine și, oricât de mult mi-ar plăcea mie ca lumea să își ia seama și să facă din asta un lucru normal, ca băieții care seamănă cu niște zei, ca Gage, să le remarce pe fetele invizibile, așa cum sunt eu, și să le placă, nu prea cred că lumea sau Gage funcționează în felul acesta. Și, în străfundul inimii mele, știu că, dacă i-aș spune lui Joey, și el ar crede la fel, iar asta îmi face ghemul din stomac și mai dureros. Pentru că, dincolo de toate acestea, chiar eu mă întreb de ce sunt o fată care poate fi văzută doar în secret, pe întuneric. Unde toată urâțenia și inadecvarea mea pot fi alungate prin săruturi și mângâieri.

Joey strigă după mine când începe filmul.

Mă uit din nou la ceas si strâng din dinți.

Mi-aș dori s-o pot suna pe Maddie, s-o întreb ce să fac, cine să fiu, dar asta s-ar transforma într-un capăt de țară și nu mai pot să mă descurc cu atât de multe *lucruri* pe cap.

Arunc prosopul de vase în chiuvetă.

Trebuie să rămân un secret încă puțină vreme. E tot ce am. Toate CuteCathy și PristTine din lume au avut partea lor de fericire și, cu toate că e prea mare ca să încapă în cutia mea de catifea pentru pălării cu lucruri furate în ea, poate că li-l voi fura pe Gage Galt doar pentru mine, măcar încă o vreme, până când își va da seama că nu suntem nevoiți să ne ascundem, că nu va fi sfârșitul lumii dacă vom fi văzuți împreună.

Prost_Educata
Hei, Hei, Camionagiii din Heywood!
E sâmbătă seara în orășelul nostru plicticos
Ce se întâmplă?
Cine știe adevărul gol-goluț
Despre petreceri, despre agațamente, despre inimile care se vor frânge
Care ești singur acasă și visezi la ziua
În care cineva te va dori
Te va invita
Te va vedea
Va șterge toate acele ore
În care simți că nimeni nu știe că exiști
Acea durere palpabilă din gât
Când îți auzi părinții spunând
Aceștia sunt cei mai frumoși ani ai vieții tale
Și totuși tu simți că toată lumea îi trăiește, cu excepția ta?
Mda, dă-o naibii de treabă
Părinții oricum nu-ți spun niciodată adevărul
Dar eu sunt aici!
Spuneți-mi adevărurile voastre, Camionagii singuratici

#camionagiiidinheywood #heywoodhigh #inimisinguratice #sâmbătăseara #momentuladevăruluilaheywood #povesteadevinedinceîncemaibună #millhaven

NatetheGreat petrecere acasă la Stone chiar acum e tare de tot
Stewie13 O altă seară nemaipomenit de distractivă fumez iarbă și joc Apex. Singur.
HelenOfJoy Toți prietenii mei sunt virtuali dar sunt cei mai buni oameni pe care-i cunosc
MandyMandy Îmi bat capul citind Litera Stacojie pentru a

nu știu câta oară. Te urăsc, Nathaniel Hawthorne, cu fiecare fibră a ființei mele. Hester n-a greșit cu nimic!!
TupacLives e mișto petrecerea de la stone, veniți aici cu toții n-o să vă pară rău
FrancesP44 sunt vreo 50 de puștani la Stone sportivii beau bere din butoi stând în mâini
LzySusan Sportivii sunt niște cretini numai mușchi niciun pic de inimă
PaulMall Chiar mi-aș dori să am mai mulți prieteni
LaceyZ de-abia aștept să scap din haznaua asta și să mă duc la facultate și să întâlnesc ființe umane adevărate cărora le pasă de mai multe lucruri, dincolo de petreceri sau de agățamente
TupacLives @LaceyZ am vești nasoale pentru tine în privința facultății
LaceyZ mă rog, o să-mi găsesc oamenii mei, imposibil să nu fie mai bine decât aici
ForrestGumpp Tatăl meu a murit astă-vară și simt că nu voi mai fi fericit niciodată, asta fac
Stewie13 îmi pare rău pentru asta @ForrestGumpp e foarte trist
MackAttack Mie mi-e dor de Shannon Roe. Voi spuneați că e regina dramelor și că mereu căuta să atragă atenția și ea se purta așa pentru că avea nevoie de ajutor! oamenii nu se taie decât dacă suferă și voi v-ați purtat oribil cu ea și acum a murit și voi n-aveți decât să vă duceți dracului
NatetheGreat mai crede cineva că Tom Kidder ăla e doar la un pas de o cădere nervoasă gravă
LucyK Mi-e dor de Candy
AnnaBanana Mă simt cenușie, așa mă simt. Mă simt cenușie și înfrigurată și vreau doar să știu când mă voi simți din nou normală pentru că viața asta chiar mă doboară oare îi pasă cuiva înțelege cineva
LaceyZ @AnnaBanana dă-mi mesaj în privat sunt aici, te voi asculta

PristTine frate, GG e la petrecerea de la Stone și băiatul ăsta e TARE MIȘTO
TupacLives am înțeles @PristTine
MrPoppersPenguins Sora mea a dispărut de o vreme din Dover. Este dependentă. A fost la o petrecere în Mill Haven în mai. O cheamă Carly. Dacă are cineva vreo informație aștept mesaj în privat
GiGi Vezi pe la pod. Acolo stau drogații

Capitolul 19

Cu un ochi mă uit la film, cu celălalt, la telefon. Joey e lungit lângă mine pe canapea. E 9 și un sfert. Pleoapele i se închid. Îl înghiontesc.

— Poate că ar trebui să te duci la culcare, zic.

Se ridică în capul oaselor.

— Poate. Sunt frânt.

— Sting eu luminile și așa mai departe.

— Tata când vine acasă?

— Se întoarce târziu, spun, închizând televizorul.

— Îmi imaginam că... va sta mai mult pe-acasă, zice Joey. Știi, când m-am întors.

Oftez.

— E tata. E ocupat să salveze viețile oamenilor. Știi și tu cum e el.

Joey tace.

— Da, știu. Așa credeam, doar atât.

Se ridică în picioare.

— Te duci și tu la culcare?

— Poate. Poate că mai citesc câteva pagini sau ceva de genul ăsta.

Încerc să vorbesc normal ca să nu-și dea seama că mint.

Mă ridic și eu, aranjez masa de cafea și sting luminile. 9:25. 9:35.

Joey se duce la etaj. Stau în tăcere, ascultând sunetul

pașilor în baia lui fără ușă, apa curgând, toaleta. Apoi totul se cufundă în tăcere.

Îmi găsesc costumul de baie, cel care-i place lui Gage, e agățat în spălătorie. Mă schimb în baia de la parter, apoi mă îmbrac la loc, în eventualitatea în care Joey coboară din nou sau mama ori tata vin acasă mai devreme. Poate Gage o să creadă că e drăguț că port acest costum de baie. Sexy.

Și apoi rămân singură în casa amuțită, așteptând, uitându-mă la ceas ca să treacă mai repede timpul.

Când se face 9:55, mă duc la bucătărie și sting luminile de siguranță din curtea din spate. Se aprind la orice mișcare și ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Joey să se trezească brusc din cauza unei lumini puternice care-i intră pe geam. Apoi deschid ușa curții interioare cât de ușor pot. Inima îmi bate atât de tare încât o simt în urechi. Aștept afară.

10:00.

10:05.

De ce întârzie? Mă uit la gard.

Telefonul îmi vibrează și eu tresar.

Ești la căsuța de lângă piscină

Gage.

Încă nu

Intră aproape am ajuns

Deschid ușa căsuței și chiar atunci aud un sunet care vine din curte. Mă răsucesc iute, cu inima în gât.

Joey stă dincolo de poarta curții, holbându-se la mine.

— De ce mama dracului ești aici, Em?

Are părul ciufulit, ca și cum ar fi dormit și eu l-am trezit.

— Păi...

Joey se încruntă.

— Aveam de gând să citesc și cartea pe care o voiam... mi-am amintit c-am uitat-o în căsuță. Acum câteva săptămâni. Mă duceam s-o iau.

Încerc să-mi controlez glasul să nu tremure.

Cu colțul ochiului, aud mișcare de partea cealaltă a zidului care desparte casa noastră de locuința lui Gage.

— Atunci grăbește-te, spune Joey somnoros.

Gage e suit pe jumătate pe zid, dând să-și treacă un picior peste. Joey stă pur și simplu acolo, ținându-și brațele înfășurate în jurul corpului în aerul rece al serii.

— OK, OK, spun eu tare. Frate! Intră în casă. Nu trebuie să mă supraveghezi.

Am fost prea dură. Lui Joey îi cade fața.

— Ce ai pățit? mormăie el.

Se răsucește și intră înapoi în casă.

Rămân încremenită, pentru că i-am rănit sentimentele fratelui meu și pentru că Gage este acum în vârful zidului, lipit de el ca un fluture sub o lamelă. L-a auzit pe Joey.

Scutur repede din cap și-i fac semn să vină. Ridic mâinile în semn de scuze.

În camera lui Maddie de la etaj se vede lumina cum se aprinde, apoi se stinge.

Gage o vede și el, apoi îmi surâde.

Inima îmi bate cu putere. Aș putea intra în casă sau în căsuța de lângă piscină, dar dacă Joey se întoarce aici? Sau l-am jignit atât de rău încât nu va face asta?

A trebuit să stau cu el timp de patru ore, la prăvălia lui Hank. Ar trebui să pot... face ceva și pentru mine însămi.

Mă uit la căsuța de lângă piscină, merg spre ea și deschid ușa.

Gage mă urmează.

Ochii îi sclipesc.

— A fost cât pe-aci, spune el încet.

Înăuntru, se apropie de mine și mă mângâie pe umăr.

— Recunosc, am fost puțin gelos azi după-amiază, spune el încet. Când l-am văzut pe tipul ăla în fața casei tale.

Simt fiori de plăcere de-a lungul șirei spinării.

— Pe bune? zic.

— Dap. Unul dintre lucrurile care-mi plac la tine e că pare că știi să ții un secret.

Îmi ia părul în palmele lui, îmi mângâie vârful șuvițelor cu degetele mari. Vreau să mă concentrez asupra lui, asupra acestui moment, dar sunt încă încordată, mă gândesc la Joey, aflat în casă, îngrijorată că ar putea ieși din nou, îngrijorată că l-am rănit sufletește. Nu mă pot relaxa. Ce bine ar fi dacă nu aș fi nevoită să mă furișez.

— Dar, Gage, uneori... adică, poate ar fi bine să încercăm să ne întâlnim și altundeva, nu doar aici. De exemplu, la un film...

Apoi mă sărută și cuvintele mele se șterg, uitate.

— Emory.

Trântesc ușa curții în spatele meu, speriată.

Tata stă de cealaltă parte a mesei din bucătărie, cu ochii osteniți și cu un pahar în față.

— Tata. Ce cauți aici?

— Aici locuiesc. Și e trecut de miezul nopții. Ce Dumnezeu făceai afară atât de târziu?

— Nimic. Credeam că mi-am lăsat o carte în căsuță. Pe care voiam s-o citesc. Dar nu era acolo.

Oare vede? Își poate da seama? Oamenii arată diferit după ce sunt atinși și sărutați?

— De ce nu sunt aprinse luminile de siguranță?

Vine spre mine și pornește întrerupătorul.

— Păi... cred că le-am închis din greșeală.

— Bine, ai grijă. Au fost câteva spargeri în ultima vreme prin cartier și trebuie să fim în siguranță.

— Ah!

— Pari roșie la față. Te îmbolnăvești cumva?

Exact ca mama, se uită fix la mine și-mi pune mâna pe frunte. Dar, spre deosebire de ea, își folosește palma, nu dosul mâinii și simt o căldură neașteptată din partea lui, în felul în care mâna lui îmi atinge fruntea, ca atunci când eram mică și bolnavă și el nu era doar omul care-i vindeca pe alții, ci cel care mă vindeca *pe mine*.

Își ia mâna de pe fruntea mea. Ochii lui pari triști și epuizați.

— Joey doarme? întreabă el.

— Da. Azi a mers prima oară la muncă.

— A mers bine?

— Cred că da. Nu știu. Vorbim despre niște sandviciuri.

Râd nervos.

— Mama ta spune că anul ăsta te-ai înscris la Clubul de Teatru. Îmi place asta. Simon Stanley e un om adorabil. Poate că...

Face o pauză.

— Poate că acolo o să-ți faci mai mulți prieteni, nu? Știu că ți-e dor de Liza. Și-mi imaginez că nu e prea amuzant la 16 ani să-ți petreci seara de sâmbătă cu fratele tău.

Dacă ar ști cât e de adevărată afirmația lui!

— Nici el nu are cu cine să-și petreacă timpul, zic. Așa că se potrivește.

Își ia paharul cu băutură de pe masă.

— Vă aveți unul pe celălalt.

— Ne avem unul pe celălalt.

E adevărat; chiar ne avem unul pe celălalt. N-ar fi trebuit să țip la Joey. Acum mi-e rușine. Trebuie să-l ajut, nu să urlu la el. Oricare ar fi problemele mele, nu sunt nici pe departe la fel de grave ca problemele lui Joey.

— Noapte bună, Emory. Du-te la culcare, OK?

— Noapte bună, tata, zic și urc la mine în dormitor.

În pat, îmi duc un deget la buze. Par mai pline, aproape umflate, și mai moi la pipăit. O ușoară senzație de electricitate îmi străbate întregul corp.

Primesc un mesaj.

Îmi place ce e între noi

Da, tastez.

Nu e o relație, dar e ceva bun, doar între noi doi

Deci mă asculta, acolo, în căsuța de lângă piscină, înainte să începem.

Ia-o încet, îmi spun. Pași mici. Nu totul deodată. Puțin câte puțin.

OK, răspund. *Deocamdată.*

Spune-mi ceva

Reflectez, iar tăcerea din cameră mă învăluie. Dacă m-aș ridica, l-aș vedea oare la fereastră, uitându-se la mine? Sau e și el în pat, mirându-se de propriile buze pline?

Tastez: *Lasă stelele să vorbească în locul nostru.*

Capitolul 20

Luni, după ore, stăm cu toții în picioare pe scenă, privindu-l pe Simon Stanley așezat pe un scaun de lemn. Stă picior peste picior și ține în mână un exemplar al cărții *Amantul doamnei Chatterley*.

— Cine sunt eu? întreabă.

Nimeni nu spune nimic. Mă mut de pe un picior pe altul, încercând să-mi odihnesc genunchiul.

— Adică, doar uitându-vă la mine, cine credeți că sunt? După felul în care stau. Din felul în care țin această carte.

— Ăăă, face fata cu păr roșu. Pari relaxat. Stai picior peste picior.

— Bravo, spune Simon. Ce se întâmplă dacă fac asta?

Se trântește pe scaun, își descrucișează picioarele și își lasă capul într-o parte, aproape să-i atingă umărul. Se aud râsete dinspre copii.

— Aș spune că ești drogat, frate, zice altă fată.

Simon zâmbește.

— Poate că da. Dar cartea mea? Ce spune ea despre mine?

Liza rânjește.

— E o carte impudică, domnule Stanley, așa că aș presupune că aveți o grămadă de gânduri indecente.

Simon râde.

— Într-adevăr. Ideea e că, atunci când ne gândim la rolurile noastre dintr-o piesă, aceasta ne oferă indicații de regie

și mici indicii despre cum să ne construim personajul, dar nu foarte multe. Deci, ca actori, trebuie să ne gândim mult la personajele noastre. La felul în care acestea stau. În care vorbesc. *De ce* stau așa cum stau. Ce spune asta publicului despre personaj, dar și despre ceea ce se petrece în scena respectivă. Nu există doi actori care să joace același rol în același fel. Fiecare își abordează rolul ca pe un întreg, însă personajul e făcut din bucăți. Acestea completează povestea de fundal a personajului. Cusăturile unei haine, ca să spunem așa. Firul care ține totul la un loc.

— Deci cum? murmură cineva.

Simon se plimbă printre noi.

— Eu sunt făcut din toate experiențele mele de până acum, pricepeți? Lucruri pe care voi nu le veți afla niciodată m-au făcut cine sunt eu acum, în acest moment. Uneori trebuie să construim o viață anterioară pentru personajele noastre, deși nu există nicio referire la asta în piesa de teatru. Acum, hai să jucăm.

Mă fac mică, în spatele fetei roșcate. Nu vreau să mă aleagă pe mine. Deocamdată vreau doar să privesc. El arată spre Jeremy.

— Treci pe scaun, prietene.

Jeremy spune:

— Nu e partea mea preferată.

— Fă-mi pe plac, răspunde Simon.

Jeremy se îndreaptă a lehamite spre scaun. Simon îi întinde cartea.

— Jeremy, nu mai ești Jeremy, nu mai ești Jeremy cel de treabă, care face decoruri minunate și care este mereu punctual. Acum ești o persoană furioasă. Dă-mi un indiciu din care să-ți înțeleg motivele furiei.

Jeremy șovăie. Simon așteaptă.

Îmi țin respirația. Pare puțin cam înspăimântător. Mă uit la Liza. Ea îl urmărește pe Jeremy cu mare atenție. Mă-ntreb cât de multe știe despre el. Despre Luther. Mă-ntreb cât de multe știe Jeremy despre ea și despre părinții ei.

Brusc mă-ntreb dacă Liza se mai gândește la mine acum. La povestea mea, care s-a schimbat în ceva asemănător cu fosta ei poveste. Dacă i se pare ironic că exact același lucru pentru care mama ne-a stricat prietenia ne-a frânt acum nouă familia.

Și mă gândesc la Joey. La toate *inadecvările* lui care s-au adunat și s-au transformat în ceva care l-a făcut să se simtă atât de urât încât nu a mai voit să simtă... nimic. Mă simt dintr-odată ca Jeremy. Nu e nici partea mea preferată.

Jeremy își drege glasul. Stă neclintit preț de un minut și apoi își sprijină coatele de genunchi, strângând pumnul în jurul cărții. Îți mișcă agitat picioarele. Se încruntă.

— Bravo, zice Simon. Acum, de ce ești furios? Care e povestea de fundal din mintea ta? Dramaturgul ne poate spune doar atât, de aceea un actor va juca un personaj într-un fel și un alt actor va juca același personaj în alt fel. Amândoi au citit textul și au citit și subtextul. De ce ești atât de furios în acel scaun, non-Jeremy?

Glasul lui Simon e plin de blândețe.

Scena e foarte tăcută, ca și cum toți ne-am ține respirația. Această așteptare mi se pare magică. Ca atunci când citești o carte foarte bună și de-abia aștepți să dai pagina. Aștepți cu răsuflarea tăiată să afli ce urmează. Dar sunt și agitată.

Jeremy își încruntă fruntea. Bate și mai repede din picior.

— Aștept pe cineva să vină să mă vadă. Întârzie. *Întotdeauna* a întârziat. Și știu că, atunci când, în cele din urmă, va ieși pe acea ușă cenușie, nici măcar nu se va bucura că mă vede. Mă va insulta, va râde de mine, pentru că asta face el

întotdeauna. Și de ce îmi mai bat capul? Am luat autobuzul și am mers două ore ca să ajung aici pentru că nimeni altcineva nu vrea să-l viziteze și a trebuit să citesc cartea asta idioată pentru școală și totul e o mare porcărie.

Jeremy azvârle cartea în partea cealaltă a scenei. Aceasta aterizează cu o bufnitură în bezna culisei din stânga. E roșu la față. Toată lumea tace mâlc.

Apoi aplaudăm.

Simon își atinge gânditor bărbia.

— Bravo, Jeremy. Ai inventat o poveste de fundal foarte convingătoare. Mulțumesc.

Jeremy se ridică de pe scaun și vine târșâind picioarele spre mine.

— Ce nasol a fost, șoptește el sumbru. Nu prea-mi place să fiu în fața oamenilor. Prefer să fac decoruri. Să nu fiu în prima linie.

— A fost foarte bine, zic moale. Ai fost curajos. Eu n-aș putea face așa ceva.

Simon privește în jur.

— Liza?

Liza sare imediat pe scaun, netezindu-și cracii salopetei.

— Ah, marfă! Pot să fiu o persoană fandosită din anii 1950 care are de citit cartea asta pentru un curs de la facultate? Și bisericoasă. Sună bine. Și, în secret, poate să-mi placă această carte, dar să mă simt vinovată din cauza asta?

Simon îi face semn cu mâna.

— Dă-i bătaie, Liza. Dă-i bătaie.

Liza se foiește, aranjându-și ținuta în scaun. Strânge cartea la piept, lângă salopeta de blugi, își încrucișează picioarele în zona gleznelor și-și înclină capul. Când începe să vorbească, glasul îi este pițigăiat și dulce.

Întotdeauna i-a plăcut actoria. Era una dintre chestiile care-i plăceau în vremea când eram prietene. Să inventeze

povești, să le interpreteze. Puteam face acest lucru ore întregi fără să ne plictisim.

După câteva minute, Jeremy șoptește:

— Luther *a întârziat,* să știi. În cele din urmă, m-am suit în autobuz și el a ieșit din camera lui abia cu cinci minute înainte să se termine ora de vizită.

Are ochii extrem de triști.

— Nici măcar nu sunt în stare să inventez o poveste de fundal ca lumea. Îmi stă în cale viața adevărată.

Își încrucișează brațele și-și lasă capul în jos în timp ce Liza se distrează pe scenă.

Clinica miroase a cafea tare și a fum de țigară de pe hainele oamenilor. Am fost nevoiți să ne croim drum printr-un grup de fumători ca să ajungem la intrarea în clădire.

— Mama o să creadă acum că am fumat, spune Joey, adulmecându-și jacheta.

— Ziua de pipi, îi șoptește cineva de lângă zid. Ai grijă.

— N-ai de ce să-ți faci griji dacă ești curat, spune altcineva.

De data asta, băiatul cu unghii îngălbenite nu e aici. Joey se duce la recepție să-și anunțe venirea. Se întoarce cu un păhărel.

— Trebuia să fac asta foarte des la Blue Spruce, zice el. Nu e mare scofală.

— Cât de des vă verifică?

Ridică din umeri.

— De câte ori au chef, presupun. Adică nu-ți pot *spune* dinainte, altfel s-ar duce naibii tot sensul testării.

Persoana cu halat albastru apare și cheamă grupul pentru a începe.

— Ne vedem în curând, spune Joey, îndepărtându-se cu paharul său.

Slăbănogul de lângă perete zice:

— Poți să trișezi ușor, să știi.

— Cum? întreb.

— Oamenii fac schimb de probe de urină. Adică poți ruga pe cineva care nu se droghează să facă pipi în locul tău într-o pungă și o poți ține în buzunar și după aia o poți vărsa în pahar când te duci la baie. Aici nu sunt atât de stricți. În alte locuri mai întâi te percheziționează, dar aici nu.

— E cam scârbos, zic. Să ții o punguță cu pipi în buzunar.

— E mai bine decât alternativa.

Își scarpină bărbia.

— Neah, frate.

O fată se apleacă în față pe scaun.

— Trebuie să ai grijă cu asta. I-am împrumutat urina mea unui tip și și-au dat seama pentru că s-a dovedit că eram gravidă și el a ajuns înapoi la pușcărie pentru asta.

Slăbănogul se încruntă.

— Unde-i copilul tău?

Fata ridică din umeri.

Telefonul îmi bâzâie în geantă, așa că-l scot. Paznicul clatină din cap și arată spre semnul de pe perete care ne spune că nu avem voie să folosim mobilele.

— Afară, spune el sever.

Mă ridic și ies, ținându-mă departe de grupul de fumători.

Am nevoie de ajutor cu cartea asta scuze cu PIESA asta

Gage. Simt cum mă aprind la față.

Mă uit prin parcare, la cei care fumează, la mașinile rablagite, în afară de a noastră, care e nouă și strălucitoare. La paiele îndoite și la pungile de fast-food aruncate pe trotuar. Ce mai loc murdar și deprimant! Poate că, dacă locul acesta ar fi mai curat, oamenii s-ar simți mai bine. Ar accepta mai lesne ajutorul. Mă deprimă chiar și pe mine, mă face să simt

că nu există nicio speranță. Mă uit la telefon. Însă... există o cale de a mă simți mai bine, cel puțin în ceea ce mă privește.

OK, răspund.

Poate mă ajuți mai târziu am o lucrare de scris

Acum sunt cu fratele meu,
apoi trebuie să mă duc cu el la muncă

De ce trebuie să te duci cu el la muncă?

E complicat. Mamei îi place
să-l supraveghez.

Ah corect. Din cauza accidentului?

Păi, a făcut supradoză.
A stat la dezintoxicare, mai știi?
Acum suntem la clinică.

Corect

Vino pe la mine când termini

Poftim? O să fie târziu. Mâine avem școală

Îți văd fereastra luminată știu
că stai trează până târziu spune-i
și tu mamei tale că vii să mă ajuți

Mamele mă adoră, Emmy
Va fi mai cald decât în căsuța de lângă piscină

Inspir aerul plin de fum și plămânii mei se resimt puțin, așa că mă îndepărtez de fumători. Luminile din parcare clipesc neîntrerupt, aruncând o strălucire cețoasă asupra locului. Ce înseamnă oare să mă duc acasă la Gage? La el în dormitor?

Mai eşti

Ne vedem pe la 9:30, scriu.

Simon ne-a spus că suntem făcuți din toate experiențele noastre.

Nu fac altceva decât să-mi construiesc povestea de fundal.

O jumătate de oră. Atât. OK?

OK

Capitolul 21

Mai târziu, la prăvălia lui Hank, Joey se agită în spatele tejghelei, cu brațele încărcate cu pachete de șervețele și condimente și o cârpă umezită. În lumina puternică a plafonierelor, pare obosit și palid la față.

Îmi închid iPad-ul.

— Lasă-mă să te ajut, zic eu.

— Nu, nu ești obligată. Învață mai departe.

— Dacă nu te ajut, o să plecăm mai târziu de-aici și trebuie să înveți și tu, spun. Du-te și adu mopul.

Vreau să mă asigur că ajung acasă la timp ca să mă duc și la Gage.

Sarcinile de la sfârșit de program ale lui Joey sunt să aprovizioneze mesele și să spele pe jos. Hank se ocupă de casa de marcat. Soția lui și o fată pământie la față se ocupă de curățenia din bucătărie și de zona de preparare. Am mai făcut chestia asta de câteva ori și știu procedurile. Lui Hank nu pare să-i pese vreodată că dau și eu o mână de ajutor.

Șterg fețele de masă cu pătrățele roșii și umplu suporturile cu șervețele, introduc furculițele în recipientele de plastic. Joey scoate găleata galbenă și înmoaie mopul în ea. Apoi îl stoarce și-l trântește pe podea, rotindu-l peste petele de suc vărsat și stropii de muștar uscat.

Număr cu atenție câte zece condimente pentru coșulețele de pe mese. Farurile mașinilor care trec prin zonă lumi-

nează fereastra imensă care dă spre Main Street. În copacii de pe stradă sunt niște luminițe care îi fac să arate drăguți și înstelați.

Îmi iau lucrurile și mă dau la o parte din drum, pentru ca Joey să-și poată termina treaba.

Hank iese din spatele tejghelei, ștergându-și mâinile cu un prosop.

— Ce copii cuminți, îmi spune el.

Apasă pe niște butoane ale casei de marcat și compartimentul pentru bani iese în afară. Îl ia în brațe.

— Mama ta a luat vreo decizie? mă-ntreabă el.

— Pardon?

Hank e o ființă perfect rotundă. Ochi rotunzi, trup rotund și un cap rotund și chel, acoperit cu pălăria portocalie de la prăvălie, care are desenat pe ea un sandvici dansator.

— Moara. Coupla vrea să cumpere clădirea. Nu poate rămâne goală la nesfârșit. Adică n-ar trebui.

— Nu prea discută cu mine despre lucrurile astea, spun eu lent, neînțelegând de ce mă-ntreabă pe mine.

— Sper din tot sufletul să ia hotărârea corectă. Dacă se construiesc locuințele acelea, o să vină o grămadă de oameni de la oraș care vor să trăiască aici, lângă copaci, pădure și râu. Oameni care cheltuie bani.

Soția lui se răsucește, cu fața plină de transpirație.

— Sau, dacă transformă Moara în locuințe, o să avem lanțuri de magazine, spune ea. O să apară Subway și o să ne bage în faliment. Feroneria lui Kaminski va fi înlocuită de Walmart sau de Home Depot.

— Nu știu nimic, zic cu mare grijă.

Joey trece pe lângă mine, ducând găleata cu mop la locul ei, în spate.

— Un consorțiu fițos vrea să cumpere clădirea aia mare și veche pentru câțiva bănuți. Mama ta nu ți-a spus? Ca s-o

transforme în locuințe și magazine pentru haimanalele de lângă râul Frost.

Hank scutură din cap.

— Dacă se întâmplă asta, o să vină *cine nu trebuie* din oraș. O să apară și mai mulți trântori pe-aici, să ceară de pomană. Deja avem prea mulți, dacă e să mă-ntrebi pe mine.

— Dar și oamenii aceia au nevoie de ajutor, nu-i așa?

Mă gândesc la paznicul de la clinica lui Joey, care i-a numit pe oamenii de acolo drogați.

Inclusiv pe Joey. Joey ar putea fi – într-un fel chiar *este* – unul dintre acei oameni. Sau ar putea deveni, dacă familia mea n-ar avea bani să-l susțină.

— Tu spui asta, zice Hank. Pentru că poți. Tu nu suferi. Fratele tău nu suferă. În fiecare dimineață când deschid prăvălia, trebuie să gonesc de pe alee câțiva trântori care-mi caută prin gunoi. E doar o chestiune de timp până când mă bate sau mă jefuiește careva. A trebuit să montez camere video de supraveghere, pentru orice eventualitate.

Fata de la bucătărie spune:

— Mie îmi place Walmart. Au totul sub același acoperiș. Mi-ar plăcea să nu fiu nevoită să merg în trei locuri diferite din oraș, dacă vreți să știți. Sau să iau autobuzul ca să ajung la mallul din oraș.

Soția lui Hank spune:

— Taci, Caroline.

Caroline se întoarce la grătarul pe care trebuie să-l frece.

— În orice caz, spune Hank, închizând casa de marcat. Chiar sper ca mama ta să ia decizia corectă. I-am făcut o favoare, poate îmi face și ea mie una. Poate face întregului oraș o favoare.

În ochi i se citește: *Familia ta e stăpână peste Mill Haven.*

Mă face să-mi fie greață.

Joey apare, cu hanoracul pe el.

— Pa, Hank, zice el. Pa, Marie. Pa, Caroline.

— Bravo, spune Hank. Ne vedem vineri.

În drum spre mașină, Joey zice:

— Hank nu mă lasă să fac casa la finalul programului, să știi. Crede c-o să-i fur din bani. Ce bucurie să muncești în orașul ăsta!

Joey se trântește pe scaunul din sufragerie, scoțând două sandviciuri din rucsac și aruncându-le pe masă.

— Ți-am adus un sandvici, spune el.

Își scoate iPad-ul și caietele din rucsac și se dezbracă de hanorac. Cămașa lui portocalie de la prăvălia lui Hank e mototolită și pătată.

Mă uit la telefon. 9:15. Mai am un sfert de oră până să mă duc la Gage. Urc la etaj și trag cu ochiul în camera mamei. Luminile sunt stinse. Trupul ei formează o umflătură sub așternuturi.

Ajunsă la mine în baie, mă spăl pe dinți și mă pieptăn.

Mă uit în oglindă.

Obișnuită.

Maddie s-ar pudra, și-ar contura fața, ochii, și-ar aranja părul și ar ieși de-aici perfectă, fără niciun cusur.

Dar eu nu sunt Maddie.

La parter, Joey își mănâncă sandviciul, împrăștiindu-și ușurel foi de salată în poală.

— Hei, zice el. Poți să mă ajuți?

— Ăăă... șovăi eu. Ce-ai pățit?

Nu vreau să întârzii la Gage, așa că vorbesc repede.

— Nu pricep problemele astea de la ora lui Nicholson. Pur și simplu nu... problemele astea mă derutează.

— Tocmai plecam undeva.

Joey pune sandviciul jos. Se încruntă.

— Unde? Mâine avem școală.

Inspir profund.

— La Gage. Vrea să-l ajut cu o lucrare.

Joey cască ochii.

— Gage? Adică vecinul Gage?

— Da.

Îmi țin respirația, privindu-i chipul.

— De ce ți-ar cere ție ajutorul?

— Poftim?

— Are un meditator. Toți sportivii au. Ca să-și poată păstra locul în echipă. Nu are nevoie de tine.

— P-păi, mă bâlbâi. Stăteam de vorbă și el m-a rugat și asta-i tot.

— Emmy, e *Gage Galt.* E puțin ciudat că te-a rugat *pe tine.*

E un strop mic de îndoială în glasul fratelui meu și asta mă doare. Știam eu. Deși a spus că oricine ar fi norocos să mă aibă, nu crede că acel „cineva" poate include o persoană ca Gage.

— Ce anume vrea să-nsemne asta? îl întreb pe-ndelete.

— Nimic. Scuze.

Joey împunge pâinea din sandvici cu un deget.

— Chiar am nevoie de ajutorul tău, Emmy. Nu ți-aș cere asta, știu că ar trebui să fac totul de unul singur, dar sunt foarte obosit. Tu ți-ai făcut temele la Hank. E aproape 9:30 și eu de-abia le încep pe ale mele.

Umerii i se pleoștesc. Își lasă capul în mâini. Îmi reamintesc când a venit acasă de la Blue Spruce, cât de semeț își ținea capul. Pare că și l-a lăsat din ce în ce mai jos de când a revenit de-acolo.

— Nu poți... nu poți să-i dai mesaj meditatoarei tale sau ceva de genul ăsta?

— Nu-i pot scrie atât de târziu, spune el încet. Las-o baltă. E-n regulă.

Mi se aude telefonul.

Vii

Mă uit la fratele meu, cocoșat peste masă, cu sandviciul uitat deoparte, cu cearcăne sub ochi de la atâta muncă și învățat până târziu. Mama îl epuizează de tot și nu e deloc corect. Iar eu fac tot ce-mi stă-n putință să fug de el ca să mă sărut cu un băiat la el în dormitor.

Inspir profund.

— E OK, Joey. E-n regulă.

Total dezumflată, îmi scot puloverul, îl agăț pe spătarul scaunului din sufragerie și mă așez.

— Arată-mi, zic. Arată-mi unde nu pricepi.

Joey își împinge iPad-ul spre mine. Ecranul telefonului mi se luminează, dar îl închid.

— Uite, zice încet Joey. Chestia asta. Nu are nicio logică pentru mine.

Fratele meu miroase a ulei și a ceapă și e atât de obosit încât nici nu e-n stare să-și termine sandviciul și pleoapele pur și simplu i se închid.

— Lasă-mă pe mine, îi spun. Fac eu în locul tău. Du-te la culcare, OK? Termin eu aici.

— Nu te pot lăsa să faci asta, Em. Așa n-o să învăț. Trebuie să învăț lecția pentru test, șoptește el.

— Poți s-o întrebi mâine pe Amber. O să te ajute ea.

— Emmy.

— Du-te, Joey. *Du-te* și gata.

Mă duc în cele din urmă la culcare pe la miezul nopții, după ce termin tema la matematică a lui Joey, și apoi mă trezește un mesaj care-mi luminează ecranul telefonului. E ora 2:14 noaptea și mă chinui să citesc mesajul.

Vino la fereastră

De ce

Doar fă-o

Cobor din pat și mă duc împleticindu-mă până la geam, trăgând draperiile.

Fuzzy răsuflă zgomotos și își schimbă poziția în pat.

Gage e la fereastra lui, uitându-se la mine, îmbrăcat într-un tricou alb și o pereche de pantaloni gri de pijama.

Mi-a fost dor de tine în seara asta

Ți-a fost?

Mda

Și mie mi-a fost dor de tine

Ridică telefonul și-mi face o poză, iar blițul strălucește ca o stea.

Hei! Pentru ce-a fost asta? scriu.

Pentru că mi-a fost dor de tine.
Ești tare drăguță așa somnoroasă

OK atunci.

Zâmbesc.

Ridic telefonul și-i fac și eu o poză.

Cum îți place asta!

Se uită la telefon.

Ridică-ți puțin cămașa

Ce

Mă holbez la el. Fac un pas înapoi.

Cu mâna, ca să-ți văd puțin pielea

Nu

Am mai văzut-o. E doar o poză. Trebuie să plec în cantonament în weekend. Am nevoie de ceva care să mă ajute să mă gândesc la tine. Știi tu... pentru ce.

Mă holbez la cuvintele mesajului său.

Ridică doar puțin

Simt cum mă străbate un soi de căldură care e derutantă, dar care mă face în același timp să mă simt bine. Îmi pun telefonul pe pervaz, îmi prind tricoul în pumn și mi-l ridic peste burtă.

E drăguț poate puțin mai sus

Îl ridic puțin mai sus.

De la fereastra lui îmi face semn să-l ridic și mai sus.

Scutur din cap: *Nu.*

Mă privește o vreme și apoi își vâră degetele în elasticul pantalonilor de pijama, coborându-i pe un șold. Îmi face semn să-l imit.

Promiți că nu arăți nimănui?

N-aș face niciodată asta, Emmy

Îmi cobor pantalonii într-o parte și rămân așa, ținându-mi ochii ațintiți spre fața lui.

El ridică telefonul. Blițul sclipește din nou ca o steluță.

Foarte frumos, spune el. *Perfect.*

233 likes
#camionagiiidinheywood #heywoodhigh #ipocriziadinheywood #revoluţieacum #festivalultoamneidinheywood #millhaven
NatetheGreat nimeni nu dansează cu mine niciodată
WoodyB aleg cărțile cu Jurnalul unui puști, glumeam
GentleBen Eu nu vreau să tai broaștele alea sărăcuțele broscuțe
MandyMandy O ador pe Edith Wharton! Am fost pedepsiți pentru boicotarea cărților, dar a meritat, să știți
LzySusan Nu-mi vine să cred că v-ați luat de Watson în halul ăla
BlakeMars Ați auzit de moară? E posibil să fie vândută ca bogătanii să aibă apartamente frumoase și între timp eu și mama călcăm din oră-n oră pe gândaci
MrPoppersPenguins A văzut cineva o fată micuță și blondă, pe nume Carly? E sora mea A dispărut din Dover din luna mai. Mesaj în privat
LucyK Candy adora să danseze. Era în trupa de dansuri, mai știți? M-a învățat să dansez în clasa a opta. Era atât de frumoasă când dansa.
TashaJack Are cineva chef să facem ceva în privința lui Helen Hoover profa de istorie venită din iad care ne spune că sclavia a fost un rău necesar? Aștept.

Capitolul 22

Max deVos se holbează la hârtia din mâna lui de parcă n-a mai văzut vreodată produse din hârtie.

— Deci, gen, vreți să spuneți că pot citi orice carte vreau? Orice carte?

Domnul Watson se joacă cu un pix. Se uită la noi cu severitate.

— Da. Orice carte. Să aibă minimum 200 de pagini. Trebuie să fie ficțiune. Și trebuie să scrieți o lucrare de 30 de pagini în care să argumentați de ce credeți că este o operă a literaturii clasice care merită citită de elevii de vârsta voastră. Va trebui să folosiți cel puțin zece termeni literari despre care voi vorbi în restul orelor și va trebui să-i utilizați la modul corect. Trebuie să citați sursa de sprijin pentru argumentele voastre. Scrisă la calculator, cu titlu, la două rânduri. Nu aveți voie să folosiți ilustrații. Asta înseamnă *desene,* Max.

— Știu asta, nu sunt *prost,* zice Max, țâfnos.

Îți poți da seama cu ușurință că domnul Watson vrea să-l întrebe: *Ești sigur?* după zâmbetul vag din colțul gurii, dar cumva se stăpânește.

Cineva întreabă împăciuitor:

— Treizeci de pagini? Nu credeți că e cam...

Domnul Watson ridică un deget lung și zbârcit.

— Vă cer să citiți o carte. Una. Puteți să scrieți lucrarea. Nu va mai exista nicio discuție în privința acestui subiect.

Asta ați dorit, asta ați primit. Fără extemporale, doar lucrarea aceasta. Singurul vostru scop e să mă faceți să vreau să citesc cartea. De acord?

Daniel Wankel mă privește pieziș. *Nu e rău,* șoptește el.

Astăzi poartă o eșarfă gri care pare foarte moale. Mă-ntreb cum o arăta cicatricea lui, cât e de lungă, dacă e groasă sau subțire. Dacă-l doare sau dacă-l mănâncă, precum cicatricea de pe genunchiul meu, care e noduroasă, proeminentă și roșie.

— Ce-o să citești? murmură el când Watson începe să scrie diverse lucruri pe tablă.

Markerul scoate un scârțâit plăcut la contactul cu tabla, ca un ciripit de pasăre.

— Nu știu, îi răspund, tot în șoaptă. Poate *Portretul unei doamne.* Am citit-o anul trecut pentru un alt curs și am recitit-o astă-vară, când m-am întors acasă de la spital. Îmi place mult, știi?

Mi-a plăcut cum Isabel Archer își dă seama de unele lucruri în liniște, deși primește lovitură după lovitură. Unele părți sunt foarte profunde, ca și cum multe lucruri s-au întâmplat sub stratul de la suprafață și eu nu le-am înțeles, iar eu simt deseori asta în privința propriei existențe, ca să fiu sinceră. Dar lectura acestei cărți m-a făcut, de asemenea, să am o ciudată senzație de confort, ca și cum cineva m-ar fi înfășurat într-o pătură imensă. Isabel nu știa nici ea încotro se îndrepta viața ei.

Aștept ca Daniel să spună, poate, ceva de genul: „Ah, și eu am fost în spital" sau „La spital, da, știu cum e", dar el nu zice decât:

— E mișto.

— Treizeci de pagini, rânjește Max deVos. Treizeci de pagini de hobbiți. Pot să fac asta.

Liza Hernandez ridică pumnul.

— Da, zice ea încet. *Da.*

La Clubul de Teatru, Simon Stanley se plimbă pe scenă cu o bucată uriașă de cretă în mână. Vorbește despre *punere în scenă* și *trac*.

— Actorii sunt ca niște piese de șah pe scenă. Când regizorul decide că aceștia trebuie să ia parte la o anume scenă, el face asta pentru un efect emoțional maxim.

Arată spre tavan și spre marginile scenei.

— Luminile ajută și ele. Luminile pot scoate în evidență un anumit moment. E un semnal subtil adresat publicului că e vorba despre ceva important, o emoție e amplificată, lucrurile se schimbă sau se sfârșesc. Are sens ce spun?

Toată lumea dă din cap.

— Un *rol* înseamnă locul pe care-l ai într-o producție. Personajele sunt părți vii care fac ca povestea să evolueze, ca toate piesele de șah să rămână în joc, ca emoțiile să se păstreze vii. Actorii de pe scenă învață să-și folosească prezența, vocea, aspectul fizic pentru a transmite sensul poveștii. Piesa. „Piesa e ideea", așa cum am auzit cu toții.

Simon desenează un X în mijlocul scenei.

— Tu, spune el, arătând spre mine. Stai aici, te rog.

— Poftim?

Sângele îmi fuge din obraji. Toată lumea se uită la mine. Lucy Kerr îi șoptește ceva fetei de lângă ea și mă săgetează cu privirea.

Jeremy mă înghiontește cu umărul.

— Du-te, murmură el.

Simon arată spre Priscilla.

— Pris, du-te în sală, pe rândul din mijloc.

Priscilla sare de pe scenă, subțire și vioaie ca un mânz, și dă fuga spre un scaun. Mă uit dincolo de ea, la scaunele din spate, acolo unde de obicei se așază Joey când nu are meditații. Mi-aș dori să fie acum aici. Poate că n-aș fi atât de emoționată.

Simon spune:

— Haide, dragă Emory. Chestia absolut adorabilă la teatru e că pur și simplu nu avem *timp* pentru timiditate. Publicul nu poate aștepta la nesfârșit.

Zâmbește cu blândețe, iar eu mă duc, șovăind, spre X-ul de pe jos. Toți sunt cu ochii pe mine.

— Acum, repetă după mine, zice Simon. *„Trezită, seva buruienii, acră, nu-ntrece în duhoare roza sacră".*

Repet, dar foarte încet.

— Acum, tu ce crezi că înseamnă asta? întreabă Simon.

Clipesc, nelămurită. Un lucru dulce acrit de ceva sau de cineva? Lucrurile frumoase care mor sunt mai rele decât lucrurile urâte din partea cărora ne așteptăm să moară?

Spun asta, aproape șoptit. Simon zice:

— Greșit! Glumeam. Poate. Poate că asta e interpretarea ta. E-n regulă. Trebui să încerci să transmiți emoțiile și motivațiile personajului, așa cum ți le-a sugerat dramaturgul și după indicațiile regizorale. Să le aduci la viață. Acum, cine vorbește?

— O fată?

— OK, e un început bun. Unde se află ea?

Îmi imaginez o fată plimbându-se pe un câmp plin de flori.

— Pe un câmp cu flori?

— OK. Putem să-ncepem de-acolo. Crezi că e tristă, melancolică, supărată?

— Cred că... e poate melancolică, tristă că mor rozele. Nu știu, e un citat ciudat.

— E un sonet shakespearian, copilă. Nu e nimic ciudat la el. Dacă nu l-am avea pe Bard, n-am avea jumătate din limba noastră. Acum, personajul tău e o fată melancolică pe un câmp plin cu flori. Fă-ți publicul să afle asta. Începe prin a te gândi cui i se adresează. Vorbește cu ea însăși sau cu altcineva?

Mă uit spre Priscilla și simt cum inima îmi bubuie în urechi. Și ea mă privește, cu chipul pe jumătate umbrit. Simt

cum toate celelalte perechi de ochi mă privesc cu atenție și mi se face un gol în stomac. Încremenesc și-mi aud sângele vuind în urechi. Vorbesc în șoaptă despre mine? Mi se pare că timpul se întinde înaintea mea, ca un elastic. Cred că s-ar putea să leșin.

Simon Stanley îmi șoptește la ureche:

— În acest moment, tu nu mai ești tu, Emory, scumpo. Altcineva a scris povestea asta pentru tine. Te-a făcut o fată melancolică pe un câmp înflorit, tristă că frumoasele roze mor. Nimeni nu se uită la *tine*, nu te ascultă pe *tine,* ci toată lumea o privește și o ascultă pe fata aceea. Nu te văd pe tine, o văd *pe ea.* Tu nu ești aici, ești invizibilă. Ești invincibilă când te afli în pielea unui personaj din povestea altcuiva.

Priscilla se lasă în față, cu chipul ei neted și radiant, cu părul ei lung și strălucitor. E atât de naturală, de drăguță și de încrezătoare în sine. E ca una dintre rozele acelea din citat. Atât de frumoasă, dar când va muri, va duhni îngrozitor, exact ca noi, restul.

Simt atunci cum un fel de val cade peste mine. *Nimeni nu mă poate vedea pe mine*, bietul șoricel, fata invizibilă, fata din mașina în care era Candy, sora lui Joey, fata care nu prea vorbește și trece plutind prin viață.

Nimeni nu știe că fata *aceea* îl sărută pe cel mai popular băiat din școală. Că fata *aceea* a stat la fereastra de vizavi de acel băiat, și-a ridicat tricoul și l-a lăsat s-o fotografieze și s-a simțit dezlănțuită și desăvârșită și puternică atunci când el a scris *Perfect.*

Sângele îmi pulsează în vene când îmi amintesc de noaptea trecută. Și de ceea ce l-am văzut făcând după aceea.

Perfect.

Mă simt protejată, pentru că am pe limbă cuvintele altcuiva. Înghit în sec și chiar atunci Simon Stanley șoptește:

— Dar, dacă fata nu e melancolică, ci plină de întuneric și de dorință de răzbunare?

Priscilla e așezată în sală, vioaie și perfectă în felul ei, în felul în care toată lumea vrea ca fetele să fie perfecte, și ea vrea un băiat care deja aparține cuiva, mie, și ea nici măcar n-o știe.

Mă simt străbătută de o vibrație ciudată. Fac un pas înainte și din mine se ridică o voce mai profundă și mai clară, ca și cum fata de pe câmp o privește pe fata de la orizont, se gândește la mâna acesteia atingând brațul unui băiat arătos și simte cum gelozia o pune pe jar.

— Trezită, seva *buruienii*, acră, nu-ntrece *în duhoare* roza sacră.

Câțiva copii aplaudă. Domnul Stanley zice:

— Bravo! Foarte frumoasă emfază. Am *simţit-o.*

Inspir profund pe nas. Vreau mai multe replici, simt această dorință pe buze, cineva să-mi spună ce să zic, să-și dea seama cum mă simt și să-mi dea acele cuvinte potrivite. E mult mai ușor decât să-mi dau seama ce să spun de una singură.

Simon Stanley mă bate ușurel pe spate. Are mâna călduță.

— Curaj. Să joci pe scenă cere curaj. Încredere în cuvinte, în poveste, în rolul pe care-l joci. Acum tu, e rândul tău.

Arată spre fata cu păr roșcat.

— E rândul tău.

În timp ce mă-ntorc la Jeremy și la Liza, simt cum Priscilla mă cercetează din priviri, curioasă și iscoditoare.

Când ajungem acasă, mama e în bucătărie, tăind ceapă verde. Joey și cu mine ne lăsăm rucsacurile jos. El se duce la frigider.

— Pregătesc cina, îi spune ea. Poți să aștepți.

El închide ușa frigiderului cu un oftat și se strecoară pe scaunul de lângă mine, scoțându-și telefonul ca să-și citească mesajele. Pe masă e un morman de hârtii, lucru neobișnuit pentru mama, căreia îi place ordinea. O hârtie cu titlul

NewDay îmi atrage atenția și o iau de pe masă. Studiez foaia. *O abordare inovativă și empatică față de recuperare, vindecare și crearea de spații pentru locuit.*

— Mama, ce e asta? întreb eu. N-ai spus că dezvoltatorii imobiliari vor Moara? Cine sunt oamenii ăștia?

Citesc mai departe. Centru și servicii de reabilitare. Cămine de locuit. Formare profesională. Pentru oamenii pe care șeful lui Joey i-a numit haimanale.

Mama pune cuțitul jos.

— Dă-mi aia, zice ea, luându-mi hârtia din mâini. Nu e nimic important.

Joey ridică privirea.

— Hank de la Hoagie e foarte interesat de ceea ce ai de gând să faci, mama. Mă bate non-stop la cap cu povestea asta.

Mama împăturește scrisoarea și o introduce la loc în plic.

— N-ar trebui să discute asta cu tine, Joe. În orice caz, am avut oferte. Moara nu e într-o stare bună și orașul vrea ca eu să fac ceva în acest sens.

— Ce anume vor să faci? întreb. Hank a zis că ar trebui să o vinzi dezvoltatorilor de locuințe.

— Hank are gură mare și visuri și mai mari, spune mama.

Astăzi pare obosită, are niște dâre cenușii sub ochi. De obicei, machiajul ei este desăvârșit.

— Oamenii ăștia de la NewDay sunt o organizație nonprofit. Vor să cumpere toată șandramaua, chiar și vechile case ale muncitorilor, și s-o transforme într-un centru de reabilitare și adăpost. E posibil să mai fie și alte clădiri auxiliare. Totul pentru un dolar. Vă închipuiți una ca asta? Să-mi ofere un dolar?

— Un centru de recuperare? spune Joey.

Mama se uită lung la el.

— Da. Tot tacâmul. Sprijin în dependențe. Întâlniri. Schimb de ace. Spațiu de locuit ca să-i ajute pe oameni să se

pună din nou pe picioarele lor, formare profesională, asistență vocațională. Orașul e sufocat la maximum, iar noi avem spațiu aici. Râul, pădurea. Moara se află pe un teren imens.

Mă gândesc la clinica de reabilitare la care merge Joey, care mi se pare din ce în ce mai aglomerată de fiecare dată când ajungem acolo. Dacă acela e singurul loc din Mill Haven unde oamenii pot fi ajutați și e deja supraaglomerat, nu-mi pot închipui cum stau lucrurile în oraș.

— Dar sună bine, zice Joey. Pare a fi un lucru extraordinar.

Mama se uită la ceapa verde de pe tocător.

— Poate. Dar poate că și locuințele ar fi un lucru bun. Oamenii s-ar muta aici de la oraș, ar plăti chirii frumușele, ar cumpăra lucruri de aici, ar aduce afaceri noi. Și eu aș câștiga o mulțime de bani dacă le-aș vinde dezvoltatorilor, nu un amărât de dolar de la o organizație nonprofit.

— Dar organizația nonprofit, spun eu șovăitoare, i-ar ajuta pe oameni, nu, pe localnici chiar? Pe oamenii de sub pod. Fantomele. Pe oamenii de la centrul de reabilitare al lui Joey. Nu-i așa?

— Aș vrea să nu mai folosești acest cuvânt. *Fantome.*

Mama oftează. Ia cuțitul și începe să toace o ceapă roșie.

— E vulgar.

— Ar trebui să vinzi, zice Joey. Să vinzi Moara pentru ceva bun.

— Bun înseamnă lucruri diferite pentru diverșii oameni din oraș, Joe, și e complicat pentru mine. E moștenirea mea. E vorba de clădirea familiei, de istoria familiei. Clădirea aceea e mai veche decât casa asta. Clădirea aceea este responsabilă pentru acest orășel. Sau era. Merită respectată.

Clatină din cap.

— Un dolar, vă puteți imagina?

— Mama, spune Joey. Moara a creat slujbe pentru mulți oameni, dar i-a și lăsat fără locuri de muncă atunci când s-a

închis. N-ar fi mai bine s-o vinzi unor oameni care au nevoie de ea pentru un scop bun, decât să construiască apartamente fițoase pentru oameni care nu au nevoie de niciun ajutor?

— Joseph.

Mama pare exasperată.

— Nu-mi vorbi ca și cum familia noastră ar fi distrus orășelul ăsta. Noi l-am construit. Am ridicat școlile, biblioteca, spitalul. Nu suntem responsabili pentru ceea ce s-a întâmplat după închiderea Morii. Așa e... istoria. Și economia. Morile se închid. Locurile de muncă se mută în străinătate. Fabricile se închid și ele. Lucrurile se schimbă.

— Noi am ucis râul.

Mă uit la Joey, surprinsă că a rostit asta cu glas tare. Mamei nu-i place să discute despre asta, despre toate vopselele pentru textile și chimicalele pe care Moara le arunca pe vremuri în râu.

— Poftim? spune ea.

Îi dau un cot lui Joey. Mama începe să capete Privirea. Fratele meu ar trebui s-o lase mai moale. Lucrurile păreau, pentru prima oară, să meargă bine.

— Râul. Mai ții minte? Înainte, în vremurile bune, era numit râul Salmon. O mulțime de somoni sănătoși, care se jucau, înotau contra curentului, bucurându-se de viață, până când au început să moară și toată lumea și-a dat seama că Moara arunca tot felul de chimicale în apă. Și acum îi spunem râul Frost, ca și cum somonii n-ar fi existat acolo niciodată.

— Nu a știut nimeni, Joe, că acele chimicale vor avea acest efect. Cine putea ști așa ceva, cu atâta amar de ani în urmă? Doamne, eu sunt de vină pentru toate relele care s-au întâmplat vreodată în orășelul ăsta? Totul e pe umerii *mei*?

— Poate, spune Joey, iar eu îmi dau seama că regretă imediat.

Mama trântește cuțitul pe tocător, împrăștiind în toate

părțile bucățelele de ceapă roșie. Joey și cu mine ne lăsăm, șocați, pe spate.

Îmi culeg niște ceapă din păr.

— Minunat, Joe. Absolut minunat, spune mama cu amărăciune.

Adună hârtiile și le strânge la piept.

— Nu-mi mai e foame, mulțumesc frumos. N-aveți decât să pregătiți voi doi cina. Să-i lăsați ceva și tatălui vostru.

Iese din bucătărie, iar noi ascultăm cum urcă treptele. Peste câteva minute, ușa dormitorului ei se închide.

— Ai fost cam dur, zic eu.

— Asta e.

Se întinde și ia niște ceapă verde, pe care o bagă în gură.

— Dar gândește-te puțin, Emmy. La imaginea generală. Mama a plătit cu banii ei ca eu să mă duc la o clinică de top unde să mă vindec de relele mele. Dar ce zici de îngrijitorul nostru? Îl mai ții minte? Jim Tolford? Și-a rupt practic spinarea muncind ca peluza noastră să arate frumos, ani la rând, și acum unde e? Trăiește sub pod, pentru că pastilele analgezice pe care trebuia să le ia pentru ca peluza noastră să fie frumoasă au făcut să fie concediat, pentru că devenise dependent. A trebuit să ia acele medicamente pentru că și-a rupt la propriu spinarea muncind pentru noi. De ce mama nu l-a ajutat? Pentru ea, Jim nu era o persoană? De ce eu sunt diferit față de el?

Se ridică în picioare.

— El m-a învățat să merg pe bicicletă, Emmy. Nu mama, nu tata, pentru că nu erau prin preajmă. Și știi cine înfășoară cadourile noastre de Crăciun în hârtie din aceea drăguță? Goldie, femeia care ne spală chiloții murdari. Mama o plătește în plus pentru treburile de Crăciun. Dacă brusc ar leșina la spălătorie, ar dispărea și ea? Uite-așa, dintr-odată? Ca și cum n-ar fi contat niciodată? Muncește în casa asta de 15 ani. Asta contează.

Își freacă fața.

— Scuze. Sunt obosit. Foarte obosit. Muncesc și eu toată ziua ca să fac lucrurile pe care ea mi le cere și, dacă greșesc, mă elimină. Asta face mama. Dacă o dezamăgești, dispari.

— Joey.

Acum îmi pare rău că am început discuția despre Moară cu mama.

— Mă duc sus, zice el. Am teme, mai știi? Și nu vreau să dispar pentru că nu am urmat regulile mamei.

Mă sucesc și mă răsucesc în pat, gândindu-mă la cele spuse de Joey. Că putem dispărea. Cum a dispărut Candy. Sau îngrijitorul nostru. Trag cu piciorul în cearșafuri și-n pătură.

Ești treaz, scriu.

E târziu

Vino la geam

Stai așa

Gage apare la fereastră, frecându-se la ochi.

Arată-mi, îi scriu. *Și-o să-ți arăt și eu ție.*

Mă privește prelung.

Își scoate tricoul.

Acum tu, îmi scrie el.

Inima îmi bubuie în piept, dar o fac. Îmi scot tricoul. La început îmi țin brațele peste sâni și apoi le cobor.

Am un sentiment ciudat atunci, să fiu așa, expusă, la fereastră, separați doar de sticlă și de aer, cu trupul protejat și neprotejat în același timp. Mi se pare înspăimântător, dar și palpitant. Să văd cum expresia i se schimbă, se îndulcește. Să-l privesc cum mă admiră.

Iau telefonul.

Începe, îi scriu.

Fă-o și tu

Și asta facem, la fereastră, împreună, dar separat, până când gâfâim și ne consumăm.

Îmi pun tricoul la loc, mă întind pe pat, încălzită și electrizată, dar mă simt și tristă.

Trebuie să găsesc niște cuvinte. Trebuie să devin altcineva în afară de mine, cea care întotdeauna se află în așteptare.

Mi-ar plăcea să fiu altcineva. Genul de persoană care îndrăznește să ia ce-și dorește, în văzul tuturor, nu în secret, ca acea cutie de catifea pentru pălării de pe raftul din dulapul meu.

Cred că am fost doar fata aceea de la fereastră, dar am nevoie de ea destul de des.

Crezi că putem face
cândva și altceva?

Cum ar fi

Nu știu. Un film sau
ceva de genul ăsta.

Acum nu suntem în căsuța de lângă piscină, așa că nu mă poate săruta ca să mă facă să tac.

Arată-mă, aș vrea să-i spun. *Arată-mă lumii, nu mă ascunde.*

E secretul nostru, nu uita.
Mie îmi place asta, nu toate celelalte chestii.

Dacă nu-ți mai place e OK, dar spune așa

Mă holbez la tavan și inima mi se strânge. Nu vreau să mă părăsească Gage. El e *singura* mea chestie.

Nu, scriu, *e-n regulă. E-n regulă.*
Noapte bună, Em.

Dar nu se știe niciodată

În întuneric, zâmbesc.
Nu se știe niciodată.

Capitolul 23

Alunec pe lângă peretele cantinei, spre fundul încăperii, la locul meu obișnuit de-acum de lângă Jeremy Leonard. Liza vine și ea mereu și sunt atentă să nu vorbesc prea mult și să n-o înfurii, pentru că nu am unde să iau prânzul în altă parte. Au închis biblioteca la ora prânzului, ca să încurajeze „interacțiunea socială".

Jeremy își mută rucsacul în partea cealaltă și se dă puțin la o parte.

— Mersi, zic eu.

— Nicio problemă, spune el, strângându-și caietul și pixurile.

Se întoarce la desenul lui. Eu îmi deschid casoleta, iar el se holbează la mâncarea mea.

— Foarte sănătoasă, spune.

Mă uit la morcovii, țelina și pâinea din cutia mea.

— Mama îmi face pachețelul. Nu-mi vine să cred că mama încă-mi pregătește pachetul pentru prânz.

Mi-a spus odinioară: *Dacă începi să iei în greutate, nu mai dai niciodată jos. Orice dietă îţi adaugă, de fapt, cinci kilograme.* Apoi mă gândesc că Joey mi-a spus că am fost dresată să cred și să fac tot ce-mi zice mama.

— Păi, ce ai mânca dacă ți-ai face singură pachetul? întreabă Jeremy.

Mă uit la mâncarea lui.

— Doritos.

Împinge punga mototolită spre mine. Eu împing spre el casoleta.

Mușcă dintr-un morcov.

— Doamne, ce zgomot am scos. Scuze.

Se înroșește în obraji.

Mușc la fel de zgomotos dintr-un Dorito, în semn de solidaritate, și râdem amândoi.

Liza se așază de cealaltă parte a lui Jeremy.

— Hei! îi spune lui.

Apoi se uită la mine.

— Hei!

Ridic privirea, surprinsă, întrerupându-mă din rontăit.

— Bună! zic eu, șovăitoare.

Își scoate sandviciul cu unt de arahide și jeleu din hârtia cerată.

— Ce te-ai hotărât să citești pentru ora lui Watson, acum, că a schimbat programa?

Mă uit în jurul meu la masă, ca și cum ar vorbi cu altcineva, apoi îmi dau seama că, da, Liza Hernandez chiar mi s-a adresat *mie.*

— *Portretul unei doamne,* răspund. Tu?

— Frumos, spune ea încet. Deși cam plictisitor. Eu citesc *Omul invizibil.*

— Hei, ți-am adus ceva, Liza.

Jeremy caută prin rucsac și scoate o carte de benzi desenate.

— Excelent! spune Liza, răsfoind-o. Pe asta nu o am. Mulțam.

Încep să discute despre benzi desenate, personaje și artiști preferați, iar eu încep să aranjez chipsurile rămase în căsuțe triunghiulare, una câte una. Nu e la fel de ușor cum e cu feliile de morcovi.

— Foarte creativ, zice un glas. Să faci artă din mâncare. Vă supărați dacă stau cu voi?

— Daniel W., spune Liza. Întotdeauna e o plăcere. Chiar te rugăm.

Daniel se așază pe bancheta de vizavi, luând un Dorito dintr-o căsuță și examinându-l.

— Dacă n-ai de gând să-l mănânci, dă-mi-l înapoi, zic. Mi-e foame.

El zâmbește și mi-l înapoiază.

Iau chipsul înapoi și-l mănânc. În acest timp, Gage trece pe lângă masă cu prietenii lui de la baseball. Ochii i se aprind când mă vede, preț de o clipă, apoi se uită-n altă parte. Cobor privirea, concentrându-mă asupra mâncării.

— O, uau! Interesant, spune Daniel, uitându-se mai întâi la mine, apoi la Gage. Foarte interesant.

Obrajii îmi iau foc.

— Ce? face Jeremy. Ce e interesant?

— Nimic, spune moale Daniel. Totul.

Ridic privirea, întâlnindu-i ochii. N-am observat niciodată cât sunt de albaștri.

Mă uit din nou la grămada mea de Doritos. Încep din nou să fac căsuțe portocalii triunghiulare. Fac orice, numai să uit de fierbințeala care mi se răspândește prin vene de la atâta privit la ochii albaștri ai lui Daniel Wankel.

Apoi Daniel zice:

— Deci e anotimpul iubirii. Primul bal de la Iadul din Heywood. Cine se duce vineri la Festivalul Toamnei? Cred că am avut agenda ocupată anul trecut, căci nu-mi amintesc să fi participat și nu cred că vreau să-l ratez din nou.

— Păi, zic eu, cred că erai puțin cam prins cu, ăăă, alte chestii.

— Cancer, Emory. Poți s-o spui cu glas tare. Și balul? spune Liza. Aahh! Porcăriile tipice din liceu. Nu, mulțumesc.

— Eram cu siguranță prins, Emory, zice Daniel. Încercam să nu mor, ceea ce e o mare aventură, ca să fiu sincer.

Mă privește în ochi.

Dacă Daniel ar fi murit, ar fi fost o fotografie în vitrina comemorativă de pe coridor, nu în fața mea, furând Doritos, și nici la ora lui Watson, protestând despre West Egg, East Egg, de ce atâtea ouă.

Își ia privirea de la mine și-i zâmbește Lizei.

— Haide, Liza, spune Daniel, tachinând-o. Nu vrei să vezi și tu cum e? Cum trăiește cealaltă jumătate? Pe mine mă cam interesează să-i observ, pe tine nu? Ca un experiment pur cultural, evident.

— Mă rog, răspunde Liza. Dacă pui problema așa. Poate că o să înfunzi iar toaletele cum ai făcut în clasa a cincea, în excursia la muzeul de istorie naturală. Mai ții minte?

Daniel râde.

— Primul meu act de rebeliune civică. Cum l-aș putea uita?

Îmi amintesc și eu. Nerăbdarea de a ne afla în autobuzul care ducea la oraș, dimineața devreme, cu toții adormiți, dar bucuroși că nu mergeam la școală, că plecam undeva. Prânzul la pachețel. Legănarea roților. Liza lângă mine, pe bancheta albastră-cenușie. Și apoi Daniel, așa e, Daniel cel slăbănog, cu părul întotdeauna ciufulit, în fruntea unui mic grup de puști care s-au dus în toaleta bărbaților de la muzeu, au rupt hârtia igienică de pe role și au vârât-o în closete până le-au umplut, apoi au tras apa, la toate în același timp.

Eu nu am băgat nici hârtia în vasele de toaletă, nici nu am tras apa, dar eram cu Liza, așa că am luat parte la evenimente, chiar dacă de la distanță. M-am simțit copleșită de râsetele lor și de pericol.

— Tu ce zici, Emory? Ai chef de dans? întreabă Daniel, înghiontindu-mă cu cotul.

Simt că Liza ne privește cu mare atenție.

— Nu pot, zic eu. Trebuie să stau cu fratele meu. E în proces de recuperare, știi?

Mi se pare puțin ciudat să spun asta cu glas tare.

— Adu-l și pe el, spune Daniel.

— Ar trebui să vii, îmi zice Jeremy. Nu trebuie să-l supraveghezi. Trebuie să aibă singur grijă de el.

— Știu, spun, dar e destul de singur în perioada asta și nu mi se pare corect să...

Liza mă întrerupe.

— Jeremy are dreptate. Nu poți să-ți suspenzi viața pentru altcineva, știi asta? Uneori trebuie să faci ceea ce trebuie ca să fii fericită. Și dacă nu ești, gen, sigură pe tine însăți, cum poți ajuta pe altcineva?

Când o privesc, își face de lucru împăturind hârtia cerată într-un pătrățel mic și neted.

— O să conduc eu. Vă iau eu pe toți. Cum sună? spune Daniel.

— Mă bag, zice Liza.

— Și eu, spune Jeremy.

Se uită cu toții la mine.

— Mă mai gândesc, spun.

Liza schimbă subiectul.

— Deci, Daniel, ce citești acum pentru ora lui Watson? Ceva potrivit unui băiat alb intelectual? *Infinite Jest*? *Atlasul norilor*?

— Să știți, zice Daniel, că mă gândeam să citesc *Pânza lui Charlotte*.

Liza și cu mine izbucnim în râs în același timp, ceea ce mi se pare... surprinzător și drăguț.

— Nu mă pot abține, ridică el din umeri. Ador purcelușul ăla simpatic.

Simon Stanley se plimbă pe scenă, scriind ce va face fiecare la spectacolul de varietăți. Jeremy spune:

— Ar trebui să vii la bal. Joe trebuie să aibă grijă de el însuși. N-ar trebui să simți că nu poți să ai viața ta, să știi.

— Dar trebuie să am grijă de el, zic. E fratele meu. Înțelegi asta, nu? Sunt protectoare. Nu vreau să se apuce din nou.

Jeremy se uită în jos.

— Nu l-ai folosi drept scut, nu-i așa? Ca să nu fii nevoită să faci diverse lucruri?

Simon Stanley apare în fața noastră.

— Jeremy, tu scapi, pentru că ești în clasa a 11-a și ai mai făcut asta. În afara cazului în care nu vrei s-o repeți. Dacă nu, te putem folosi la decoruri.

— Decoruri, spune Jeremy.

— Emory?

— Nu prea vreau, zic, șovăitoare. Nu mă simt confortabil făcând astfel de lucruri.

Deja m-am expus suficient în fața oamenilor în timpul celor doi ani petrecuți în trupa de dansuri. A fost expunere publică cât pentru o viață întreagă. Și ceea ce am făcut cu Gage la fereastră a fost ceva privat, doar între noi doi. Asta... ar însemna să fiu doar eu, de una singură, pe o scenă mare, holbându-mă la numeroșii oameni din public. Simplul gând mă face să mi se strângă stomacul.

Simon își îndeasă carnețelul galben sub braț.

— Te descurci de minune la exercițiile noastre, Emory. Ai putea alege ceva scurt, cum ar fi unul dintre monologurile Ofeliei din *Hamlet.* S-ar putea să fii surprinsă de tine însăți.

— Nu știu ce să zic.

— Uite, spune el, întinzându-mi un teanc cu monologuri. Aruncă o privire, anunță-mă ce părere ai. Cred din tot sufletul că ai fi minunată. Și...

Se uită în jur, pe scenă. Îi face semn Lizei să se apropie. Ea vine spre noi, cu mâinile în buzunarele salopetei.

— Liza, spune el. De-acum ești partenera lui Emory. Emory are emoții și e timidă, nu vrea să joace în spectacolul de varietăți al toamnei, iar tu ai făcut asta în ultimii doi ani. Vreau să fii persoana ei de încredere.

— Pardon? întreabă Liza.

— Nu, pe bune, zic eu repede. Mă descurc singură.

— Persoana ei de încredere, repetă Simon Stanley. Trebuie să-și aleagă un monolog. O poți ajuta. Și va avea nevoie de puțin exercițiu cu cineva experimentat. Tu te pricepi foarte bine. L-ai ajutat foarte mult pe Thad anul trecut.

Liza și cu mine ne uităm una la alta.

— Dacă n-am încotro, spune ea.

— Mă rog, nu te surmena sau ceva de genul ăsta, zic tăios.

— Perfect! spune Simon Stanley și bate din palme, ignorându-ne înțepăturile.

Liza își scoate telefonul din buzunarul de la spate al salopetei.

— Dă-mi numărul tău. S-ar putea să fie nevoie să ne întâlnim și în afara școlii.

— E același, îi spun. Nu s-a schimbat niciodată.

— Ah, răspunde ea. Ca multe alte lucruri.

Îl aștept pe Joey pe coridorul din fața bibliotecii până când termină cu ședința de meditații. Când iese împreună cu Amber, amândoi sunt numai un zâmbet. Ea îi face cu mâna în semn de rămas-bun, apoi se îndepărtează pe coridor.

— I-ai spus că ești încă în recuperare? îl întreb.

— Încă nu. Nu trebuie să fii atât de pisăloagă. E foarte drăguță.

— Scuze, mormăi eu. Am doar grijă de tine.

— Mă rog, nu trebuie să ai *atât de multă* grijă.

Oftează.

— Mi-a scris tata. Vrea să ne oprim la Nana pe drum spre

casă. S-a întors de la mătușa Dory, iar eu nu mă duc azi nici la muncă, nici la clinică.

— Asta înseamnă de fapt că tata vrea să-i strângem frunzele Nanei, știi bine.

— Știu, zâmbește el. Mi-e dor de ea.

— Și mie, dar o să țipe la tine, îl avertizez.

— Știu, oftează el.

Bunica noastră stă pe un șezlong în curtea ei mică, cu o pătură în poală și cu o ceașcă de cafea în mâini.

Dă să pună cafeaua pe frunzele de pe jos și să se ridice în picioare când ne vede venind pe alee, dar Joey îi face semn să rămână așezată.

— Nu te ridica, spune el. Vin eu la tine.

Se apleacă și o îmbrățișează strâns.

— Joseph, zice ea, zâmbind. Mi-a fost dor de băiatul meu frumos.

Apoi îi trage o palmă peste cap.

— Au! face el, frecându-și urechea. Nana!

— Asta pentru că ești prostănac. Sper că ai terminat cu toată povestea asta... oricare ar fi ea. S-a terminat, da?

— Nana, zic eu, e un proces mai lung.

— Tu taci. Vorbesc cu tine? Nu, nu încă. S-ar putea să vorbesc *cu tine* mai târziu, dar acum vorbesc doar cu Joseph.

Bunica noastră nu e rea. E doar foarte directă. Joey dă cu piciorul în frunze.

— Mă străduiesc.

— Tinerii n-ar trebui să moară înaintea bătrânilor, spune ea. De ce să-ți irosești viața pe care încă nu ai trăit-o?

Soarbe din cafea.

— Așadar nu mai fi prost, Joseph.

— Uau, Nana, chiar știi să întâmpini omul.

Ea dă cu convingere din cap.

— Te iubesc. Acum du-te și ia grebla aia din magazie și fă ceva cu curtea asta cât vorbesc eu cu sora ta.

Mă măsoară din priviri, din cap până-n picioare.

— Stai jos.

Mă uit spre pământul acoperit de frunze și mă gândesc la genunchiul meu.

— Poate nu acum. Piciorul meu. Mai știi? Mi-e greu să mă aplec așa.

— Sigur că știu. Nu sunt confuză. Tu crezi că sunt confuză? Cred că asta crede tatăl tău, că sunt confuză.

— Nu crede asta.

— Mă rog, atunci mama ta. Încearcă să mă convingă să mă mut în camera aceea. Eu locuiesc *aici,* în casa mea, casa în care trăiesc de când m-am născut, și aici o să mor, înconjurată de copacii mei și de omul ăla îngrozitor care mi-e vecin, cu pisica lui slăbănoagă.

Joey începe să strângă frunzele, formând niște mormane uscate.

— Arăți diferit, zice Nana. E ceva la fața ta. Ce s-a schimbat?

— Nimic. Doar școală și alte chestii. Știi tu.

Lovesc cu piciorul niște frunze. Nu știu cum să-i spun că totul s-a schimbat. Gage. Candy. Joey.

Ea mă studiază cu privirea.

— E un băiat. Sau o fată. Nu fi așa șocată. Mă uit și eu la televizor. Știu cum e lumea din zilele noastre. Din partea mea e OK, cum vrei tu. Trăiește-ți viața, nu ți-o irosi, cum i-am spus și lui Joseph. Ah, uite, te-ai înroșit la față. Am dreptate. Mereu am dreptate.

— Nana, îi zic, stânjenită. *Încetează!*

— Nana, strigă Joey. Ești obositoare, știi asta, nu-i așa?

— Păi, trebuie să spun totul acum. Cine știe cât timp mai am?

— Nana, zic eu. Nu vorbi așa! E trist!

— Pff, spune ea, punând ceașca de cafea pe jos. Moartea vine. Trebuie să acceptăm asta, să privim în jur și să apreciem ceea ce avem și să schimbăm ceea ce nu ne place. Am dreptate?

— Chiar ar trebui să vii să stai cu noi, Nana. Camera e foarte drăguță și ne-ar plăcea să te avem cu noi, zic. L-ai putea hărțui pe Joey oricând ai vrea.

Ar fi foarte bine să stea cu noi. Mama și tata sunt plecați mereu și ar fi liniștitor s-o avem pe Nana acolo ca să putem vorbi cu ea.

— Hei, spune Joey. Nu-i corect.

— Muncește mai mult, îi zice ea. Uite, cad frunzele din copac mai repede decât le strângi tu cu grebla. Mai multă muncă, mai puțină vorbărie. Și fă un morman mai mare, nu multe și mici.

— De ce?

Joey se oprește din greblat.

— Cum îndrăznești să pui la îndoială vorbele unei femei bătrâne?

Se întoarce spre mine.

— Deci cine e băiatul sau fata asta?

— *Nana!*

Ultimul lucru de care am nevoie e să-ncerc să îi descriu bunicii ce e între mine și Gage. Nu știu exact cum să-i explic așa ceva unei bunicuțe. Ea ridică din umeri.

— Nu vrei să-mi spui, nu-mi spune, dar eu îți zic un singur lucru: trebuie să te țină de mână când ieșiți împreună, orice ar fi. Și nu trebuie să meargă niciodată în fața ta. Trebuie să meargă lângă tine, pentru că treceți împreună prin viață, înțelegi?

— *Nana!*

Cuvintele ei mă lovesc brusc și-mi dau lacrimile, pentru că îmi doresc să merg alături de Gage, în văzul tuturor. Nu vreau

să stau în fața unei ferestre la nesfârșit sau să mă ascund în căsuța de lângă piscină.

— Nu plânge. E ridicol. Nu fi atât de prostuță. E un sfat bun. Joseph!

— Da?

Vine spre noi, ștergându-și o dâră de sudoare de pe frunte. Afară e răcoare, dar a strâns un morman imens de frunze îmbrăcat în hanorac și acum gâfâie.

— Haide!

Nana arată spre morman.

— Ăăă, ce? face Joey.

— Aleargă prin ele. Sari în ele. Îți plăcea mult când erai mic, mai ții minte? Tatăl tău venea cu tine, strângea frunzele și apoi tu săreai în ele și le împrăștiai. Îmi plăcea la nebunie cum râdeai. Fă-o și acum. Amintește-ți cum era când nu aveai nicio grijă. De dragul meu.

Joey șovăie, apoi o ia la goană, ca un vârtej într-un hanorac cenușiu. Sare și apoi aterizează, cu o bufnitură, în mormanul de frunze.

Și rămâne, pur și simplu acolo, întins.

— Joey? zic ezitant, întrebându-mă dacă nu cumva s-a rănit.

Nu se aude niciun sunet din grămada de frunze.

— Uups! spune Nana. Poate că l-am făcut să se lovească.

Alerg spre morman, dând frunzele la o parte.

— Joey, ești OK?

Dar fratele meu nu e rănit. Plânge, cu fața acoperită de frunze uscate.

— Avea dreptate, spune el. A fost minunat. Și o s-o fac din nou.

După cină stau la mine în dulap, cu hainele gâdilându-mi nasul. Îi scriu lui Maddie.

M-am tot gândit la bal, la Gage. Și la ce mi-a spus Nana – că acea persoană ar trebui să te ia de mână și să meargă alături de tine. La Liza care mi-a spus să-mi fac rost de o coloană vertebrală.

Hei

Bună! Ce faci? Ce face Joey?

E bine

Pe la dragul de Heywood High cum mai e?

E OK

Tu ești bine

Inspir profund.

Cred că am o problemă sexuală.

Mă videoapelează imediat. Mă gândesc să nu-i răspund, dar până la urmă o fac. Aprind mica veioză pe care o am în dulap. Îmi zăresc vechiul ursuleț albastru și-l strâng în brațe, ca și cum m-ar putea proteja. N-am mai fost de mult timp în dulap. Mi-a lipsit.

Fuzzy intră și ea și mi se încolăcește la picioare. Maddie spune:

— Ce. Anume. Se. Petrece. Ești la tine în dulap?

— Da.

În fundal văd pereții camerei ei de la cămin: afișe cu trupe muzicale, fotografii cu poziții de yoga. Peste tot sunt agățate eșarfe subțiri. Paturi suprapuse.

— Vrei să-mi spui că *faci* sex? Asta e problema?

— Nu sunt sigură. Adică nu cred că e sex. Poate. E cam stânjenitor.

Mă îmbujorez.

— Mă derutezi, surioară.

— Facem niște chestii, dar, gen, nu a fost... penetrare.

Șoptesc acest cuvânt.

— Dacă nu poți rosti acel cuvânt cu glas normal, n-ar trebui să faci ceea ce faci, asta e regula numărul unu.

Îmi țin respirația. Habar nu am cum să formulez pentru urechile surorii mele faptul că mă giugiulesc în căsuța de la piscină cu vedeta sportivă a orașului și că uneori ne masturbăm împreună în fața ferestrei.

Nu există un mod potrivit de a spune asta.

— Emmy.

— Ce.

— *Tu* mi-ai scris. Trebuie să vorbești, altfel nu te pot ajuta.

— Nu ne scoatem chiloții. În mare parte, ne pupăm. Și se întâmplă *lucruri*.

— Se numește sex pe uscat. Cu plăcere. Dar tot poți să rămâi gravidă și așa, pentru că sperma poate intra prin lenjerie. În afara cazului în care vorbim de o fată. Stai, lasă-mă să mă corectez. Persoana asta are penis?

— Da.

— Cine e?

Șovăi puțin.

— Nu-l cunoști.

— De când ieșiți împreună?

— Practic, nu ieșim împreună.

Expresia i se schimbă. Îmi aruncă o privire severă.

— Deci doar vă cuplați?

— Așa... cred. Da. Da, cred că da.

— Păi, ăsta e sex, Emmy. Sexul înseamnă activitate sexuală. Virginitatea e ceva diferit. Virginitatea e o idee, un concept. Sincer, e un nivel de puritate creat pentru ca fetele să nu devină prea pofticioase. Să le transforme în premii. Felicitări, ești o persoană cu activitate sexuală. Când vin acasă de Ziua Recunoștinței, te duc la clinica din Dover pentru pilulele anticoncepționale. Planul B îl cunoști? Ai prezerv...

— Acum regret oarecum că te-am întrebat, o întrerup. Mă simt copleșită.

Mi se învârte capul. Sunt prea multe lucruri de asimilat dintr-odată.

— De cât timp te giugiulești cu Domnul Fără Nume?

Lacrimile îmi țâșnesc din ochi.

— Din primăvară.

Maddie spune:

— O, Doamne!

Face o pauză.

— Încerc să ajung la miezul problemei, așa că fă-mi pe plac. Chestia asta e consensuală, corect? Adică băiatul ăsta nu te presează? Emoțional?

— Nu cred. Îmi place ceea ce facem.

— Atunci care e problema?

Încep să plâng.

— Ah, draga mea, ce ai pățit?

— N-am pățit nimic... cred... cred că mie-mi place de el mai mult decât îi place lui de mine. Poate. Nu sunt sigură. Dar am căzut de acord să păstrăm totul secret, însă mă gândeam... adică ar fi drăguț, nu-i așa, să ieșim undeva împreună, unde să ne vadă oamenii.

— Asta ar fi o întâlnire.

Îmi șterg fața cu marginea unei rochii. Sunt destul de sigură că sora mea nu a avut niciodată de-a face cu cineva care voia s-o ascundă de ochii lumii.

— De obicei, oamenii ies la câteva întâlniri și apoi trec la treabă, nu invers, dar poți s-o faci și așa. Nu-mi place faza cu secretul, ca să fiu sinceră. Ești sigură că nu are iubită sau ceva de genul ăsta? Că nu se antrenează doar cu tine? Nu vrei să fii o fată de antrenamente.

— Nu. Nu cred. Spune doar că e mai ușor așa, nu-i abate atenția.

— Aha!

Se răsucește preț de un minut și șoptește ceva cuiva, apoi revine.

— Scuze, e colega mea de cameră. Se chinuie să facă să funcționeze un automat.

Oftează.

— Nu e deloc... o situație ideală. Adică, cu cât faci asta mai mult timp, cu atât pierzi mai mult, fiind cu Domnul Fără Nume, care nu vrea de fapt să aibă o relație cu tine. Înțelegi ce zic?

— Nu chiar. N-am mai *făcut* asta până acum. Niciodată.

— Păi, dacă te invită altcineva în oraș? Ai spune nu pentru că faci prostii cu Domnul Fără Nume, pe Dumnezeu știe unde? Persoana asta ar putea fi foarte mișto și s-ar putea purta frumos cu tine și să te ducă în tot felul de locuri și ți-ar putea oferi toată povestea cu flori, trandafiri, săruturi și dans și tot ce-ți mai dorești tu... lucruri pe care le-ai rata. Și n-ar trebui să ratezi nimic. Are sens ce spun?

— Deci ce ar trebui să fac?

— Păi, dacă nu ai chef să-ți petreci tot liceul făcând sex pe uscat cu o persoană care nu te ia de-acasă și nu te scoate la un film, ar trebui să-l întrebi: Vrei să ieșim? Și dacă spune nu, las-o baltă.

— Cum pui întrebarea asta, mă rog? Și dacă spune nu, probabil că se va termina totul între noi.

— Meriți ceva mai bun decât să fii secretul cuiva, Emmy. Nu trebuie să te mulțumești cu resturile. Poți avea ce e mai bun pe lume dacă asta îți dorești.

Glasul lui Maddie se îndulcește.

— Peste zece ani, cum crezi că te vei simți când te vei gândi la asta? Sincer! Bine? Rău? Singură?

— Nu știu.

Zece ani de-acum înainte mi se pare ceva foarte îndepărtat. Inimaginabil. Aș termina deja facultatea. Aș face ceva ce mama mea consideră a fi respectabil. Stomacul mi se strânge ca un nod când îmi amintesc că trebuie să mă înscriu la PSAT

și să învăț și să tot învăț și să-l ajut pe Joey și așa mai departe. Totul mi se pare dintr-odată prea greu de dus pe umeri și mintea mi se încețoșează.

— Emory, ai stat în scoica ta toată viața. Toată viața ta înseamnă, de fapt, *mama* și Joey. Ar trebui să afli cum e să te placă cineva. Să te iubească, chiar dacă, până la urmă, suferi. Oricât de trist ar suna asta.

Îmi amintesc cum plângea Maddie din cauza lui Thornton Cooper. Au fost împreună doi ani. S-a despărțit de el când ea a plecat la facultate, iar el, în armată. Thornton era de treabă. Avea degete lungi și frumoase și juca dame cu mine cât timp Maddie se pregătea de ieșire. Mereu dura foarte mult până să se aranjeze și, când în sfârșit apărea, întreg chipul lui Thornton se schimba, devenea cumva mai luminos. Lucrul pe care mi-l doresc. Să fiu văzută. Să fac pe cineva să se lumineze, să se însenineze la față. Ca și cum aș conta. În loc de: Uite-o și pe Emmy.

Maddie se întoarce și șoptește ceva, apoi revine spre mine.

— Trebuie să-nchid. Colega mea de cameră are de învățat. Dar, când ajung acolo în vacanță, mergem la Dover și între timp nu face mai mult decât faci deja, îmi promiți?

— OK.

— Plângi cumva?

Îmi vorbește cu blândețe.

— Nu, mint eu.

— Ah, draga mea! spune ea.

— Sunt bine, zic. E în regulă.

Ea oftează.

— OK, acum chiar trebuie să închid. Dar, fii atentă, nu-i trimite poze cu tine dezbrăcată. O tâmpenie ca asta nu mai dispare.

— Stai, cum? zic, dar fața ei deja a dispărut.

Mă holbez la telefon și inima îmi plonjează în gol. Înainte să mă pot opri îi scriu lui Gage.

Hei ce faci

Mă-ntrebam ceva

Ce

Pozele alea. Poți oare să le ștergi?

Îmi plac la nebunie pozele alea

M-aș simți mai bine dacă le-ai șterge

OK, o să le șterg. Ești supărată?

Nu, vreau doar să te descotorosești de ele

K

Gage

Da

Mergi la Festivalul Toamnei?

S-ar putea să-mi fac apariția, da

Tastez și retastez cuvintele până când mă decid, în cele din urmă. Nu foarte imperativ, nimic care să-l sperie.

Poate mergem împreună, nicio presiune,
așa, nu e mare scofală

Asta ar însemna că e ceva între noi, Em

Nu trebuie să fie. Suntem doar prieteni.

Nu știu

Poate că stăm împreună puţin cât suntem acolo, scrie el.
Îmi țin respirația. E un pas mic, dar e un pas înainte.
OK, răspund.

Capitolul 24

A doua zi de dimineață, când mă trezesc, îi găsesc pe mama și pe Joey în bucătărie. Îmi iau inima în dinți pentru ceea ce urmează să spun. Pasul mic pe care urmează să-l fac. Mama n-a fost în toane bune în ultima vreme, iar conversația de seara trecută, despre Moară, a făcut-o și mai irascibilă.

— O să merg la Festivalul Toamnei, anunț eu. E vineri.

Mama își pune telefonul pe masă și mă țintuiește cu privirea.

— Poftim? Cu cine?

— Cu niște prieteni. Ei m-au invitat. Copii de la școală.

Îmi păstrez vocea neutră, dar fermă. Ca și cum nu ar fi mare lucru.

— *Ce* copii?

— Liza și un băiat pe nume Daniel, zic.

Nu-l pomenesc pe Jeremy, pentru că partea cu Luther s-ar putea s-o îngrozească. Joey ridică din sprâncene.

— Tu și Liza v-ați împăcat? Ce rapid a fost.

Bea suc de portocale din cutie, dar mama i-o ia, cu o expresie iritată.

— E partenera mea la Clubul de Teatru. Și mâncăm împreună la prânz. Am fost oarecum obligate să stăm împreună, dar nu e atât de rău.

Mama mă privește lung, sorbindu-și cafeaua.

Aștept să văd dacă fața ei se metamorfozează și apare Privirea. Dacă lucrurile se îndreaptă într-acolo, o să am probleme. Îmi ascund mâinile sub masă, ca să nu observe că-mi tremură.

Mama rămâne tăcută.

— N-am fost niciodată la un bal, mama. N-ar trebui să fie... greu.

— Doamne, mamă, las-o să se ducă. Nu se duce niciodată *nicăieri*, spune Joey, clătinând din cap.

— Bine atunci, Emmy.

Își așază ceașca de cafea pe blat.

— Te poți duce cu Joe. Nu trebuie să meargă la muncă în seara aceea și i-ar prinde și lui bine să iasă din casă.

Lângă mine, Joey face o mutră nelămurită.

— Ăăă, m-a întrebat și pe mine cineva dacă vreau să merg la tâmpenia aia de bal? Că nu vreau. Și după cum ne amintim cu toții, ultima oară când m-am dus la o petrecere cu sora mea nu a ieșit prea bine.

— *Joey,* zic eu. Nu va fi așa. Nu are de ce să fie.

— Joe.

Glasul mamei e dur și trist în același timp.

Mă uit la Joey și șoptesc mut: *Te rog.*

El inspiră profund.

— OK. *OK.*

— Mulțumesc, spun eu. *Mulțumesc.*

Mă uit spre Daniel la ora lui Watson. Toată lumea citește în tăcere. Domnul Watson se ocupă de ceva la catedră.

— Merg la bal, șoptesc. Vine și fratele meu, așa că nu trebuie să vii să mă iei cu mașina.

— Frumos, șoptește și Daniel. Foarte tare. Nu te poate duce Domnul Baseball?

— Încetează, zic. Nu e nimic de genul ăsta. Nu știi nimic.

Daniel ridică din umeri.

— Probabil că nu. Dar știi ce știu eu?

— Ce?

Ridică exemplarul din *Pânza lui Charlotte.*

— Cred că se poate spune că porcul are un fel de tulburare de anxietate din cauza abandonului timpuriu. S-ar putea să scriu asta în lucrarea mea.

Nu mă pot abține. Izbucnesc în râs.

***

Vineri seara, mama îi dă lui Joey cheile mașinii.

— Regulile, spune ea. Vă întoarceți până la miezul nopții. Fără alcool, fără droguri.

— Voi fi cu el, mama, zic eu. Nu-ți face griji.

— Regulile, răspunde el. Le am întipărite pe creier.

Își atinge ușor capul. Ochii mamei par înlăcrimați.

— Sunt atât de încântată, zice ea. Uitați-vă la voi amândoi. Sunteți tare frumoși.

— Trebuie să plecăm, spune Joey, înghiontindu-mă în umăr. Înainte să înceapă să plângă de-adevăratelea.

Sala de sport e o adevărată explozie de dovleci și tărtăcuțe și panglici portocalii și galbene. Lumini albe și albastre, culorile Liceului Heywood, agățate de tavan, printre pancartele pentru campionatul sportiv. Unele fete sunt gătite în rochii elegante și pantofi cu toc, cu părul prins drăguț. Majoritatea copiilor sunt însă îmbrăcați normal. Eu port o rochie gri de bumbac peste colanți, cu un pulover roz lung și niște agrafe cenușii sclipitoare pe care le-am furat de la magazinul de vechituri de pe Rose Street. Simt un gol în stomac, sunt agitată. Mă uit în jurul meu după Gage, dar nu-l zăresc deocamdată.

— Deci, îi spun lui Joey, acum ce facem? N-am mai fost în viața mea la un bal.

— Nu te apropia de punci. Probabil că nu e alcool, dar nu se știe niciodată. Bea doar apă. Găsește-ți amicii, cred. Eu am fost la un singur bal, în clasa a noua, și eram drogat, deci nu mai țin minte prea multe.

Se crispează.

— Poate că nu a fost o idee bună.

— Nu sunt sigură, spun, arătând spre cineva și străduindu-mă să nu fiu prea ostentativă. Uite-acolo.

Amber, meditatoarea lui Joey, e sprijinită de un perete, uitându-se în telefon. Are părul strâns în vârful capului, cu câteva șuvițe drăgălașe atârnându-i în jurul feței. E îmbrăcată în jeanși și într-o bluză pe un umăr. Se uită prin sala de sport. Îmi dau seama că Amber are emoții, la fel ca mine. Bate dintr-un picior și-și tot îndepărtează șuvițele de păr de pe obraji.

Joey pare încremenit, holbându-se la ea.

— Du-te, îi zic. Vorbește cu ea. Nu e ca și cum nu ai cunoaște-o.

— Corect. Dar de obicei vorbim despre teme. Așa au mers lucrurile. Nu pot să mă duc la ea și să discut despre *matematică* la un *bal*. Înainte, când vorbeam cu o fată, eu eram drogat, ea la fel și... înțelegi tu, vorbeam imbecilități. Nu vreau s-o dau în bară.

Își trage gluga pe cap. Mecanismul lui de protecție. Întind mâna și-i dau gluga jos. Dacă eu sunt gata să fac ce vreau să fac, atunci și el poate să se ducă și să discute cu o fată despre care știe deja că-l place.

— Nu te mai ascunde, zic. Du-te și gata.

El dă din cap și inspiră profund.

— Dă-mi mesaj, spune el. Dacă ne despărțim, hai să ne întâlnim aici la 9, doar ca să vedem ce facem.

— OK.

Mă strânge ușor de mână înainte de a se îndrepta spre Amber.

Apoi rămân singură. Muzica e tare, o simt vibrând prin tălpile încălțărilor. Îmi strâng puloverul mai mult în jurul trupului. Dintr-odată mă simt expusă privirilor.

Poate că rochia mea e prea strâmtă. Poate că a fost o idee proastă. Nu-l văd deloc pe Gage. Ce-a fost în capul meu? Oricum nu pot dansa, din cauza genunchiului. Poate că, de fapt, nu sunt în stare să fac asta. Încep să intru în panică. Uită-te la toți copiii ăștia. Pare că toți știu ce trebuie să facă, cum să se poarte și iată-mă și pe mine, strângându-mi puloverul în jurul corpului și sperând să dispar.

— Hei, ai venit.

Daniel Wankel își face apariția lângă mine, în eterna lui haină sport și cu eșarfa lui de lână. Zâmbește larg.

— Super. Acum nu mai trebuie să stau de unul singur. Putem sta singuri împreună.

— Credeam că Liza și Jeremy vin cu tine.

Mă simt copleșită de un val de ușurare doar uitându-mă la el.

— Au venit. Sunt acolo, spune el, arătând spre masa cu gustări. Am luat autobuzul. Mi s-a stricat mașina.

Liza și Jeremy iau delicat chipsurile unul câte unul, nederanjându-se să mai ia farfurii. Liza nu s-a îmbrăcat elegant; e tot în salopeta ei.

— Ce rochie mișto ai, spune Daniel.

— Mă simt aiurea, zic. Tu te simți vreodată așa, ca și cum nu îți găsești locul? Sau că toată lumea știe exact ce să facă tot timpul?

Daniel îmi aruncă o privire ciudată.

— Nimeni nu știe mereu ce să facă. Asta e marea minciună a liceului, că toată lumea știe să trăiască, numai tu nu știi.

— Foarte profund, îl tachinez eu.

E foarte ușor de vorbit cu el. Nu cum e cu Gage, unde întotdeauna planific ce să-i spun și apoi scot bâlbâindu-mă puținele cuvinte pe care le folosesc când vorbesc cu el.

Daniel ridică din umeri.

— Așa spune tata. O să-i transmit neapărat că ți s-a părut profundă această viziune înțeleaptă. E una dintre numeroasele lecții de viață pe care mi le oferă în timp ce eu tund peluza, iar el bea bere.

Jeremy și Liza vin la noi. Într-un colț, Amber și Joey râd. Ea își dă câteva șuvițe la o parte de pe față. Sunt fericită când îl văd pe Joey zâmbind. Poate că seara asta va fi bună pentru toată lumea.

— Ai venit, zice Liza. Și, uau, te-ai aranjat. Uită-te la tine!

Rânjește? Uneori e greu de spus cu Liza.

Îmi cuprind trupul cu brațele.

Jeremy spune:

— Îți stă bine.

Cred că s-a pieptănat și și-a pus un tricou curat. Pare mai drăguț în lumina aceasta, mai puțin singur.

— Și ție, zic.

Daniel spune:

— Nu e bal dacă nu dansăm. Vrea cineva să danseze?

Se uită la Liza.

— Tu, domnișoară Liza?

— Păi... spune Liza, trăgând de cuvinte. Cred că i-am promis primul dans lui Jeremy.

Și apoi, preț de o fracțiune de secundă, Jeremy se uită la mine, lucru pe care Liza îl observă. Pentru o clipă, durerea i se citește pe față. Dar dispare înainte ca Jeremy să remarce, iar Liza îl prinde de braț.

— Hai să ne facem de râs. Al doilea dans e al tău, Daniel.

Ea și Jeremy se duc pe ring și se topesc în marea de trupuri.

— A fost ciudat, zice Daniel. E ceva între tine și Jeremy? Aș fi putut jura că ești îndrăgostită de Domnul Baseball.

Clatin iute din cap.

— Nu, Liza îl place pe Jeremy. Nu știu multe lucruri despre relații, dar știu că nu-i voi sta în cale.

— E un plan bun, spune el. Ah! Uite! Vorbeam de lup.

Îi urmăresc privirea în cealaltă parte a sălii de sport.

Gage Galt stă alături de amicii lui de la baseball. Cu toții sunt elegant îmbrăcați: tricouri scumpe, blugi șmecheri, teniși asortați. Are părul curat și perfect. *El* arată curat și perfect.

— Domnul Baseball, spune încet Daniel.

Mie îmi tremură mâinile.

Fii altcineva, îmi spun. Fii altcineva, oricare altă fată care s-ar duce și ar invita pe cineva la dans.

E ca și cum Gage și cu mine am sărit direct la pasul 14, așa că nu am învățat vreodată primii 13 pași, începuturile unei relații. Adică lucrurile despre care vorbea Maddie.

— Ascultă, din câte mi-am dat seama despre tine până acum, zice Daniel, ai o slăbiciune pentru Domnul Baseball, dar, ca prieten, trebuie să-ți spun că situația începe să pară complicată, așa că trebuie să-mi spui planul tău. Te pot sfătui.

Câteva fete s-au alăturat grupului, plutind în jurul mulțimii de băieți ca niște flori colorate și încrezătoare.

— Voiam să-l invit la dans.

Doar spunând asta simt cum mă înroșesc la față.

— Hmm... Lasă-mă să gândesc la cea mai bună metodă de a face asta. E puțin cam aglomerat acolo în acest moment, așa că s-ar putea să preferi să te abții până când vor fi mai puțini oameni, în caz că vei fi resp...

Dar cuvintele lui nu mă ating, pentru că, oricine ar fi fata în care trebuie să mă transform, ea iese la suprafață chiar acum, exact așa cum a zis Simon Stanley. Mă retrag în mine însămi, o fac să se retragă pe cea care eram înainte și, cu toate că inima îmi bate atât de tare încât nu-mi mai aud nici gândurile, pornesc, fata aceasta nou-nouță traversează sala înspre Gage și grupul lui, ignorând înțepăturile de durere din genunchi.

— Abandonează misiunea, șoptește Daniel în spatele meu. Abandonează misiunea!

Dar nu pot. Sunt la jumătate drumului și nu mă pot opri acum.

Stau la marginea grupului lui Gage, privind.

Nimeni nu mă observă, dar apoi o observă pe fata aceasta nouă și relaxată, pentru că ea spune, cu aceeași voce pe care a folosit-o la Clubul de Teatru ca să-i spună fetei de la orizont că avea să putrezească:

— Hei, Gage. Vrei să dansăm?

Grupul se desparte și toată lumea se uită la mine. Se face liniște.

O fată își duce mâna la gură ca să nu se vadă că zâmbește și-și lasă capul în jos.

Gage se răsucește și mă privește. Clipește. O dată, de două ori.

Ezită preț de o secundă, dar apoi zâmbește răutăcios și ridică mâinile. Spune:

— Păi, știi, nu sunt vreun mare dansator. Cred că o să stau pe bară. Mulțumesc însă pentru invitație.

Ochii lui spun totuși altceva. *Ce ţi-am zis eu ţie.*

Fata curajoasă care a pus stăpânire pe mine zice:

— Ei, haide, e doar un dans.

Gage deschide gura.

— Da, nu cred că...

— Hei, *tu*!

Priscilla își face apariția, îmbrăcată într-o rochie ca din anii 1950, de culoare verzuie, cu părul tapat, ochii fardați cu negru, într-un cuvânt, frumoasă.

— Hei, tu! strigă ea din nou. Haide! Nu fi timid.

Îi atinge brațul, îl trage din mijlocul grupului, chiar dacă el se preface că protestează.

Fata cea curajoasă îi privește cum se îndepărtează.

Apoi ea dispare, iar eu o înlocuiesc.

O brunetă înaltă spune:

— Îmi pare rău, scumpo.

Ca o mamă. O consolare.

Mă răsucesc iute și simt că întreg trupul îmi arde de rușine.

În spatele meu, unul dintre tipi spune:

— Asta nu e sora lui Maddie Ward? Frate, Maddie era *sexy.*

Așchia a sărit departe de trunchi de data asta.

Maddie e sexy. Maddie e frumoasă. Maddie face oamenii să se lumineze la față când intră într-o cameră.

Una dintre fete zice:

— Doamne, plânge.

L-am lăsat să-mi facă atâtea lucruri. Am făcut chestii împreună. Sunt ca o mare vâlvătaie, fierbinte și rușinată.

Trebuie să ies de-aici. Cuprinsă de disperare, mă uit în jur după Joey. Încă e acolo, cu Amber, dar și Lucy Kerr e cu ei și Joey arată ciudat. Amber stă la mică distanță de ei, cu o expresie nedumerită. Lucy e drept în fața lui Joey, împungându-l cu un deget în piept.

El pleacă repede de lângă Lucy, împingând cu ambele mâini, furios, ușa de lângă masa cu mâncare și punci. Îl aud pe Daniel strigându-mi numele. Mă duc după Joey, cu inima bătându-mi nebunește.

Pur și simplu vreau să plec de-aici, precum Candy la petrecere.

Ce proastă, de ce am fost atât de proastă? Era mai bine când eram invizibilă. *Întotdeauna* e mai bine să fii invizibil.

În felul acesta, lucrurile dor mai puțin.

Afară e frig și întuneric, iar iarba e aproape înghețată. Pe cer atârnă nori greoi. Îl strig pe Joey. Nu-l văd pe nicăieri. Unde putea să se ducă atât de repede?

Îi scriu un mesaj. *Unde ești?* Nimic. Râsetele și muzica se revarsă vibrând din clădire. Trebuie să mă ascund. De ce n-a

putut să danseze cu mine? De ce sunt bună pentru un lucru și pentru altul, nu? Fata de antrenament. Așa a zis Maddie. Simt cum mi se face rău.

Merg mai departe, repede, până când aproape mă izbesc de gardul de sârmă care înconjoară terenul de antrenamente.

E beznă, nu e nicio lumină. Stelele sunt ascunse în spatele norilor. *O stea este o tovărășie foarte potrivită.*

Gradenele sunt reci și tari, dar nu-mi pasă. Lacrimile mi se preling pe față și le șterg pe măsură ce curg. Vreau să vomit. Vreau să urlu. Vreau să plâng la nesfârșit. Vreau să-mi sfâșii toată pielea de pe mine pentru că toate locurile unde m-a atins vreodată Gage, care m-au făcut să mă simt electrizată, acum mă ard.

Îmi acopăr fața cu mâinile, înecându-mă cu propriile suspine.

— Hei!

Îmi țin mâinile pe față. Exact ce-mi lipsea. Un martor la tot plânsul meu idiot.

— A fost urât, spune Daniel. Îmi pare rău.

— Poți să te cari? zic eu. Chiar nu am chef să mă vadă nimeni făcând o criză, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu pot, spune el. Așa scrie în îndreptarul liceului. Nu lași niciodată pe cineva să plângă singur în gradene.

— Pagina aceasta cred că lipsea din îndreptarul meu, spun, trăgându-mi nasul.

Doamne, sunt atât de proastă!

Daniel scoate o batistă din buzunar și mi-o întinde.

— Câți ani ai, 90? Cine mai are batistă?

— Eu am. Protejez mediul înconjurător. Nu-ți face griji, n-are muci pe ea. E curată.

O despăturesc și-mi acopăr toată fața cu ea. Stau pur și simplu acolo, fără să mai văd nimic în jur. Apoi Daniel începe să vorbească.

— Aceștia *sunt* cei mai frumoși ani din viața noastră, spune el în cele din urmă. De-aici încolo totul se va înrăutăți, deci asta nu înseamnă nimic. Poate că mâine vor veni zombii. O să-ți mănânce fața. Sau o ploaie apocaliptică ne va transforma pe toți într-o pastă verde. Sau poate că ne aflăm într-un univers alternativ și, peste două secunde, când te uiți la mine și privirile ni se întâlnesc, vom fi teleportați imediat și ne vom trezi într-o altă lume, una în care eu sunt un detectiv dur, îmbrăcat cu un trenci, și tu ești o femeie de știință genială, dar malefică și, cumva, toată această suferință, cum se spune, ne va fi utilă.

Urmează o pauză.

— S-ar putea întâmpla, spune el. Uneori mi-și dori să se întâmple așa.

Dau batista la o parte, mă șterg la ochi și oftez, uitându-mă la el. Stă cu privirea ațintită la cer, ca și cum ar vedea ceva ce eu nu pot vedea dincolo de toți acei nori.

— Accidente de mașină, cancer, dependență, inimi frânte? Astea ne vor fi utile? întreb.

— Poate.

Nu știu de ce o spun, dar o spun.

— Atunci de ce nu-i lași pe oameni să-ți vadă cicatricea?

Îmi ia ușurel batista și o împăturește, vârând-o în buzunarul hainei.

— Pentru că nu m-ar crede nimeni. Pentru că ar crede că e de la altceva. Poate că am încercat să mă spânzur sau să-mi tai gâtul, pentru că locul ăsta e o mare fabrică de zvonuri și, sincer, nimeni nu vrea să audă că a fost un banal cancer, o mie de celule care au lucrat în tăcere multă vreme, într-un fel pe care eu nu-l înțeleg, în timp ce eu făceam numai tâmpenii, de exemplu jucam *Minecraft*. Nu înțeleg. Și asta mă sperie. Și de fiecare dată când trebuie să mă uit la cicatrice, mi-e teamă că acele celule se vor multiplica din nou, în timp ce eu citesc

Litera stacojie pentru a n-a oară sau îi cumpăr lui Max deVos ciocolată de la automatul ăla rablagit. Sau chiar acum, în timp ce vorbesc cu o fată care plânge la un bal cretin de liceu. Prefer să mă prefac că nu există. Pentru că *eu* trebuie să exist în continuare. Și nu pot exista dacă mă gândesc în permanență că mor pe dinăuntru și nici măcar nu sunt conștient de asta.

Îmi trag nasul.

— Asta e tot viziunea profund înțeleaptă a tatălui tău?

— Amuzant. Ești foarte amuzantă. Nu, astea toate sunt doar de la mine.

Se uită la mine cu coada ochiului.

— Ai rimelul puțin întins. Arăți ca o cântăreață de club foarte tristă. Îți stă bine.

Oftez.

— Am și eu o cicatrice. La genunchi. De la accident. Mă mănâncă.

— Și pe mine a mea.

— Mă gândesc la asta tot timpul. La accident, zic. La Candy. O visez.

El înclină din cap.

— Îmi plăcea de ea. Era de treabă. Îmi aduc aminte asta. Nu mulți oameni sunt de treabă, dacă stai să te gândești.

Stăm în tăcere o vreme. Apoi el spune:

— Poți să găsești pe cineva mai bun decât Gage Galt. Sau, mai bine zis, diferit. Adică el e *benign*. Vorbește și despre altceva în afară de baseball?

— Nu vorbim niciodată. Preferă să facem alte chestii.

Ultima replică mi-a ieșit pe gură înainte să-mi dau seama ce zic. Daniel spune:

— Ia stai, cum adică „alte chestii"?

Chiar atunci, un grup de elevi, cu Gage printre ei, apare pe terenul de antrenament. Gage se plânge: *Neah, sunt obosit. Nu acum.*

Ba da, frate, câteva doar. Hai să ne distrăm puţin.

Roly Martin, coechipierul lui Gage, se așază pe vine într-un capăt al terenului. Întinde mâna goală ca și cum ar avea mănușă. Se mișcă puțin de pe o coapsă pe alta. Pare beat. *Aici, frate, uite-aici.* Se bate ușor în interiorul palmei.

— Emory, ți-o tragi cu Gage Galt? întreabă Daniel.

— Te rog, zic, atingându-i brațul. Să nu spui nimănui. Pur și simplu... s-a întâmplat, oarecum.

Mi se pare că o uriașă povară mi s-a ridicat de pe umeri când am spus lucrul acesta cu voce tare.

— Emmy?

Joey apare dintr-odată, stând în fața gradenelor și holbându-se la noi.

Glasul fratelui meu este... răgușit. Și fața lui pare cumva căzută. Ca și cum mușchii i-ar fi prea relaxați.

Simt cum mă străbate un val de frică. Cunosc acea expresie.

E drogat.

Simt un gol în stomac.

— Ah! spune Daniel. Hei, Joe!

— Joey, zic și eu. O, nu! Nu!

Câteva fete de pe teren alunecă în mers și se susțin una pe alta, prinzându-se reciproc de coate. *Uuups!* Cineva îi aruncă lui Gage o minge.

Nu văd nimic, spune el. Terenul de antrenament nu e luminat, stelele de deasupra noastră sunt acoperite de nori.

Haide! strigă toată lumea.

Gage pune piciorul pe movilă. *Nu știu.*

Galt, Galt, Galt.

Ochii lui Joey sunt roșii și încețoșați când mă privește.

— Am auzit bine? De-asta ești aici plângând? De ce ai tot machiajul stricat? Gage Galt și-a bătut joc de tine?

— Joey, hai să mergem acasă. Acum. Hai să plecăm. Dă-mi cheile.

Mă ridic în picioare, clătinându-mă puțin în gradene.

— Ce ți-a făcut?

Glasul lui Joey e inegal. Se uită la Gage, aflat la aruncare.

Galt, Galt, Galt. Gage aruncă mingea ușor în sus.

— Hai să ne calmăm puțin, zice Daniel, ridicându-se și el. Nu-i mare baiul. A fost refuzată pe ringul de dans de armăsarul de-acolo, dar cred că ne descurcăm de minune. Așa e în liceu, corect? Știi ce a zis odată Tim Burton? „Singurele lucruri de care mi-e frică sunt liceul și rudele mele" și...

Fratele meu se întoarce și se-ndreaptă spre teren.

— O, Doamne! zice Daniel. Ăăă, eu nu prea știu să mă bat și tipii ăștia... ah, la naiba!

Pleacă și el, iar eu alerg în urma lui, cu genunchiul săgetându-mi de durere.

Joey e drogat și eu trebuie să-l opresc.

Gage se pregătește de aruncare când Joey strigă ceva de genul *I-ai făcut rău surioarei mele.* Gage, speriat, își răsucește iute capul spre Joey.

— Joey, nu, frate! Nu, îmi pare rău... strigă Gage, dar îi alunecă piciorul, cu brațul încă întins în spatele său, în mijlocul aruncării.

Gage cade pe spate, pe braț. Se aude o trosnitură îngrozitoare.

Totul se oprește.

Cineva urlă. Nu sunt eu.

Este Gage.

DOI

Capitolul 25

— O să fie OK.

Daniel e agitat și trage de centura de siguranță care-i vine peste piept.

— Sunt sigur că nu-i grav. Ah, virează aici.

Cotesc la dreapta. Conduc, fiind megaatentă din cauza genunchiului și pentru că nu am mai condus deloc de la accident încoace. Joey este pe locul din spate. Pe față i se citește un amestec de groază și rău fizic. Se leagănă înainte și înapoi.

Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă din nou: fratele meu e pe bancheta din spate a unei mașini, drogat. Și, din nou, eu am avut un rol în producerea dezastrului. Dacă n-aș fi băut bere la petrecere, aș fi putut conduce până acasă. Dacă nu l-aș fi invitat pe Gage la dans, Joey n-ar fi încercat să-l atace.

Și nu pot opri vocea subțire din creierul meu care șoptește: *Dar nimeni nu-l pune pe fratele tău să se drogheze, nu-i așa? Face chestia asta doar de capul lui.*

— Te simți bine? întreabă Daniel.

— Nu! țip eu. Nu, nu mă simt bine. Nimic nu e bine. Nimic nu va mai fi *niciodată* bine. Mereu stric eu totul!

Daniel îmi pune mâna pe braț. I-o dau la o parte. Trebuie să mă concentrez la drum, să-mi recapăt suflul, să gândesc. *Gândește.* Pentru că părinții mei, *mama* mea o s-o ia razna.

Am auzit cu toții trosnitura. L-am auzit pe Gage urlând, l-am văzut zvârcolindu-se la pământ. N-are cum să nu fie rău.

Roly Martin a fugit primul la el, împingându-l pe Joey deoparte. Priscilla și celelalte fete au alergat să aducă ajutoare. Un băiat a sunat la salvare.

— Să sun? tot întreba el, cu telefonul ridicat. Nu sunt sigur! Da? Nu? Să mă ajute cineva!

Daniel a strigat:

— Sună!

Am rămas pe teren, privind cum se adună tot mai multă lume: profesorii supraveghetori, inclusiv Simon Stanley, venind în fugă dinspre sala de sport, cu expresii panicate, copiii făcând poze, filmând, pentru că nu se întâmplă nimic cu adevărat dacă nu postezi undeva, corect?

Cu cât copiii veneau în număr mai mare, cu atât mai mult rămâneam în spate, până când ne-am trezit la marginea mulțimii. Joey avea umerii pleoștiți și ochii adormiți.

— O, Doamne, ce-am făcut? a mormăit el.

— Nimic, a spus Daniel, cu glas ferm. A alunecat, atâta tot, când ai strigat. Ar fi putut aluneca și fără să strigi tu. Iarba e foarte alunecoasă acum. E întuneric. Nu a văzut să-și potrivească bine picioarele.

A încercat să-l imite pe Gage în aruncare, dar toată faza părea ciudată și stânjenitoare.

— Joey, am șoptit. De ce te-ai drogat?

Câte zile a irosit astfel? Nu pricep de ce a făcut una ca asta. Nu-mi pasă de Gage, acum îmi pasă doar de Joey. Și asta e de rău.

— Ești supărată pe mine. Știu c-ar trebui să fii supărată de mine. E OK.

OKOKOKOK, așa cum spunea el.

— Nu sunt supărată pe tine.

L-am prins de mână, dar el s-a smuls.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— A apărut Lucy Kerr. Mă distram cu Amber. Ne gândeam să dansăm și apoi a venit Lucy și a zis: „Mă gândeam c-ar tre-

bui să știi că noul tău prieten e un ratat și un drogat și, ah, stai să-ți povestesc despre prietena mea, Candy. Nu vrei să urci în mașină cu individul ăsta."

— O, Doamne, am zis. Joey, nu!

Daniel a tresărit. Joey a spus:

— Așa că am plecat. L-am găsit pe Noah lângă birourile mobile din spate, știi tu, unde sunt chestiile de istorie și așa mai departe. Trebuia... trebuia să-mi *opresc* cumva sentimentele. Mi-e rău. Trebuie să plec de-aici...

A plecat împleticindu-se spre mașina aflată în parcare. L-am prins din urmă, cu Daniel venind după mine, am băgat mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui Joey și am scos cheile.

Joey nici măcar nu s-a obosit să protesteze.

Daniel locuiește într-o căsuță de cărămidă nu departe de Polish Town, acolo unde e și casa bunicii noastre. Locuințele de aici sunt trainice, spunea tata, pentru că au fost construite de imigranții care nu prea aveau bani și aveau nevoie ca acestea să dureze o veșnicie, așa că le construiau solide, cu grijă, nu cu decorațiuni inutile. Tata a crescut în Polish Town, alături de patru frați și o soră, Dory. Ea e singura care locuiește aproape de noi. Toți ceilalți s-au mutat departe de aici.

Frânez prea brusc și venim cu toții grămadă înainte. De-abia mai respir. Trebuie să-l duc pe Joey acasă și să-l ascund de părinții noștri până când trece efectul drogurilor.

Înainte să afle ce s-a întâmplat cu Gage.

— Deci, îi zic lui Daniel, încercând să-mi opresc vocea să tremure. Acel univers alternativ pare o idee din ce în ce mai bună. Cât de repede putem ajunge și ce ar trebui să luăm cu noi?

— Am o rezervă excelentă de trenciuri elegante, deci sunt pe deplin pregătit. Ascultă, o să fie nasol și după aia n-o să

mai fie, OK? Apoi o să fie doar *după* și o să te descurci cu ideea asta.

— Nu pot.

— Ba *poţi*.

Se dă jos din mașină. Eu mă sprijin cu fruntea de volan.

— Îmi pare rău, mormăie Joey de pe bancheta din spate.

Cineva bate cu degetele în geamul de pe partea dreaptă și ridic privirea. Daniel s-a întors. Apăs butonul și geamul coboară.

— Emory, spune el.

— Ce?

Vreau să plec mai repede. Trebuie s-o scot cumva la capăt.

— Gage Galt e un punctuleț în cosmos. Sunt tone de tipi care ar muri să danseze cu tine.

Pare c-ar vrea să mai spună ceva, dar ecranul telefonului mi se luminează și trebuie să-mi iau privirea de la Daniel.

— O, Doamne. E mama, zic și îmi simt inima grea. Trebuie să-i răspund.

Îmi aruncă un zâmbet trist și o ia pe alee.

Unde sunteți?

În drum spre casă, tastez.

Veniți repede acasă.

Știe. Mama știe.

— Mama știe, zic. Spune să mergem repede acasă.

— Îmi pare groaznic de rău, Emmy. Îmi pare groaznic de rău, spune Joey.

Mama știe. Joey spune încontinuu că-i pare rău. Gage e rănit. Eu m-am umilit în fața unui grup de copii de care, de altfel, mă doare în cot și pentru ce anume? Ca să ajung într-o mașină, având grijă de fratele meu. *Din nou.*

Și, dintr-odată, încep să țip la el.

— Dă-o dracului pe Lucy Kerr, Joe! Liza mi-a spus să-mi fac rost de o coloană vertebrală, dar cred că *ție* ți-ar prinde bine așa ceva. De ce nu i-ai spus pur și simplu să se ducă la dracu'? De ce răspunsul tău la... la... porcăriile ei a fost să te droghezi? Ai petrecut trei luni la dezintoxicare și nu ai învățat *nimic*?

Mă opresc, pentru că plânge. Pe tăcute. Văd în oglinda retrovizoare cum lacrimile i se preling pe față și mă copleșește un val de rușine atât de puternic încât aproape că nu mai simt nimic.

În drum spre casă, opresc la 7-Eleven. Îi cumpăr o Coca-Cola, să se mai trezească. Ceva cu zahăr, ceva dulce. Cumpăr o pungă de chipsuri și un hotdog încrețit și mult prea fiert. Nu știu dacă asta o să-l ajute. Nu știu ce să fac. Nu știu nimic.

El se ține după mine prin magazin ca un câine hăituit.

Când ne întoarcem în mașină, se așază în față, sorbind Cola din trei înghițituri. Își îndeasă mâncarea în gură.

Apoi se cațără pe lângă mine și se întinde pe bancheta din spate.

— Emmy. Mâine trebuie să mă duc la clinică. S-ar putea să mă testeze.

— Minunat, Joey. Absolut minunat.

Își acoperă fața cu mâinile. Are glasul înăbușit. Nu înțeleg ce spune.

Respir profund de câteva ori, ca să mă calmez. Dau cu spatele ca să ies din parcare și pornesc spre casă.

— Oprește mașina, mormăie Joey. Oprește, oprește!

Trag pe dreapta. O, Doamne, a luat prea multe droguri?

Joey deschide portiera din spate și hotdogul, chipsurile și sucul se revarsă pe jos. Nu te îneca, îmi zic în gând, te rog, să nu se înece.

Când termină de vomitat, închide portiera și se sprijină cu spatele de banchetă. Se șterge la gură. Îi dau o gumă de mestecat cu mentă din geanta mea și pornesc din nou la drum.

Acum îl văd zâmbind, în oglindă. E liniștit.

— Îmi aduc aminte de senzația asta, murmură el. Nu-mi pasă ce se întâmplă.

— O, Doamne, Joey, *te rog,* îl implor. Te rog, nu te pierde.

Trebuie să încetez cu panica. Trebuie să gândesc.

— Emory, zice el.

Apoi începe să râdă.

Să *râdă.*

— Doamne sfinte, Joey, *ce-ai?*

— Ce *căutai* tu cu Gage Galt? Totuși e Gage. *Și tu ești tu.*

Îl ascult pe fratele meu, drogat, râzând și rostogolindu-se pe bancheta din spate, împrăștiindu-se peste tot ca un jeleu uman.

Opresc pe alee. Ușa garajului se ridică, lăsând să se vadă bicicletele, schiurile noastre, mașina de tuns iarba și șirurile interminabile de decorațiuni de Crăciun depozitate în cutii și tuburi mari de plastic, dar și dulapul încuiat, cu toate lucrurile pe care Joey le-ar putea fura, ascunse și puse deoparte de mama.

Cât suntem încă în mașină, îl întreb, cu glas sleit, pentru că nu știu dacă mai contează acum, dar cumva trebuie să aflu ce a luat cu Noah lângă birourile mobile.

Nu mai râde.

Înghite în sec cu greu.

— O. Am luat O. Oxy. Am strivit câteva pastile. O, Doamne, nu m-am mai simțit așa de o veșnicie.

Pare ușurat. Ca și cum se simte bine, în siguranță.

Mă uit la dulapul încuiat lipit de perete, plin cu toate lucrurile despre care mama a crezut că-i pot face rău.

Dar nu poate încuia în dulap ceea ce se află în lumea din afara casei. Nimeni nu poate. Aceasta e o bătălie fără vreun plan, fără scut, fără logică.

— Trebuie să te bag în casă fără ca mama să vadă cât ești de praf în momentul ăsta. Dacă te văd așa, pe șapte cărări, o să-și dea seama. *O să-și dea seama.*

Joey se ridică în capul oaselor și se lasă în față. Îi simt respirația fierbinte în ureche.

— Nu se va mai întâmpla. *Promit.* Dar ajută-mă. Te rog.

Ușa garajului scârțâie, închizându-se în urma noastră. Ușa din lateral care dă în bucătărie se deschide.

Tata se uită la noi.

Poate că ar trebui să le spun și gata. Poate că asta a fost. Poate că Joey e ca fata aceea de la clinica de reabilitare. Margaret, aflată la cea de-a noua încercare. Poate că acesta este doar începutul pentru Joey. Poate că acesta e doar începutul pentru noi toți și eu nu voi fi niciodată liberă.

— Te rog, nu le spune, Emmy. Eu... nu se va repeta, îți promit. Îți *promit.*

Închid ochii.

Te rog, Emmy. Cuvintele lui se lovesc de creierul meu, de inima mea. Dacă-l pârăsc, îl vor trimite la școala militară. Îl vor alunga de acasă.

Deschid ochii. Tata ne face semn să intrăm în casă.

Tremur din toate încheieturile când intrăm în bucătărie. Joey nu se mai împleticește atât de mult. Poate își amintește cum să nu intre în panică.

Tata ne aruncă o privire resemnată.

— S-au întâmplat multe în seara asta, spune el. Ți-am scris, Joe. De ce n-ai răspuns?

— Eram...

Îi tai macaroana lui Joey.

— Tata, lasă-mă să-ți explic.

Tata face un semn spre hol.

— Nana e aici. A căzut mai devreme. Au dus-o la spital. Voiau s-o țină sub observație, dar ea a refuzat. Cred că e OK, doar puțin zdruncinată, dar va rămâne aici o vreme. Cred că așa e cel mai bine. Cum a fost la bal?

Joey și cu mine rămânem tăcuți până când eu îl înghiontesc cu cotul. El se clatină ușor la atingerea mea, iar eu îmi țin răsuflarea, uitându-mă la chipul tatei.

— Bine, spune Joey în cele din urmă.

— Ați frânt ceva inimi, nu-i așa?

Tata zâmbește larg. Nu a observat că Joey se clatină. Mă-ntreb dacă a băut deja un pahar înainte de culcare, sau două.

— Nu chiar, zic eu, ușurată.

Nu știe deocamdată despre Gage, ceea ce e bine. Dar știu că va afla. Nu-mi dau seama cum să-i spun lui mai întâi, să-l avertizez.

— Mama va sosi curând acasă. S-a dus la Nana să-i aducă niște lucruri. De ce nu vă duceți la ea s-o salutați?

Bunica e în camera de oaspeți de la parter. Are un cadru de mers lângă pat. Pare foarte mică, așa înfofolită, printre toate acele perne pufoase.

Zâmbește larg când îl vede pe fratele meu.

— Joseph, Doamne! Cât ești de arătos!

E pe jumătate proptită de perne, cu piciorul ridicat pe o altă pernă.

— Cred că ai fost prințul balului.

— Hei, Nana!

Joey se apleacă, șovăind puțin înainte de a o săruta pe obraz.

— Te simți bine?

— Uuf, ce respirație ai!

Își flutură mâna în fața nasului. Se încruntă la noi.

— Tatăl vostru încearcă de ani întregi să mă aducă în celula asta și acum cred că, în sfârșit, a reușit. Măcar pentru o vreme. Ce înseamnă o gleznă scrântită? Am crescut șase copii. Sunt o dură.

Îmi aruncă o privire.

— De ce ai machiajul întins? Cred că nu e bal dacă nu plângi puțin, dar trebuie să te aranjezi, draga mea.

Mă aplec și o îmbrățișez. Miroase a prăjiturele cu ovăz și a loțiune de piele. Îmi face semn să mă așez lângă ea pe pat.

— Stai cu mine. Mă simt singură aici. Deja mi-e dor de casa mea. Cine o să-mi aducă scrisorile? Cine o să hrănească ciudata aia de pisică portocalie care vine pe-acolo?

— Mama o să pună pe cineva să se ocupe de astea, Nana, zic eu. O să aibă ea grijă.

Se aude un bâzâit și Nana se uită în jur. În cele din urmă își scoate mobilul din buzunarul halatului.

— Ce e? Ce se petrece? Ce înseamnă asta? Nu înțeleg lucrurile astea.

Ridică telefonul spre noi. Joey i-l ia din mână.

— E Maddie, Nana. E un videoapel.

— Poftim? Unde? Ca la televizor? Ăsta e un telefon, ce naiba!

— Stai să-ți arăt, spune Joey.

Intru în baia Nanei și închid ușa. Mă uit la telefonul meu. În mașină bâzâia non-stop. Sunt zeci de mesaje, toate de la Liza.

Ăăăă

Nu prea știu de unde să încep

La începutul serii am crezut că-ți place de Jeremy

Mie îmi place de Jeremy

Și m-am enervat

Și acum s-a dezlănțuit iadul
Ce s-a întâmplat???
Gage s-a lovit destul de rău la braț
Nu știu exact ce a pățit
Dar cineva i-a spus cuiva care i-a spus altcuiva
Că mormăia ceva când a apărut ambulanța
Ceva despre tine și despre căsuța de lângă piscină
Și trebuie să știu, E, pentru că lucrurile o iau razna
Ți-o trăgeai cu Gage Galt?
Em
Vorbește cu mine

O, Doamne! Toată lumea știe. Eu și Gage.

Tot ce voisem a fost să mă-mbrac cu o rochie drăguță, să merg la un bal și să fiu normală o seară din viața mea, iar acum lumea a luat-o total razna.

Degetele mele zăbovesc deasupra telefonului.

I-aș putea spune, dar la ce ar ajuta asta? N-ar isca decât și mai multe probleme.

Nu pot vorbi acum, îi scriu.

Cineva bate hotărât la ușa băii. O deschid și mă pomenesc cu mama stând acolo, cu telefonul în mână, ținut strâns.

— De ce, spune ea, urlă Beth Galt la mine în mesageria vocală despre o bătaie între tine și fratele tău, pe de-o parte, și Gage Galt, pe de altă parte, la bal?

— Ăăă...

E singurul lucru pe care reușesc să-l spun.

— Emory.

Mama îmi aruncă Privirea.

— Va trebui să vii cu niște explicații mult mai bune de-atât.

Capitolul 26

Sunt lipită de peretele de pe hol, lângă camera părinților mei, cu Fuzzy la picioare. Ascult glasurile mamei și tatei, care răsună de dincolo de ușă.

După ce Nana s-a culcat, tata l-a găsit pe Joey în bucătărie, bând o tonă de apă. Tata a zis:

— Avem de discutat.

Joey a lăsat paharul jos și l-a urmat pe tata în biroul lui. Când a ieșit de-acolo, s-a dus direct în camera lui Maddie. Când am trecut pe lângă cameră, i-am șoptit numele, dar el nu a răspuns. Era vârât tot sub pledul lui Maddie. Am intrat și i-am pus o mână pe spate, pentru orice eventualitate, să mă asigur că încă respiră.

Mereu mă gândesc că tata stă la parter și mama la etaj. E o senzație stranie să-i știu acum pe amândoi la ei în dormitor în același timp, la același etaj, după atâta amar de vreme.

Bietul băiat e rănit, înțeleg, dar nu știu de ce e asta vina noastră.

Beth Galt spune că Gage a zis că a refuzat să danseze cu Emory și Joe s-a înfuriat.

Nu e deloc vina lui Joey dacă-și apără sora. Băiatul a alunecat și a căzut, asta mi-a spus Joey. Nu așa spun și ceilalți copii?

Nu e vina nimănui.

Femeia aia e insuportabilă. Vocea mamei e aprigă.

Abigail.

Pe jumătate beată tot timpul.

Abigail.

Ce se petrece cu Emory? Habar nu aveam că-l place pe Gage. E o fată atât de dulce! De ce să nu danseze cu ea?

Știi tu, e liceu, dragoste neîmpărtășită, sentimente rănite peste tot, cine știe.

Tăcere.

Tata spune: *Întotdeauna m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă* noi *ne-am fi cunoscut aici, în timpul liceului. Dacă n-ai fi fost plecată la internat. Ţi-ar fi plăcut de Gage Galt de la Heywood High sau tot de mine, puștiul din Polish Town?*

Pauză.

În schimb, a trebuit să ajung în partea cealaltă de lume, tocmai în Japonia, ca să mă îndrăgostesc de o fată din orașul meu natal. Fata care locuia în casa mare și misterioasă de pe deal. Și acum locuiesc aici.

Imaginează ţi. Glasul mamei e acum mai blând.

Imaginează-ţi.

Nu cred c-am mai auzit vreodată povestea asta, cu ei doi în Japonia. Mă-ntreb câte lucruri din povestea lor ne-au mai ascuns până acum.

Tata iese din dormitorul lor. Nu mă observă când coboară treptele și mă-ntreb câți ani vor mai trece până când se vor afla din nou în aceeași cameră, discutând în loc să se certe.

Mă duc la mine-n cameră, închid ușa, îmi scot rochia gri, colanții negri și puloverul cu nasturi mici și albi. Așez totul la loc în ordine. Mă-mbrac în pijama. Îmi spăl fața plânsă și pătată la baie. Apoi o șterg de parcă mi-aș dori să șterg tot ce s-a întâmplat.

Mă opresc puțin în fața ferestrei.

Casa lui Gage e cufundată în întuneric, în afara luminii de pe verandă. Sunt încă la spital. Dacă n-ar fi fost grav, ar fi ajuns acasă până acum. Mi se face rău de la stomac. Nu e semn bun.

Pe pat, ecranul telefonului se aprinde.

Liza.

Știu că n-am mai vorbit de ani întregi, în adevăratul sens al cuvântului, și-mi pare rău pentru asta, dar, sincer, era dreptul meu să fiu scârbă, pricepi? Pentru că eu sunt cea care am fost dată afară din viața ta în cel mai urât mod cu putință. Dar cred că faza asta s-ar putea înrăutăți și, dacă ai nevoie de ajutor, poți conta pe mine. OK? Vreau să știi asta.

Mulțumesc, îi răspund, recunoscătoare. Așez telefonul lângă mine pe pat. Fuzzy îmi sare în brațe și o strâng la piept.

Oamenii știu despre mine și despre Gage, știu tot ceea ce noi am încercat să păstrăm secret. Joey s-a drogat din nou. S-a apucat din nou, așa cum scrie în pliantul de la Blue Spruce că s-ar putea întâmpla. Și n-am să le spun părinților mei. Cum ar putea deveni situația mai nasoală de-atât?

O, Doamne! Clinica lui Joey. Are terapie de grup. Dacă-l testează? Mi se strânge stomacul.

Iau laptopul și încep să tastez. Sunt băgată în încurcătura asta, minciună după minciună, ca să-mi salvez fratele.

Oxy poate fi descoperit într-un test de urină?

Cât timp rămâne Oxy în organism?

Există vreo diferență între urina de bărbat și urina de femeie?

În dimineața următoare, mama amestecă ouăle în tigaie și se răsucește când eu intru pe furiș în bucătărie.

— Iată-te. Mă-ntrebam când ai de gând să-ți faci apariția.

Îmi întinde un pahar cu suc. Îl strâng în mâini, evitându-i privirea. Știu ce urmează și nu e de bine.

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat, Emory? De ce Gage Galt e supus unei operații al cărei nume nici nu știu să-l pronunț?

— O să țipi la mine? întreb.

— Nu pot să-ți promit nimic.

Înghit în sec și o privesc direct în ochi.

— L-am invitat la dans și m-a refuzat. Și eram afară, în gradenele de pe terenul de antrenament, iar Joey m-a găsit. Eram supărată, așa că Joey a fugit spre Gage. Dar nici nu l-a atins, jur. Gage a alunecat.

— Fratele tău era drogat? Beat? Răspunde-mi sincer, Emory.

Îmi aruncă Privirea, așa că mă străduiesc din răsputeri să nu-mi abat ochii de la ea, să par calmă și sigură pe mine, pentru că, orice s-ar întâmpla, dacă va afla că Joey era drogat, toată situația va deveni mult mai rea.

Și știu că n-ar trebui să mint pentru fratele meu, dar s-a întâmplat o singură dată, iar ea îl va distruge chiar și pentru această unică scăpare. Îl pot ajuta să-și revină după faza aceasta izolată.

— Nu. L-am supravegheat tot timpul. Vorbea cu Amber, meditatoarea lui, apoi a venit după mine când am fugit afară.

Mama își pune un cub de zahăr în ceașca de ceai.

— Și între tine și Gage ce s-a întâmplat? Mama lui pare să creadă că era ceva mai mult.

Corect. Liza a spus că Gage mormăia ceva despre mine și despre căsuța de la piscină când a fost luat de pe terenul de antrenament. Mama nu trebuie să afle nici despre asta.

Scutur din cap.

— Nimic. O îndrăgosteală cretină.

— O îndrăgosteală?

— Da. Doar din partea mea. L-am invitat la dans. A refuzat. Am luat-o razna. Asta e tot.

— Pricepi că lucrurile nu arată bine deloc. Părerile sunt proaste.

Încuviințez din cap.

— Știu că nu suntem mereu pe aceeași lungime de undă, zice ea. Îmi pare rău de asta. Nu am fost niciodată ca mama mea și nu i-am împărtășit punctele de vedere. Mi-am dorit mereu să fie altfel între mine și fiicele mele. Poți să-mi spui orice, dar singurul lucru pe care nu ai voie să-l faci e să minți, mai ales în ceea ce-l privește pe Joey. Înțelegi? Nu poate învăța să-și asume responsabilitatea de a nu mai consuma droguri dacă noi îi dăm posibilitatea.

— Nu mint.

Cuvintele îmi ies grele și amare din gură.

— Bine, Emory, spune, întorcându-se la ouăle din tigaie. Tu ai fost mereu fata mea cuminte, așa că te cred.

Sucul îmi înțeapă limba și îl scuip, ușor, pe tăcute, la loc în pahar.

Mai târziu, Joey și cu mine mergem cu mașina pe Main Street, spre clinica de dezintoxicare, trecând pe lângă magazine drăguțe, cu aspect rustic: cafeneaua Bean There, Done That, librăria Merkel's, Fabrica de Pături, de unde mamei îi place să cumpere șervețele cusute de mână și milieuri bogate drept cadouri pentru rudele din afara orașului. Strada principală din Mill Haven e perfectă pentru o ilustrată poștală, aruncând pretutindeni o strălucire nevinovată și luminoasă, atât de diferită de starea mea de-acum.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care vreau să i le spun lui Joey în acest moment. Cât de furioasă sunt. Cât de speriată sunt, pentru el. Nimic din toate astea nu pare așa cum trebuie. Nimic din toate astea nu pare că va schimba ceva, îl vor face doar să se rușineze și mai tare.

Când ajungem la clinică, Joey parchează mașina și rămânem așa o veșnicie parcă, până când el vorbește, în sfârșit.

— O să mă testeze, știu eu, spune el. O simt. O, Doamne!

Respiră greoi. Se panichează.

— Am avut 131 de zile fără droguri și am dat-o în bară.

E mai palid la față decât de obicei.

Dumnezeule! A stat atâtea zile cuminte și pentru că Lucy Kerr suferă și eu voiam să danseze un băiat cu mine totul s-a dus pe Apa Sâmbetei. Dar o voce subțire din cap îmi murmură: *Chiar* totul *a fost din cauza mea? De ce Joey nu a...*

— Joey.

Vorbesc calm. Nu vreau să se simtă rușinat. Nu vreau să-l acuz.

— De ce nu ai venit la mine? Eram *chiar* acolo.

Joey șoptește:

— Pur și simplu totul... m-a copleșit. Știu că ești aici, dar în situația asta sunt singur. Nimeni nu pricepe asta. Aș vrea să pricepi asta.

Noi suntem zgomot pentru creierul lui Joey, așa cum a spus. Lumea înseamnă zgomot pentru Joey. O răpăială continuă, ca ploaia care cade pe acoperișuri.

Cu mâinile tremurânde, trag fermoarul rucsacului.

Am mințit pentru Joey și acum o să trișez pentru el. Pentru că nu vreau să fie trimis la vreo școală militară sau la un alt centru de reabilitare. Nu în acest moment.

— Mama o să mă dea afară când testul o să iasă pozitiv. Îmi pare groaznic de rău, Em. Nu știu ce să fac.

Scot punguța plină cu urina mea și i-o dau lui Joey.

— Ce e *asta*?

Pare îngrozit.

— Pentru testul tău. E a mea. Oamenii vorbeau despre asta odată, când eram aici, zic eu. O poți folosi. Cu siguranță nu sunt gravidă și nici nu iau droguri, deci pe partea asta e totul bine. Unele teste pot arăta diferența dintre urina de bărbat și cea de femeie. Însă acelea sunt scumpe. Nu știu ce fel de teste se folosesc aici, dar asta e singura ta șansă dacă vrei să-ți scapi pielea.

O parte din mine, una însemnată, vrea ca el să refuze. Vrea din tot sufletul ca el să spună nu.

Vrea ca el să spună: *N-ar fi trebuit să mă droghez în nicio împrejurare și ar trebui să-mi asum asta, am dat-o în bară și acum trebuie să înfrunt consecințele.*

Dar el nu spune asta. Exact așa cum eu am ales să nu le spun părinților noștri.

Suntem pur și simplu doi mincinoși stând într-o mașină.

Îmi ia cu grijă punguța din mână și o ascunde sub hanorac și sub tricou, în talia blugilor săi cu găuri cumpărați de la magazin.

După clinică, când suntem în parcare și ne îndreptăm spre mașină, el zice:

— Nu m-au testat. Am vărsat urina la chiuvetă.

Pare ușurat, dar eu nu sunt. Poate că o parte din mine spera să fie testat și să fie prins sau să se constate că e urină de femeie, ca să se întâmple ceea ce, probabil, ar trebui să se întâmple, fără să fiu nevoită să-l trădez pe Joey.

În mașină, îl rog să mă ducă la spital ca să-l văd pe Gage. Vreau doar să-l văd. Și vreau să spună tuturor că a alunecat, că Joey nu l-a atacat. Vreau să alung toate lucrurile rele care i se pun acum în cârcă lui Joey, pentru ca toată situația să fie o harababură ușor de descurcat, nu un adevărat uragan.

— Nu știu dacă e o idee prea bună, spune Joey încet.

— Atunci rămâi în mașină, îi zic.

Când intru în rezervă, o găsesc pe Ryleigh stând lângă patul lui Gage, ținându-l de mână. Celălalt braț îi este suspendat în aer, înfășurat până la umăr într-o proteză grea. Are ochii închiși.

Mă-ntreb dacă simte același ocean pe care l-am simțit eu când eram în spital. Valurile nesfârșite ale oceanului de morfină.

Când mă uit la el, mă simt și eu slabă. Gura lui perfectă, pielea lui moale. Tot ce-mi doream atât de mult. Și mă simt vinovată, simt că mi se face rău că mă gândesc la asta, în timp ce el se află aici, în patul acesta, rănit. Așa cum eram și eu astă-vară.

Iar acum sunt aici, vizitându-l, deși el nu a venit niciodată să mă vadă.

— Ryleigh, spun încet.

Se răsucește. La început pare fericită să mă vadă, apoi zâmbetul îi piere.

— Emmy. Mama e la cantină, zice ea și buzele îi tremură. E foarte supărată pe tine.

— Știu.

Pleoapele lui Gage flutură și el deschide ochii.

Seamănă cu Joey în noaptea cu accidentul: cu pleoapele grele, aproape închise.

— Ry, mormăie el. Ieși puțin. Doar o secundă, OK? Ține-o... ține-o pe mama departe dacă te întâlnești cu ea.

Fetița se ridică și mă strânge de mână în drum spre ieșire.

— Tu, spune el când sora lui dispare.

Are glasul răgușit.

— Nu credeam c-o să vii aici.

Mă apropii de pat.

— Îmi pare rău, spun eu. A fost un accident. Joey n-a vrut să se întâmple asta, Gage.

— I-ai spus fratelui tău, spune el, cu buzele uscate. Aveam o înțelegere.

— Credeam că... Ai spus că, poate, o să petrecem puțin timp împreună la bal. Credeam că, poate, lucrurile se schimbă, măcar puțin.

Încet-încet, îmi dau seama cât de mult m-am înșelat: Gage doar mă ținea sub control. Ca să nu vorbesc, ca să rămân a lui. Nu credea că voi face vreo mișcare. Adevărul se instalează

înăuntrul meu, ca o piatră rece, la fel de rece ca ochii lui, care mă privesc de pe patul de spital.

— Nu cred că voi mai juca vreodată baseball.

Clipește repede.

— Nu pricep ce mi se spune, dar nimeni nu zâmbește, așa că n-are cum să fie de bine.

— O să mai joci. O să faci terapie, o să fie OK. Tatăl meu spune că...

— Tatăl tău nu știe nimic despre baseball. Sunt terminat. Gata. Acum nu mai reprezint nimic.

— Gage, nu.

Lacrimile îmi șiroiesc pe față.

— Nu, nu-i adevărat. Îmi pare *rău.*

— Probabil că așa se simțea și fratele tău, ha? Toate medicamentele astea din mine. Nu simt nimic. Poate că asta e povestea mea de-acum. Poate că o să sfârșesc undeva sub pod, o altă fantomă. Asta era tot ceea ce aveam, Em. Eu nu sunt deștept ca tine.

Îi ating mâna teafără. Vreau să-i spun că nu sunt atât de deșteaptă precum crede, că tot ceea ce fac acum e pur și simplu o tâmpenie, dar se pare că nu mă pot abține.

— Gage, îmi pare rău pentru cele petrecute. Dar nu a fost vina lui Joey. Ai alunecat. Pământul era alunecos și rece. Nu el te-a *împins*. Trebuie să le spui asta oamenilor.

Gage se holbează la tavan. Își retrage mâna din mâinile mele.

Și, când îi văd mâna alunecând peste pătură și oprindu-i-se în poală, îmi dau seama, chiar atunci, că nu-l voi mai săruta niciodată pe Gage, că tot ce făceam împreună s-a terminat. Că s-a terminat în clipa în care am apărut lângă gașca lui de prieteni, la bal, în clipa în care m-am hotărât să-l fac să mă vadă la lumină, nu în întuneric.

— Voiam doar să-ți placă de mine, șoptesc. Era chiar atât de rău?

Mi-e rușine de vocea mea miloagă. El își întoarce capul spre mine.

— Îmi plăcea de tine, Emmy. Doar că nu așa cum voiai tu. Dar iartă-mă dacă nu mi-e foarte milă de tine acum. Nu viața ta e făcută praf în momentul ăsta.

Închide ochii și apasă butonul cu mâna teafără. Ca să primească valul vindecător. Ca să mă alunge.

— Vreau să pleci, spune el, răgușit. Vreau doar să pleci. Tu și fratele tău orice atingeți distrugeți.

Mă chinui să deschid portiera mașinii. Mâinile îmi tremură și îmi sunt slăbite și încă plâng. Joey deschide portiera dinăuntru.

— Iisuse, ce s-a întâmplat acolo? Ce ți-a spus?

— De ce? mă răstesc eu, alunecând pe scaun. Vrei să-i rupi și cealaltă mână?

Joey se face alb ca hârtia la față.

— Îmi pare rău, zice el.

— Nu mai *spune* asta! strig.

Pornește motorul, cu o expresie sumbră și rănită.

— *Mie* îmi pare rău, Joey, zic, încercând să-mi recapăt suflul și să mă calmez. Îmi pare rău că am ridicat glasul.

Iese din parcare, cu mâinile strângând cu putere volanul.

— Joey.

Nu vorbește cu mine tot restul drumului. Când ajungem acasă se duce direct în camera lui, se îmbracă pentru tura de la prăvălia lui Hank și pleacă fără să mă ia cu el sau să-și ia rămas-bun.

Capitolul 27

Telefonul îmi vibrează, lipit de coapsă. Mă holbez în tavanul camerei mele.

Iau telefonul.

E Maddie.

Ce mama dracului s-a întâmplat?
Vorbeşte cu mine
Ce a păţit Gage?
Gage era Domnul Fără Nume?
Va trebui să vorbeşti cu mine sau o sun pe mama.

Lovesc în telefon cât pot de tare, fără să-mi pese că aș putea strica ecranul.

Te rog. Lasă-mă în pace. Vreau să fiu lăsată ÎN PACE.

Dar o iau pe Fuzzy în brațe și mă duc în camera bunicii. Mă așez lângă ea în pat și ne uităm la televizor. Tace, exact cum îmi doream.

Adorm lângă Nana și, când mă trezesc, sunt tot acolo, iar mama stă lângă mine, spunându-mi că e momentul să mă pregătesc de cină.

***

Joey stă cu dinții încleștați în mașină cât zăbovim în parcarea școlii, luni dimineață. Am tăcut tot drumul până aici. Azi nu poartă blugii lui șmecheri cu găuri și nici hanoracul frumos de la Gap. E îmbrăcat din nou în vechile lui haine, murdare și mototolite. Cele pe care le-am pus într-o cutie de plastic și le-am îndesat în fundul dulapului lui Maddie. Probabil că și le dorea tare mult dacă s-a apucat să le caute, își dorea siguranța și confortul lor. Ceva care să-l facă să se simtă el însuși. Cel de dinainte.

— Îmi pare rău, spune el. Știu că nu vorbeai serios sâmbătă. Dar acum trebuie să fim uniți. Ar putea să iasă rău. Pare că am rupt brațul unui tip foarte popular și oricum nu mă place lumea prea mult.

Face o pauză.

— Și e posibil să iasă rău și pentru tine.

Am stomacul numai noduri.

— OK, spun ușor, trăgându-mi gluga jachetei peste cap. Dar nu putem să mai rămânem aici puțin, până se golește parcarea?

— Bine.

Începe să plouă. Ultimii întârziați se grăbesc să intre în școală.

Ploaia se prelinge pe parbriz, ștergând treptat lumea de afară, și-mi doresc, îmi doresc, îmi doresc la nebunie să rămânem pentru totdeauna în mașină.

Îmi simt telefonul vibrând în buzunarul de la spate când străbat holul, dar nu-l scot. În schimb, cotesc la dreapta, spre prima oră. Deja sunt în întârziere.

— Domnișoara Ward, spune domnul Hoolihan. Științele naturii nu așteaptă pe nimeni. Ai noroc că nu-ți trec absență.

Toți copiii din clasă se holbează la mine în timp ce mă-ndrept spre locul meu. Mă așez pe scaun și-mi pun rucsacul pe jos.

Și atunci îl văd.

Curvă.

Cuvântul e mâzgălit pe banca mea cu marker negru. Literele sunt destul de mari ca să fie vizibile, dar suficient de mici ca profesorii să nu le observe imediat.

Încremenesc și sângele îmi îngheață în vene. Domnul Hoolihan începe să vorbească în fața clasei. Frec literele cu mâneca hanoracului, dar nu se șterg. Îmi ling degetele și șterg banca, dar nici asta nu merge. Asta nu exista pe banca mea vinerea trecută și eu mereu mă așez aici. Asta e banca mea la ora lui Hoolihan.

Copiii chicotesc. Când ridic privirea, se uită repede în altă parte, cu mâinile la gură.

Scot *Portretul unei doamne* din geantă și o așez orizontal peste acel cuvânt, ca să nu mai trebuiască să îl văd.

Telefonul îmi vibrează în poală.

— Domnișoară Ward, vrei să-ți închizi, te rog, telefonul?

Domnul Hoolihan este exasperat.

— Scuze, mormăi eu.

Înșfac telefonul, îl închid și-l vâr la loc în rucsac.

De-a lungul întregii ore simt cum acel cuvânt pătrunde prin paginile cărții, înspre mine.

Nu poate fi despre mine. N-are cum.

Pe coridor.

Și mai multe priviri fixe, și mai multe rânjete răutăcioase.

Mă gândesc: o să treacă. Nu știe nimeni. E vorba doar despre Gage și brațul lui rupt. Sau poate au auzit că Joey s-a drogat.

Gândește-te la peștii din ocean, așa mi-a zis odinioară Joey, așa că asta fac. Pește dottyback. Baracuda. Căluț-de-mare.

Trec cu chiu, cu vai de celelalte ore, dar e ciudat, cu toate privirile pe care mi le aruncă ceilalți. Nu cred că pot face față

mesei de prânz, așa că mă ascund într-o cabină de toaletă până când vine ora de literatură.

La ora lui Watson găsesc o foaie de hârtie pe pupitru când mă așez. Am tot avut parte de priviri și șușoteli toată ziua. M-am ascuns la toaletă în timpul prânzului. Întorc hârtia, cu un nod în stomac.

Anunţă-mă când redeschizi căsuţa de lângă piscină

Daniel Wankel îmi smulge foaia din mâini. Se uită la ea și apoi o rupe.

— Cretinilor! strigă el. Credeți că e amuzant? Ha? Sunteți mândri de voi? Uitați-vă la voi! Te văd, Mary Mitford. Știu povești despre tine, vrei să le spun tuturor?

Mary Mitford se face roșie ca racul. Se întoarce în banca ei.

— Așa ziceam și eu, spune Daniel.

Aruncă bucățile de hârtie pe podea.

— Te simți bine? întreabă.

Chipul mi-a încremenit. Pot doar să dau din cap, deși nu mă simt bine deloc. Nu pricep, pur și simplu, cui îi pasă de mine și de Gage și de căsuța de lângă piscină, în realitate. Ce importanță are? Oamenii se giugiulesc mereu.

Liza intră valvârtej în clasă. Pe față i se citește îngrijorarea. Scutură din cap.

Îmi pare rău. Ţi-am scris, murmură ea.

Intră și domnul Watson, cu cana de cafea în mână.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

Râde și își plimbă privirea peste întreaga clasă. Nimeni nu râde cu el.

Când sună de ieșire, Mary Mitford se întoarce.

— Poți fugi, dar nu te poți ascunde. Târfă.

— Tacă-ți fleanca, Mary Mitford, sau te fac eu să taci!

Liza stă în picioare, cu pumnii strânși. Mary Mitford se îndepărtează în grabă.

— Ți-am dat mesaj, zice Liza. Îmi pare atât de rău.

— Ar trebui să plecăm, spune Daniel. Aduc mașina și ne vedem la ușa din spate. E cea mai rapidă cale de ieșire.

— Nu înțeleg, spun, cu glas șovăitor. Nu pot pleca, așa, pur și simplu.

— O să fie din ce în ce mai rău, zice Daniel. Ar trebui să mergi acasă. Și să te întorci peste câteva zile, când se mai liniștesc apele.

— Ba să știi că eu nu cred că ar trebui să meargă acasă, spune Liza.

— Ești *nebună*? întreabă Daniel. Uite cum se poartă cu ea!

Își aruncă unul altuia o privire pe care n-o înțeleg.

Copiii încep să intre în clasă pentru următoarea oră a lui Watson. Liza mă înșfacă de braț și mă scoate pe ușă. Daniel ne urmează. Pe coridor, mă trage într-un intrând.

— Nu pricep, zic. Ce se petrece? Cui naiba îi pasă dacă mă prosteam cu Gage în căsuța de lângă piscină? Nici măcar... nu făceam mare lucru. N-am făcut mai mult decât fac alții. Sunt un *nimeni*.

Liza își mușcă buza.

— Ascultă, Emmy, mai ții minte când ți-am spus că, dacă vrei să supraviețuiești anul ăsta la școală, trebuie să-ți faci rost de o coloană vertebrală? Ei bine, acum e momentul.

Se răsucește spre Daniel.

— N-ar trebui să fie nevoită să plece. Nu a *făcut* nimic greșit. S-a cuplat cu un tip. Vrei să-mi spui că ar trebui să se rușineze și să plece de la școală pentru asta?

Daniel spune:

— Păi, nu, dar...

— Nu există niciun „dar", Daniel. Dacă pleacă, va fi de zece ori mai rău când se întoarce.

Liza se întoarce înspre mine.

— Emmy, dacă vrei să te duci acasă, du-te acasă. Dar, dacă vrei să rămâi, eu sunt lângă tine.

Clopoțelul care anunță începerea orei răsună pe coridor, făcându-mă să tresar.

Nu vreau să rămân, pentru că acesta e cel mai urât lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, să mă observe toată lumea deodată și nu într-un mod pozitiv.

— Nu el m-a forțat, să știi, îi zic încet Lizei. Și eu voiam.

— Înțeleg, spune ea. Sunt doar cuvinte. Doar atât sunt acum, niște cuvinte. Dar...

Felul în care se încruntă mă îngrijorează.

— Liza, ce e? Ce anume nu-mi spui?

— Mai e... mai e ceva.

Dar atunci sună iar clopoțelul, ultima dată înainte de începerea orei. Dă alarma și ne împrăștiem cu toții ca șoarecii.

Dar chiar când îmi iau locul la ora următoare, înconjurată de chicoteli, mă tot gândesc la ce mi-a spus Liza.

Mai e ceva.

Liza mă așteaptă pe coridor după oră. Mă prinde de braț.

— Spune-mi, îi zic. Spune-mi și gata.

— Există niște poze, spune ea încet și, luându-mă la braț, mă conduce pe coridor.

Mă ține pe partea cu dulăpioarele pe care nu le folosim niciodată, ca să mă ferească de puzderia de copii de pe hol.

— Nu! spun eu.

O, Doamne, nu! A spus că le-a *șters*.

— Nu erau... era doar... a zis că le-a șters. L-am *rugat.*

Mă trage în toaleta unde nu-i place nimănui, cea de la capătul coridorului, lângă laboratorul de științe. Chiuvetele sunt mereu murdare aici. Miroase urât.

— O să se răspândească, zice ea hotărât. Eu nu le-am văzut. Nici măcar nu trebuie să-mi spui cu ce sunt. Nu *contează.* Dar ei se vor hrăni cu asta. Și trebuie să fii pregătită.

Mă preling de-a lungul peretelui până pe podeaua murdară. Lacrimile îmi inundă obrajii.

— Nu pot să fac asta, bolborosesc eu. Pur și simplu nu pot. Nu mai suport.

Ar trebui să plec și gata. Ar trebui să mă duc acasă.

— O să fie bine, murmură Liza, mângâindu-mi părul.

— J-Joey... mă bâlbâi eu. Joey s-a drogat vineri. Totul e o mare porcărie.

— O, Doamne! spune Liza, așezându-se lângă mine. O, Doamne, îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău, Emmy!

Rămânem așa de-a lungul întregii ore libere, în toaleta murdară.

Când ajung cu Liza la Clubul de Teatru, sunt deja epuizată. Simon Stanley le arată copiilor cum funcționează luminile, când mă trezesc cu Lucy Kerr lângă mine.

Încremenesc, încerc să mă pregătesc pentru alte vorbe dure. Liza mi-a șters ochii la baie, mi-a refăcut machiajul și mi-a spus să sufăr în tăcere. *O să treacă,* mi-a promis ea. *O să treacă.*

Dacă trec și de asta, mă pot duce acasă. Mă pot duce acasă și pot avea parte de un strop de liniște. Totul se va calma. Eu și Gage în căsuța de lângă piscină vom deveni știrile de ieri. Fotografiile pot fi altă treabă, dar cât de mult poate dura, sincer vorbind? Apoi mă cutremur, privind în jur.

Câți copii m-au văzut deja? Goală, la fereastră? Îmi încrucișez brațele la piept.

— Uau, deci tu și fratele tău, tot ce atingeți ori omorâți, ori stricați, șoptește Lucy.

Liza și Jeremy exersează cu reflectoarele pe toată scena. Unul dintre acestea îmi atârnă deasupra capului, orbindu-mă pentru o clipă.

— Dispari, îi șoptesc și eu, pe un ton tăios. Lasă-mă-n pace!

— Chiar credeai că Gage Galt o să te placă? Acuma, pe bune. Uită-te la tine. Poze obscene la geam. Ești un *nimic.* La fel ca ratatul de frate-tău.

Nu știu ce anume m-a scos cel mai tare din minți. Poate faptul că a spus că lui Gage n-are cum să-i placă de mine. Poate pentru că mi-a zis că sunt un nimic, ceea ce, de fapt, cred și eu despre mine. Dar s-o aud spusă cu glas tare, din partea altcuiva, mă sfâșie.

— Știi, Lucy, mă învinovățești pentru Candy, pentru că m-am oferit s-o ducem acasă? E-n regulă. Pricep. Dar te-ai gândit măcar o dată cum m-am simțit eu? Cum m-am simțit ascultând-o în mașină? Am fost ultima persoană care a auzit-o pe Candy MontClair vie, pe lumea asta. Crezi că nu mă gândesc la asta în fiecare zi? Pentru că *mă gândesc.*

Mă-ndrept atât de apăsat spre ea încât se dă în spate și se împiedică puțin.

— Nu trebuie să-mi amintești de asta. O *trăiesc.* Și nu-mi pasă ce spui despre Gage, pentru că nu știi nimic, chiar *nimic,* despre mine și despre el. Dar nu-l amesteca pe fratele meu, și știi de ce? A avut 131 de zile fără droguri înainte de bal, Lucy. 131 de zile. Și într-o singură clipă tu ai stricat asta. Știai? A avut acele zile în șir și, după tine, nu le-a mai avut. Cine e nenorocita acum?

Simon Stanley mă strigă pe nume, dar eu nu mă sinchisesc. O împung pe Lucy în piept, cu putere.

— Și acum *tu* trebuie să trăiești cu gândul ăsta, Lucy. Ăsta a fost actul tău de cruzime. Nu era nevoie să faci asta și totuși ai făcut-o. Tu ai pus *toată treaba* în mișcare și, dacă tu nu mă poți ierta pentru Candy, foarte bine, dar eu n-am să te iert niciodată pentru ce i-ai făcut lui Joey. Nu i-ai dat nicio șansă. Trebuie să le dai oamenilor o *șansă* adevărată.

— *Emory Ward.*

Numele meu, din nou, de data aceasta mai apăsat.

— Ce vrei? strig eu.

Mă răsucesc, gâfâind. Lucy dă fuga la Simon Stanley.

Dar nu Simon m-a strigat.

Ci doamna directoare Patterson.

Capitolul 28

Directoarea Patterson oftează.

— A fost un weekend greu, spune ea. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la Festivalul Toamnei. Din câte înțeleg, fratele tău a avut o altercație cu Gage Galt?

— Nu. Ba da. Oarecum, mă bâlbâi eu. Nu l-a lovit sau ceva de genul ăsta. Gage a alunecat. Jur, a alunecat pe iarbă înainte ca Joey să ajungă la el.

Directoarea își împreunează mâinile.

— Înțeleg. Sunt unele povești diferite, dar sunt sigură că adevărul va ieși la iveală. Acum sunt puțin îngrijorată însă pentru altceva.

Încerc să mă pregătesc. Cred că știu ce urmează. Dar ce-o să-mi facă, o să mă exmatriculeze? Poate că nu va fi atât de rău. Probabil că va trebui să plec la internat, dar măcar aș fi departe de locul ăsta.

Deschide sertarul biroului și scoate un telefon.

— Este telefonul domnului Galt. Cineva l-a găsit pe terenul de antrenament și mi l-a predat în această dimineață. Nu era blocat și, în încercarea de a-i găsi proprietarul, ne-am uitat prin el.

Apasă pe ecran și mi-l întinde.

Iată-mă la fereastră.

Degetele care-mi împing pantalonii de la pijama în jos. O mână care-mi ridică tricoul.

Sângele îmi îngheață, iar fața mi se încinge foarte, foarte tare. E un lucru pe care nu voiam să-l vadă nimeni, cu atât mai puțin directoarea școlii.

A spus că le-a șters. Și nu le-a șters. M-a mințit. A *mințit.*

— Eu nu...

— Pozele nu au fost făcute în interiorul școlii, dar amândoi sunteți minori – și, desigur, nu vreau să te fac să te simți prost. Dar mi s-a atras atenția că este posibil ca această fotografie, precum și altele de pe telefon, să fi fost transmise mai departe înainte ca aparatul să ne fie predat.

Îmi întinde un șervețel. Mă șterg la ochi. Nu vreau să hohotesc în fața ei, așa că încerc să plâng cât mai discret.

— Știu că liceul poate fi foarte dur și că ai avut un an foarte greu. Cu accidentul. Cu fratele tău. Știu cum s-au purtat azi colegii tăi cu tine și cred că, o zi sau două, ar trebui să stai acasă. Lasă lucrurile să se liniștească puțin.

— Sunt suspendată? Exmatriculată? N-am făcut nimic rău.

— Nu e o suspendare. Deloc. Cred doar că ar trebui să stai acasă. L-am chemat pe tatăl tău să vină să te ia. E pe drum.

— L-ați chemat pe *tata*?

Doamne Dumnezeule!

Voi fi obligată să discut cu tata, în mașină, despre fotografiile sexy de la fereastră, cu cineva care nu e iubitul meu. Fotografii pe care probabil că *tata* le-a văzut deja.

Credeam că lucrurile nu se pot înrăutăți, dar, în mod clar, iată că pot.

— Mama ta era la tribunal, deci, da, a trebuit să-l sunăm pe tatăl tău.

O, Doamne! *Mama.* Internatul pare o idee din ce în ce mai bună.

Telefonul de pe biroul ei se luminează.

— Da, spune ea, ridicând receptorul. O trimit acum.

Așază receptorul la loc.

— Tatăl tău a ajuns, Emory.

Tata așteaptă lângă biroul doamnei Tisby. Îmi aruncă acea grimasă specifică pe care o au părinții când fierb de nervi, dar nu vor s-o arate în mod public.

Tăcerea dintre noi durează cât străbatem holul și continuă și în parcare.

Îmi adun curajul, așteptându-mă să țipe la mine pentru că l-am deranjat la muncă sau din cauza pozelor, dar el nu o face.

În schimb, se întoarce spre mine și clatină din cap.

— O, Emory, spune el cu tristețe. Cum am ajuns aici?

Iar eu nu știu ce să răspund, pentru că totul e prea greu de exprimat.

Apoi mă îmbrățișează, lucru pe care nu l-a mai făcut de multă, foarte multă vreme, iar eu plâng cu fața în sacoul lui.

Ne îndreptăm spre mașină când îmi aud numele. Mă întorc.

E Amber, meditatoarea lui Joey. Vine în fugă spre noi.

— Hei, spune ea.

— Hei, îi răspund. Ăăă, tata, ea e Amber, meditatoarea lui Joey.

— Bună, spune el.

— Bună ziua.

Fata se întoarce spre mine.

— Auzi, dacă-l vezi pe Joey, poți să-i spui că tot ce s-a întâmplat... vineri? Ce a spus fata aia. Pentru mine nu contează. Îi transmiți asta?

— Păi, de ce nu-i spui chiar tu? întreb. N-ar trebui să aveți meditații chiar acum?

Ea clatină din cap.

— Nu, n-a apărut. Am tot așteptat și i-am scris, dar nu mi-a răspuns la mesaje.

Tata și cu mine stăm în mașina lui, în parcarea vizitatorilor. Îi scriem amândoi mesaje lui Joey, uitând deocamdată de fotografiile mele, dar nu primim niciun răspuns.

— Unde crezi că poate fi? întreabă tata.

Clatin din cap.

— Să chemăm poliția? Dacă i s-a întâmplat ceva?

Am emoții, gândindu-mă la bal, la Oxy și la faptul că, cine știe, poate că fratele meu face chiar acum ceva de genul acesta.

Joey trebuie să răspunzi, îi scriu.

Tata merge cu mașina prin tot orașul.

— Poate că a parcat pe undeva, spune el. Nu știu. Sunt derutat, sincer. Cu toate cele întâmplate.

Pare epuizat.

— Știu că ești supărat, zic încet. Și-mi pare rău.

Tata oftează.

— Nu sunt supărat pe tine, Emory. Poate că sunt puțin dezamăgit, dar nu sunt supărat. Și dacă sunt supărat, sunt mai mult supărat pe mine decât pe tine.

— De ce? întreb. De ce să fii supărat pe tine?

Merge în paralel cu râul Frost. Ploaia cade în continuare, dând lumii din afara mașinii un aspect oniric, murdar.

— Ce fel de tată sunt dacă fiica mea nu poate veni la mine ca să-mi spună că are probleme cu un băiat? Sau dacă-mi ignor fiul, sperând că problemele lui se vor rezolva de la sine? Mamei tale îi place să se ocupe de astfel de lucruri. Se pricepe. Dar am lăsat-o să facă asta de una singură prea mult timp. Și îmi pare rău pentru asta.

— Mi-aș dori să stai mai mult pe-acasă, zic eu. Mi-e dor de tine. Nu te văd niciodată.

Îmi aruncă o privire.

— O să-mi dau silința să îmbunătățesc lucrurile.

Își ia ochii de la mine și se încruntă. Îi urmăresc privirea, care e ațintită înspre râu.

— Tata? Ești OK?

— De obicei nu prea mă plimb atât de mult, spune el.

Oprește în parcarea de lângă râu, care e de fapt un maidan ce dă spre râu și spre plajă.

Privim amândoi în aval, spre pod.

Mulțimea de oameni de-acolo a crescut. Sunt munți de gunoaie.

Oamenii dorm la grămadă, lipiți unul de altul.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? zice tata încet.

Înainte să-i răspund, primesc un mesaj de la Joey.

Sunt acasă.

Capitolul 29

Joey stă la masa din bucătărie cu Nana și cu o pungă de gheață pe față.

— Roly Martin, zice el, dând punga la o parte.

Tata îi apasă pometele umflat cu degetele.

— Nu e nimic rupt, zice el.

— Slavă Cerului, răsuflă ușurată Nana, ronțăind un fursec.

— Cum s-a întâmplat asta? Unde erai? Ți-am dat mesaje toate după-amiaza.

Tata își scoate sacoul și-l atârnă de scaun. Joey îi dă telefonul.

— Eram aici. Poți să verifici trackerul. Roly a sărit la mine când ieșeam din vestiar, după ora de sport. E încă supărat din cauza lui Gage. Eu nu prea știu să mă bat. Am fugit când am scăpat de el și m-am plimbat o vreme cu mașina. Pur și simplu aveam nevoie să petrec puțin timp singur.

Puţin timp singur. Încerc să nu fiu ostentativă, dar mă uit pe furiș la ochii lui, să văd dacă nu cumva sunt roșii sau alunecoși, așa cum erau în noaptea balului. Dar nu pare deloc dărâmat și împrăștiat. Stă drept pe taburetul înalt de la bucătărie.

Se uită la mine și la tata.

— Nu sunt drogat. Mă poți testa. Spun adevărul.

Tata clatină din cap.

— Te cred. Te doare rău?

— Nu, dar... Emmy, du-te sus. Mama e acolo și... nu e de bine.

Ușa camerei mele e deschisă. Mă opresc brusc, cu inima bubuindu-mi în urechi.

Haine, pături, bijuterii, cărți pretutindeni, împrăștiate pe podea. Sertarele comodei mele sunt deschise, iar șosetele și chiloții sunt răvășiți.

Mama stă pe pat, cu cutia de catifea neagră pentru pălării în poală, cu capacul scos, aruncat pe jos.

— Asta e a mea, spune ea încet, mângâind catifeaua. Am primit-o din familie. Tu... tu mi-ai furat-o.

N-am auzit-o niciodată vorbind atât de încet și asta mă înfioară.

— Mama, spun șovăitor. Îți pot explica.

— M-a sunat directoarea Patterson după ce am plecat de la tribunal și am rămas interzisă. Lucrurile pe care mi le-a spus. Nici măcar nu înțelegeam.

Ridică ochii la mine.

— Și apoi am primit pozele acelea oribile pe telefon. Nu știu de la cine. Cu tine. La fereastra aceea, acolo. Ca să vadă toată lumea. Și mi-am spus: nu are cum să fie adevărat. Asta nu e fiica mea. Fiica mea nu ar face una ca asta.

— Mami.

Nu știu ce altceva să spun.

Acum toate secretele mele s-au aflat.

Își trece degetele printre obiectele furate din cutia pentru pălării, ridicându-le și lăsându-le să cadă, cu un zăngănit, la loc în cutie.

— Și am venit aici. M-am gândit: poate ia droguri. Poate că e ca fratele ei. Și am găsit asta. Și astea.

Ia în mână ceasul elegant și scump. Acesta îi scânteiază în palmă.

— Ăsta nu e al tău. De unde a apărut? Toate astea? De unde? Banii aceștia? Aceste... lucruri?

— Mami, te rog, spun eu.

— M-ai mințit în tot acest timp. O hoață și o mincinoasă și...

Se uită la fereastra unde stăteam când Gage a făcut fotografiile.

Când se uită din nou la mine, privirea ei e una pierdută.

Cred că am distrus-o pe mama într-un fel în care Joey n-a făcut-o. Și e poate mai rău, pentru că nu se aștepta la asta.

— Mama, zic. Mama, te rog.

— Nici măcar nu mai știu cine ești. Nu-mi mai cunosc propria fiică. De ce ai făcut asta? De ce mama naibii ai făcut toate lucrurile astea?

De abia reușesc să îmi mișc buzele.

— Mă... mă simțeam pierdută.

— *Pierdută?*

— Nici măcar nu mă vezi. Nu m-ai văzut niciodată.

Vocea îmi tremură.

— O vezi pe Maddie și îl vezi pe Joey, dar pe mine... pe mine nu mă vezi. Nu m-ai văzut niciodată.

— Ce spui nu are nicio logică. *Normal* că te văd, ești fiica mea.

Mă aplec și încep să culeg obiectele la întâmplare, aruncându-le pe fotoliul meu roz și supraaglomerat. Brusc urăsc fotoliul ăla.

— Nici măcar nu-mi place fotoliul ăsta, mama. Tu l-ai ales. Nu m-ai întrebat niciodată ce fel de fotoliu îmi doresc sau dacă îmi *doream* măcar un fotoliu la mine-n cameră. Îmi alegi hainele. Îmi spui ce cursuri să urmez. Îmi spui să mă înscriu la dansuri. Nu m-ai lăsat nici măcar să iau analgezicele când mă durea piciorul. *Încă* mă doare. Ai alungat-o pe prietena mea. Singura mea prietenă.

Acum bat câmpii, lovind cu piciorul hainele care-mi stau în cale. Sfâșii Polaroidele cu mine și cu fetele din trupa de dans pe care le-am prins cu grijă de un șir de luminițe din camera mea. Le arunc pe jos. Le-am instalat acolo pentru că genul ăsta de lucruri se potrivea unei fete care avea un fotoliu roz și supraaglomerat în camera ei. Genul de lucruri care aparțin fiicei pe care și-o dorește mama.

— Iar eu accept. Pentru că nu vreau să-ți fac și mai multe necazuri. Joey îți aduce *necazuri.* Tac mâlc, așteptând să mă observi și pe mine. Și, uite, acum mă observi doar când vezi o poză cu mine practic despuiată la geam. Asta a trebuit să fac.

Îmi șterg lacrimile de pe față. Mă simt bine când îi spun toate astea, dar sunt și înspăimântată.

Ea se holbează pur și simplu la mine, cu ochii căscați și cu gura deschisă.

— Și am furat lucruri. Și m-am simțit *bine.* Pentru că puteam lua lucruri pentru mine și pentru că aveam ceva ce alesesem *eu singură*. Și poate că a fost greșit ceea ce am făcut cu Gage, dar și atunci m-am simțit bine, pentru că era cineva care, în sfârșit, îmi acorda atenție. Crezi că eu vreau să-mi pierd vremea într-o prăvălie împuțită cu mâncare, sâmbătă seara? Meritam să fiu sărutată după aceea, eu așa văd lucrurile. Îl iubesc pe Joey, te iubesc și pe tine, dar n-ar trebui să... fie cu tine... cum a fost cu Gage, să-mi doresc să danseze cu mine, în văzul tuturor. N-ar trebui să fiu nevoită *să cer* asta. N-ar trebui să aștept *resturile* care ți-au mai rămas după ce te-ai ocupat de Maddie și de Joey.

Nu mai pot continua, plâng prea tare.

Tata stă în prag, studiind din priviri harababura.

— Abigail? Emory? spune el cu o voce plină de îngrijorare.

Mama pune cu mare grijă cutia pentru pălării pe pat și se ridică în picioare. Trece pe lângă mine, atingându-se de tata, și apoi aud ușa camerei lor închizându-se.

— Emmy? spune tata.

— Poți să mă lași în pace, te rog? Te rog?

— Emmy, vorbește cu mine.

— Tata, *nu,* nu acum.

Tata închide ușa. Mă urc în pat. Mă simt pustiită. Lacrimile mi se preling pe obraji, udând perna, iar eu nu fac nimic ca să le opresc.

Telefonul îmi bipăie de câteva ori, mesaj după mesaj. Îl ridic și citesc mesajele.

Anunță-mă când se deschide căsuța de la piscină

Mutu' rupe pământu'

Mai dai spectacol de striptease diseară la fereastră?

Îmi închid telefonul și-l arunc în capătul celălalt al camerei. Aterizează pe cretinul ăla de fotoliu megaaglomerat care nu mi-a plăcut niciodată.

Apoi îmi vâr capul sub o pernă și plâng până adorm.

Dacă eram Joey, aș fi bântuit prin casă căutând ceva, orice, care să mă amorțească. Să uit că sunt *eu*.

Acum înțeleg. Înțeleg totul.

Peste noapte, la un moment dat, deschid ochii și mă trezesc cu Joey, care o așază pe Fuzzy lângă mine. Clipesc.

— Vrei să rămâi? zic.

Șovăie, apoi dă din cap. Se ghemuiește lângă mine, cu obrazul umflat, pe care vânătaia începe să-și facă apariția.

Nu spunem nimic.

Adormim împreună.

Visez că Joey stă departe de mine, pe plaja din San Diego, spunându-mi că-i pare rău, că el mereu dezamăgește pe toată

lumea și că nu se va mai întâmpla niciodată. Zgomotul valurilor îmi aduce glasul lui și-ncerc să-l strig, să-i spun că e OK, totul o să fie OK, dar valurile îmi acoperă vocea.

Când mă trezesc, nu mai e lângă mine.

Capitolul 30

Mă trezesc într-un vacarm. Glasul mamei, ceva despre note și dezamăgire, apoi Nana intervenind:

— Ușor, gata! Toată lumea să tragă aer în piept.

Și apoi vocea lui Joey:

— Nu sunt niciodată destul, nu-i așa?

Mă dau jos din pat cu greu, dar înainte să ajung la ușă și să cobor ca să văd ce se întâmplă, aceasta se deschide brusc.

Mă pregătesc să dau cu ochii de mama, dar în prag este Liza.

— Pfff, spune ea. Fratele tău tocmai a ieșit valvârtej. Se auzeau țipetele din stradă.

Oftez.

— Cred că se certau.

Liza aruncă o privire spre podea, se așază și începe să-mi împăturească hainele și să-mi ordoneze lucrurile pe care mama le-a scos din sertare. Se uită în treacăt la pozele mototolite, le netezește și le pune într-un teanc.

— Ce cauți aici? întreb, frecându-mă la ochi. Ar trebui să fii la școală.

Ridică din umeri.

— M-a scutit bunică-mea. Pot lipsi o zi. N-am mai fost la tine-n cameră de o veșnicie. Când ai devenit atât de dezordonată?

Oftez din nou.

— Mama a cam luat-o razna și mi-a întors camera cu fundul în sus. Cineva i-a trimis... pozele.

— O, uau! spune Liza. Dap. Nu e... bine deloc. Apropo, sunt oarecum impresionată. Nu ți-am zis ieri. Ești celebră. De-asta sunt, de fapt, aici.

— Ce vrei să spui?

— Reducerea daunelor. Eu știu cum funcționează lucrurile de genul ăsta. Unde ți-e telefonul?

Arăt spre fotoliu. Liza se apleacă și-l ia, uitându-se prin el.

— Uau, o grămadă dintre colegii noștri de clasă *știu* să scrie corect, spune ea ușurel. Sunt absolut surprinsă.

Eu chicotesc.

— Ai văzut toate mesajele astea? întreabă ea.

— Nu. M-am cam dus la culcare după ce am țipat la mama, spunându-i cât de neiubită mă simt. A fost genul acela de seară.

Liza lasă telefonul din mână.

— Să știi, Emmy, că am fost furioasă pe mama ta și pe tine multă vreme. Mai mult pe mama ta. Dacă nu s-ar fi amestecat, părinții mei ar fi fost și acum cu mine. În orice caz, așa credeam eu.

Culege scamele de pe carpeta crem de pe parchet.

— Dar, dacă ei ar fi fost și acum cu mine, unde m-aș fi aflat *eu* acum? Aș mai fi luat 10 pe linie? Aș mai ascunde mâncarea ca să n-o dea ei în schimbul drogurilor? Știi că am făcut asta?

Clatin din cap.

— Nu, nu știam că era atât de grav. Eram copii.

— Mă rog, erau multe lucruri pe care nu ți le puteam spune, pentru că nu știam cum. Adevărul e că mama ta mi-a făcut într-un fel o favoare, dacă e să privesc situația dintr-o anumită perspectivă. Încercând să te protejeze, de fapt s-ar putea să mă fi salvat.

Împăturește puloverul roz și așază două șosete albe una peste cealaltă.

— Părinții mei s-au speriat de ea și au plecat. Un vecin a chemat, în cele din urmă, poliția. Bunica a venit să aibă grijă de noi. Se descurcă de minune și o iubesc. Nu știam ce bine e să ai pe cineva care să te sărute seara, înainte de culcare, nu doar să urle la tine să te culci sau măcar să-și aducă aminte că *ar trebui* să fii în pat la ora aceea. Mama ta nu e atât de rea. La implementare are probleme mari, dar intențiile ei sunt bune.

Face o pauză.

— Așa cred, cel puțin.

Înclină capul spre mine.

— Tu nu trebuie să faci pipi sau ceva de genul ăsta? Eu întotdeauna trebuie să fac pipi imediat ce mă trezesc. Du-te și fă pipi. Apoi trecem la treabă.

În baie, fac pipi, mă spăl pe față și pe dinți. Oglinda mă arată palidă și obosită. Din cameră aud telefonul bipăind la nesfârșit. Liza murmură: *Tacă-ți fleanca. O să mă ocup imediat de voi, nemernicilor.*

Mă bucur că e aici. Mă bucur că am redobândit-o.

— OK, zice ea când ies din baie. Prima regulă a Clubului Târfelor e să creăm o diversiune.

— Clubul Târfelor?

— *Târfă,* așa îți spune practic toată lumea. Printre alte lucruri.

— Ah!

Mă așez pe pat și iau o pernă în brațe, în dreptul stomacului, de parcă m-ar putea proteja împotriva lucrurilor pe care le are de spus Liza.

— Dar tu nu ai făcut nimic greșit.

Face o scurtă pauză.

— N-aș fi pariat că, dintre toți oamenii de pe lume, te vei combina cu Gage Galt, dar nu te pui cu ce vrea inima. Bravo

pentru sesiunea de fotografii la fereastră, dar a fost consensual, da?

Încuviințez din cap.

— Mda, dar l-am rugat să le șteargă și nu le-a șters.

— Crezi... crezi că el a fost cel care le-a distribuit?

Mă gândesc îndelung la asta.

— Nu, nu cred. Nu cred că ar face așa ceva. Directoarea Patterson mi-a spus că telefonul i-a fost adus în birou și că nu era blocat. Cine l-a găsit probabil că a văzut pozele și le-a distribuit.

— Cât de mișto trebuie să te simți știind că directoarea te-a văzut în pielea goală.

— Nu mă gândeam că se va întâmpla vreodată, așa e.

Liza își ia rucsacul și scoate un caiet și un pix.

— În fine. Adolescenții sunt creaturi ale momentului. Le place să se ia unul după altul. Jumătate dintre ei nici măcar nu se sinchisesc de ceea ce s-a petrecut între tine și Gage și nici măcar că și-a făcut brațul praf. Vor însă orice pretext să se alăture turmei, dacă asta înseamnă să batjocorească pe cineva și să se simtă mai bine în privința propriei persoane. Nu putem să ne batem joc de colegii noștri, așa stă treaba. Așa că trebuie să le dăm altceva la care să se gândească.

— Nu pricep unde vrei să ajungi cu asta, zic. Sunt cam derutată.

— După cum văd eu lucrurile, le lăsăm prea multă libertate băieților. De ce lui Gage nu-i spune nimeni târfă pentru că s-a combinat *cu tine*? De ce Patty Bailey a fost hărțuită până când a abandonat școala anul trecut, pentru că a rămas gravidă și a decis să păstreze copilul, dar Rick Braverman a putut rămâne? Ce-a fost toată vrăjeala aia că viața lui a fost distrusă de decizia ei nefericită? Mai ții minte?

Clatin din cap.

— Am fost destul de ocupată anul trecut. Am încercat să-l

țin pe Joey pe linia de plutire. N-am prea fost la curent cu o grămadă de chestii.

Liza se uită la mine cu atenție.

— N-ai cum să-l repari, să știi.

— Știu.

— N-ai cum să-l repari pentru că nu e stricat. E pur și simplu Joey. Are o boală. Are nevoie de supraveghere și îngrijire, ca la cancer. Speri că va fi bine. Dar, ca să știi, ar trebui să le spui părinților tăi că s-a drogat și apoi întâmplă-se ce s-o întâmpla.

Mă privește lung. Îmi dau lacrimile.

— Putem să ne întoarcem la planul nostru? Nu mă simt în stare să discut chiar acum despre Joey.

— OK. Dar o să discutăm și despre Joey la un moment dat, bine?

Îmi aruncă telefonul.

— Citește-mi numele sau numerele de telefon ale oamenilor care ți-au trimis mesaje.

Țin telefonul roz în poală.

— De ce?

— Am de gând să aflu cine sunt ei. Am lucrat la secretariat anul trecut, câteva ore pe săptămână, cu doamna Tisby, la proiectul de comunicare. Încă am acces la lista elevilor, cu nume și numere de telefon, pentru că doamna Tisby nu e suficient de deșteaptă să schimbe parola. Și apoi am de gând să folosesc puterea pe care o au rețelele de socializare.

— Tu? Cum?

— E mai bine să nu știi. Așa poți spune că ești total nevinovată. Și, când te întorci joi la școală, încearcă să pari cât mai tristă cu putință, OK?

— Mă rog, zic. Asta n-o să fie complicat.

— Începe să citești. Și apoi șterge-i și blochează-i.

Capitolul 31

După terminarea misterioasei liste a Lizei, coborâm amândouă. Mama și bunica sunt în bucătărie, pregătind prânzul.

— Fetelor, vreți ceva de mâncare? întreabă mama.

Observ că nu se uită la mine, ci doar își face de lucru cu tăiatul pâinii și al roșiilor. Liza se așază pe un taburet înalt.

— Eu aș vrea, spune ea.

Mă așez pe un scaun lângă Liza. Mă-ntreb cât timp va dura până când mama mi se va adresa în mod direct.

— Ce mult ai crescut! îi spune Lizei bunica. Erai mititică ultima oară când te-am văzut.

— Cred că acum sunt mai înaltă decât dumneavoastră, spune Liza, iar Nana surâde. În fine, adaugă ea, pe un ton ciudat.

Îmi dau seama că a remarcat că mama nu mă bagă în seamă.

— Am făcut curat în camera lui Emory, mai spune Liza cu glas șovăitor.

Mama îi întinde o farfurie cu o roșie și un sandvici cu brânză.

— Mulțumesc, spune Liza.

Mușcă delicat din sandvici, mestecând lent. Mama îmi dă și mie o farfurie.

— Mulțumesc, îi zic.

Mama soarbe o gură de ceai.

— Ți-au crescut notele pe trimestrul ăsta, spune ea ușor.

Mă opresc din mâncatul sandviciului.

— Da?

— Da.

Se uită, în sfârșit, la mine.

— Te-ai descurcat foarte bine. Numai note de zece, în afară de cursul de literatură americană clasică. Aici nu ai nicio notă.

Liza își înghite îmbucătura.

— Asta pentru că avem o singură temă. O lucrare. Treizeci de pagini până la finalul semestrului. A fost o mică revoltă în clasă în privința listei de lecturi.

— Interesant, spune mama.

Apoi mă fixează cu privirea.

— Notele fratelui tău nu sunt ceea ce speram.

Inima mi se face grea.

— Ce... ce note are?

— Numai 6 și un 5.

— Păi, nu-i așa... de rău. Sau e?

— Trebuia să ia măcar un minus 8 la fiecare curs.

Face semn cu capul spre Regulile pentru Joey, lipite de frigider cu un magnet.

— A avut o meditatoare. Nu pricep ce s-a întâmplat.

Nana clatină din cap.

— Ai tras prea tare de el. Muncă, școală, terapie. Cum să se descurce mai bine dacă e epuizat?

Mama nu-i răspunde. Mă ține în continuare cu privirea.

— Am fost dezamăgită. Și cred că și el era. A plecat la școală puțin supărat.

— Am auzit, zic eu. V-am auzit certându-vă. L-ai făcut să se simtă aiurea? Se străduiește! Am stat lângă el când și-a făcut temele și să știi că se străduiește. Doar că pentru el e prea greu, mama. Nu e ca mine. Nu e ca Maddie.

Îmi dau seama că Liza tace mâlc și-mi amintesc de ceea ce mi-a spus la etaj – să le spun părinților că Joey s-a drogat. Dar nu pot. Pur și simplu nu pot.

— Înțeleg asta, Emory. Nu încerc să mă iau la ceartă cu tine. Poate că Nana are dreptate. Poate că lucrurile erau prea drastice. O să vorbesc cu tatăl tău și poate că o reușim să facem un plan mai bun.

— Poate c-o să-l întrebați și pe *Joey* de ce are nevoie, spun eu.

— Fratele tău nu se prea pricepe să-și formuleze nevoile, Emory. Asta este una dintre probleme. Dacă avea nevoie de ajutor, trebuia să-l ceară.

— Poate că se *teme* să ceară ajutor, mama.

Liza se ridică în picioare și-și duce demonstrativ farfuria în chiuvetă.

— Cred c-ar trebui să plec. Mulțumesc pentru masă, doamnă Ward. Mă bucur că v-am revăzut. Și pe dumneavoastră, Nana Ward.

Nana o îmbrățișează pe Liza. Mama îi zâmbește vag.

— Mă conduci până la ușă? mă întreabă Liza.

Ies din living în urma ei. Deschide ușa de la intrare și spune relaxat:

— Voiam să te întreb la etaj, dar am uitat. Cum ați început tu și Gage tot acest proces dubios?

Îmi las ochii în jos. Mă întristez dintr-odată când îmi amintesc, pentru că a fost un lucru atât de mărunt și de neașteptat.

— O poezie, îi zic Lizei. A început datorită unei poezii. Cea scrisă de Anne Sexton, din clasa a opta, mai ții minte? Cea cu avertizarea stelelor. El și-a amintit-o.

Mă uit din nou în jos, aproape rușinată.

— Mi-a spus că sunt frumoasă. Perfectă.

— Păi, ești, spune Liza. Ești, fără discuție, într-un fel dement și nemaipomenit.

Încerc să zâmbesc, iar Liza clatină din cap.

— Poezia aduce întotdeauna necazuri, să știi.

Mă bate ușor pe umăr.

— Ne vedem, zice ea, închizând ușa de la intrare în urma ei.

Mă întorc în bucătărie și inspir profund.

— Mama, Joey face ce poate. Dar are nevoie de spațiu. Și are, poate, nevoie... s-o dea puțin în bară. E chiar atât de rău?

— Ei bine, spune mama. În dimineața asta am pomenit din nou de școala militară. Sincer, ar putea fi cea mai bună alegere. Departe de-aici. De amintirile astea. Să aibă un program fix. Dar nu i-a plăcut deloc ideea.

— Nu cred că ai făcut asta! spun, holbându-mă la ea.

Acesta este cel mai urât lucru pe care i l-ar fi putut spune. Era ultimul lucru pe care și-l dorește Joey, să fie trimis de-acasă. Să dispară.

— Eram supărată, spune ea. Și acum sunt foarte supărată. Am tot consiliul orășenesc în cap din cauza Morii, am fost de acord să plătesc spitalizarea și recuperarea pentru Galt, ca să nu facă plângere la poliție. Mai ești și *tu.*

Mă crispez.

— Plătești pentru Gage?

Asta e prea mult.

— Trebuie să trăiesc casă-n casă cu oamenii ăștia, Emory. Trebuie să le dau un semn de bunăvoință. Dar sper că ai terminat-o cu băiatul ăla.

Îmi plimb sandviciul prin farfurie.

— Am terminat-o, zic ușurel.

— Adică, pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt proastă. Citesc *ziarul. Aud* diverse lucruri. Știu ce fac copiii în zilele noastre. Faza cu pozele. Sexting.

Zici că acest cuvânt o arde pe cerul gurii, pentru că ia o sorbitură prelungă de ceai.

— Dar n-am crezut vreodată că *tu* vei face asta. Trebuie să ne păstrăm niște standarde, Emory. Lucrurile astea te pot urmări pentru tot restul...

— Am spus că am *terminat-o.* Am spus că-mi pare *rău.*

— Abigail, te rog, zice Nana. Gata pe ziua de azi.

Mama oftează.

— Bine. Acum, ce-ai de gând să faci în această zi liberă întâmplătoare? Nici măcar nu trebuie să mergi la Sandviciurile lui Hank astăzi cu Joey. Ești liberă.

— Cred... cred că-mi voi citi cartea pentru ora de literatură americană clasică și o să scriu câteva notițe pentru lucrare. Și trebuie să mă uit peste monologurile de la Clubul de Teatru. Spectacolul e peste două săptămâni.

Minunat. Acum trebuie s-o fac și pe-asta. Să stau în fața a naiba știe câți oameni care mă învinovățesc pentru accidentul lui Gage și care poate că au văzut și fotografiile. Mi se învârte capul. E prea mult. Aș vrea doar să urc la mine în cameră și să dorm la nesfârșit.

Nana bate din palme.

— Ah, o piesă de teatru! Ce drăguț!

— Nu, Nana, sunt doar momente și schițe toată seara. Un soi de spectacol de varietăți.

Mama dă aprobator din cap.

— E foarte frumos. Să mă anunți în ce zi e și la ce oră, ca să venim cu toții. O să-mi notez în calendar.

Când se întoarce cu spatele să clătească vasele, îmi scot telefonul și-i scriu lui Joey.

Nu te stresa pentru note.
Totul o să fie OK. Îți promit.

Spuneți-mi. Spuneți-mi poveștile voastre.
Spuneți-mi cine v-a greșit.
Nu băieții trebuie să facă regulile
Despre cum trebuie să se poarte fetele
Și dacă v-ați plictisit să fiți batjocorite
Și dacă v-ați săturat să batjocoriți pe altcineva
Veniți să ne întâlnim în baia aia de căcat de lângă laboratorul de științe
Mâine înaintea primei ore.
Hai să le oferim un subiect de bârfă.

324 comments
3.1k likes
+ mai mult
#heywoodhigh #camionagiiidinheywood #ipocrizia-dinheywood #metoo #gagegalt #millhaven
SZ1789 Nate Rabinowitz
GiGi Carl Granger
FrancesP Tucker Michaels
MandyMandy Allan Jefferson
PristTine Roly Martin
LzySusan Omul ăla de serviciu în toamna lui 2019.
Cel care nu-și putea ține mâinile acasă.
HelenOfJoy Allan Jefferson, Chris Munoz

Capitolul 32

Stau cu Nana pe canapea și șterg mesajele din telefon. Majoritatea au venit mai devreme, când îmi făceam temele, dar parcă s-au mai oprit. Nu-mi vine să cred însă că oamenii îmi mai trimit chestii nasoale, dar se întâmplă. Nici măcar nu citesc ce scriu ei acolo, ci doar șterg mesajele și blochez numerele de telefon. Aproape că ratez mesajul de la Joey în tot potopul de mesaje răutăcioase. Mi l-a trimis acum vreo oră.

Îmi pare tare rău
Nu voiam să-ți fac vreun rău sau să supăr atât de mult pe toată lumea
Te-am dezamăgit
Știu că tu te-ai străduit
Pur și simplu e prea greu

E OK, îi scriu.

El nu răspunde. Îl sun și-i las un mesaj vocal, aștept câteva minute, dar nu mă sună.

— Joey mi-a trimis un mesaj dubios, îi spun Nanei, cu glas șovăitor. Pare foarte straniu. Și nici nu-mi scrie, nici nu-mi răspunde la telefon.

— Probabil îi e rușine, spune ea. Sună-l la serviciu. Ar trebui să fi ajuns acolo, nu? Nu poate să nu răspundă dacă suni la prăvălie. El e cel care răspunde la telefon!

Dar îmi răspunde Hank, cu glasul sacadat și profesionist.

— Sandviciurile lui Hank, suntem aici să vă potolim foamea.

— Bună, Hank, sunt Emory, sora lui Joey.

— Ah, salutare, Emory. Sper că Joey se simte mai bine. Nu arăta prea grozav.

— Stai, nu e acolo?

— Nu, a zis că se simte rău. L-am trimis acasă.

— Când?

— Acum vreo două ore. E totul în regulă?

— Sunt acasă, dar el nu e aici.

Face o scurtă pauză.

— Păi, eu l-am trimis acasă pentru că a spus că se simte rău. Părea bolnav.

Creierul meu se mișcă lent și repede în același timp.

— Bolnav în ce sens?

— Ah, puțin transpirat. Amețit. Gripă sau ceva de genul ăsta. Se mișca în reluare. Mulți oameni se îmbolnăvesc în perioada asta a anului. Se întâmplă mereu.

Închid telefonul.

Pur și simplu e prea greu, a scris Joey.

Nana dă volumul televizorului mai încet.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Joey a plecat de la muncă acum două ore. A spus că vine acasă. Mama! strig, sărind de pe canapea și intrând valvârtej în bucătărie. Mama!

Mama își frânge mâinile în timp ce polițiștii iau notițe, la noi în living. Nana l-a sunat pe tata, care a plecat de la spital și e în drum spre casă.

Mama le le descrie hainele de lucru ale lui Joey, le dă detalii despre înălțime, greutate și culoarea părului. Polițiștii întreabă dacă a avut probleme în ultima vreme, dacă s-a întâmplat ceva care să-l facă să fugă de-acasă.

— Adolescenții, nu-i așa, doamnă Ward? Mereu e câte ceva. Poate se mai descarcă și se întoarce mâine. Poate că ar trebui să-i contactați prietenii. Să vedeți dacă au auzit ei ceva.

— E în perioada de recuperare pentru dependență de opiacee, Ted, spune mama.

Uneori uit că mama cunoaște, practic, pe toată lumea din acest orășel.

— Cred că aici e o mare problemă. Ne-am și certat astăzi, mai devreme.

I-a spus că o dezamăgise, cred. *Te-am dezamăgit,* a scris el.

Eu stau deoparte, lângă fereastra mare din față. Vreau să fiu chiar acolo în cazul în care apare.

— Înțeleg. Putem da o tură în câteva locuri. Să punem câteva întrebări. E cineva care ar putea ști unde s-a dus? Cineva care-i cunoaște obiceiurile?

— Era discret, zice mama. Am încercat să-i ocupăm timpul. Nu voiam să se mai amestece cu oamenii aceia. I-am pus dispozitiv de urmărire pe telefon.

Cei doi polițiști se uită unul la celălalt.

— Asta e bine. Putem folosi informația, spune Ted.

— Poate cineva din trecut? Un prieten apropiat la care poate apela?

Acesta e polițistul scund.

Nimeni nu-l cunoaște pe Joey ca Luther Leonard. Mă ridic în picioare, mă duc în biroul tatei și-i scriu lui Jeremy.

Jeremy

Doamne, ești bine? A fost o zi dementă.

Știu. Ascultă, Joey a dispărut. Poți să-l suni pe Luther? Se poate? Și să-l întrebi unde putea să se ducă Joey? Poate știe el ceva. Vor să afle polițiștii.

Emory, îmi pare rău. Nu pot.

De ce???

Pentru că Luther a ieșit săptămâna trecută. A împlinit 18 ani. Și-a luat lucrurile și n-am primit nicio veste de la el. Niciuna.

O, Doamne! O, nu! Nu Luther Leonard.
N-ar face Joey așa ceva.
Sau ar face?

— Mama, zic, întorcându-mă în încăpere.

— Emory, spune ea, ridicând mâna, vorbesc cu ofițerii.

— *Mama.*

— *Ce e,* Emory?

— Luther Leonard a ieșit săptămâna trecută de la școala de corecție. A împlinit 18 ani. Și e singurul care ar putea ști unde e Joey, doar că nimeni nu știe unde e Luther.

Ted, polițistul cel înalt, își masează gâtul.

— Puștiul ăla, Leonard? Aș spune că și-a luat tălpășița. Băiatul ăla și-a făcut niște dușmani serioși vara trecută.

Geanta cu droguri nu a ajuns niciodată la destinație. Eu voiam s-o luăm la dreapta, el voia s-o luăm la stânga și, în schimb, ne-am dat cu mașina peste cap.

— Trebuie să vă spun, doamnă, că astfel de lucruri se pot prelungi, mai ales la vârsta asta. Iar puștii tind să-și protejeze prietenii, măcar o vreme. O să ne ducem la prăvălia lui Hank să vedem dacă aflăm ceva. Apoi o să întrebăm prin oraș și o să vă anunțăm.

Mama se ridică și-i conduce la ușă.

— Nu avem ce să facem, doar să așteptăm, zice când revine.

— Putem să-l căutăm și noi cu mașina, spun eu. Să mergem la podul Frost, la râu, să întrebăm de el. Nu trebuie să stăm aici cu mâinile-n sân.

— Emory, a fost o zi obositoare și cred că ar trebui să ne potolim. Are 17 ani. Probabil că...

Știu ce vrea să spună. Că se droghează.

Și de-asta ar trebui să ne facem griji, dar nu cred că vrea s-o spună cu voce tare.

— Se descarcă, își termină mama ideea. După cearta noastră. Îmi pare rău că am zis ceea ce am zis. Uneori nu spunem chiar ceea ce trebuie. Și nici nu vreau să te învârți prin oraș după ceea ce s-a întâmplat. S-ar putea să nu fie sigur nici pentru tine.

Nana mă prinde de braț.

— Are dreptate, Emmy. O să vrem să fim aici când se întoarce. O să se întoarcă.

Îi scriu lui Max deVos.

L-ai văzut cumva pe Joey?

Îmi răspunde imediat.

Nope, ce-ați pățit am auzit că boul de Roly l-a pocnit

Nu-l găsim

O, nu, asta e naşpa, îmi pare rău

O să te anunț Emory dacă-l văd sau ceva.

Voiam doar să fiu din nou prieten cu el

O ajut pe Nana să se pregătească de culcare când mă sună tata. Am un gol în stomac și am tremurat toată ziua, întrebându-mă dacă Joey e OK, unde o fi, dacă e drogat sau rănit.

— Emmy, spune tata, trebuie să vii cu mama ta la prăvălia cu sandviciuri. Poliția a găsit... ceva.

— Tata, ce anume? L-au găsit pe Joey? E de rău?

Îmi țin respirația. Te rog, Doamne, fă să fie OK! Te rog, Doamne, fă să fie OK!

Tata tace.

— Veniți aici, vă rog, Imediat.

Tata ne așteaptă la intrarea puternic luminată a prăvăliei lui Hank.

— Abigail, nu e bine. Vreau doar să te avertizez.

— Neil.

Mama se face cenușie la față. Zici că e pe punctul să vomite. O iau de braț.

— Nu e mort, zice tata, doar că... nu e de bine.

Răsucește semnul de pe ușă pe care scrie ÎNCHIS și ne conduce dincolo de tejghea, în biroul din spate. Hank și soția lui sunt acolo, cu polițiștii.

— Mi-am adus aminte, spune cu tristețe Hank, frângându-și degetele. Camerele de supraveghere. Le am îndreptate spre aleea din spate și spre casa de marcat din față.

Apasă un buton și ne uităm cu toții la micul monitor. La început imaginea tremură și apoi se stabilizează.

— L-am pus mai întâi la bucătărie, să facă sandviciuri, din cauza fetei. S-a bătut cu cineva? Oribilă vânătaie, spune Hank. Dar l-am mutat în față, pentru scurt timp, ca să iau și eu o pauză.

Iată-l pe Joey la tejghea, luând comenzi, cu șapca portocalie strâmbă și cu cămașa scoasă din pantaloni. Le dă clienților pungi cu sandviciuri, șterge tejgheaua. Privește în gol. Pare... resemnat.

Ca și cum toată energia s-a scurs din el.

Și apoi își îndreaptă spinarea. Își dă puțin capul pe spate, ca și cum i-ar fi teamă de ceea ce vede. Se uită înapoi spre bucătărie. Se răsucește la loc spre tejghea.

O siluetă se apropie de tejghea, îmbrăcată toată în negru.

Cu căciulă tricotată neagră, hanorac negru, blugi negri. Cu un mers bine cunoscut, șchiopătat. Cu ceva negru pe față.

Un petic pentru ochi.

— E Luther, spun încet. Luther Leonard.

Joey se îndepărtează de tejghea, dar Luther își sprijină coatele de ea, ca și cum ar avea toată ziua la dispoziție. Ca și cum a trecut pe acolo ca să trăncănească.

Mă uit la imagini și de-abia mai pot respira.

— Îmi pare foarte rău, ne spune Hank. Nu există sunet.

Privim cum Luther se lipește de tejghea, vorbind. Joey se tot uită în jur, scuturând din cap.

Dar Luther zăbovește. Și, treptat, Joey se apropie și el de tejghea. Stă cu ochii în jos. Nu-i pot descifra expresia.

Luther se uită în jur relaxat și apoi bagă mâna în buzunar.

Îi strecoară ceva lui Joey, peste tejghea.

Polițiștii oftează.

— Da, spune simplu Ted. Ăsta e momentul.

Pe tejgheaua portocalie, între Joey și Luther, se află o punguță.

Luther ridică mâinile, se dă înapoi și dispare din cadru.

Apoi rămâne doar Joey, singur cu punguța de droguri.

Simt cum toți cei prezenți am încetat să respirăm. Îmi simt inima în gât.

N-o face, mă gândesc. N-o face. Dovedește-ne că ne înșelăm.

Mama începe să plângă.

— Nu pot, spune ea. Pur și simplu nu pot.

Pleacă din birou.

Încet, Joey se întinde și pune mâna peste punguță. O vâră în buzunar. Se răsucește și dispare în spatele prăvăliei.

Nu. Nu. *Nu.*

— Și-a luat pauză de mers la toaletă, spune Hank. Așa că m-am întors să mă ocup de casa de marcat.

În imagini, Hank este acum la tejghea, ștergând-o și aranjând cutia cu șervețele.

Câte minute trec între momentul în care Joey încetează să fie Joey pe care-l știm acum și momentul în care devine Joey pe care-l știam anul trecut? Nu-mi dau seama.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus el. Cum simte că în interiorul lui se deschid niște aripi. Ca și cum ar fi iubit, dar nu-i pasă dacă e iubit sau nu.

Probabil se gândește că dacă deja a călcat strâmb o dată, de ce-ar mai conta acum?

Te-am dezamăgit.

Joey apare din nou pe înregistrare. Hank zăbovește cu el preț de un minut.

— Îl întrebam dacă se simte bine. Era palid. A spus că totul e în regulă. Îmi pare rău.

Hank își frământă șapca portocalie în mâini.

Vedem apoi cum Hank pleacă de la casă și Joey umple suportul de șervețele, ia comenzi și, încet-încet, încep să observ schimbarea.

Cu toții o observăm.

Observăm cum mișcările îi devin din ce în ce mai lente. Fiecare apăsare pe tastele casei de marcat îi ia mai mult decât cea de dinainte. Începe să se clatine înainte și înapoi. Se poticnește și cade în față, cu capul spre tejghea. Un client face semn și apare Hank, care îl bate ușor pe Joey pe spate.

— Părea că se simte foarte rău, cum am spus. Gripă. Ceva la stomac. I-am spus să se ducă acasă.

— Sunt medic, zice ușor tata. Probabil că e heroină. Mai are puțin și vomită. Și după asta va fi ori foarte, foarte drogat, ori foarte, foarte mort. O, Joey!

Vocea tatei se frânge. Mă ia de mână și mă strânge cu putere.

— Și apoi a plecat, zice Hank. Se vede pe imaginea de pe alee, chiar aici, cum se urcă în mașină și se îndepărtează.

Unul dintre oamenii legii ia notițe.

— Îi vom pune telefonul sub urmărire, dar probabil că l-a aruncat după ce i-a scris surorii sale. Și-i putem căuta mașina, dar, din experiența mea, probabil o va dezmembra și îi va vinde piesele ca să facă repede rost de bani. La vreun service auto sau ceva. Cât o primi pe ele.

— De unde ar ști cum să facă așa ceva? întreabă tata.

Ted, polițistul cel înalt, ridică din umeri.

— Ați fi uimiți. Oamenii și drogurile... e ca și cum ar trăi o viață dublă.

Caroline clatină din cap.

— E foarte trist. Sunt foarte mulți oameni care trăiesc așa. Aici, în Mill Haven, nu în altă parte.

— Ai verificat casa, Hank? Lipsesc bani?

— Nu e *hoț,* zice tata.

— Nu-i vorba despre el, domnule, spune Ted. Ci despre dependența lui. Oamenii fac ce simt că trebuie să facă.

Hank răspunde:

— Banii sunt în regulă. Au fost deja numărați. Sper să-l găsiți cât mai repede. Peste patru zile e ziua lui de naștere. Vedeți voi, am calendarul cu zilele de naștere ale angajaților. Cumpărăm un tort, le cântăm.

— E un moment foarte drăguț, adaugă Caroline.

Ne arată un mic calendar de birou. Cineva a desenat un tort aniversar și a scris *Joey* în dreptul datei respective.

Tata inspiră scurt, cu zgomot.

— Ce e? zic eu. Ce e?

— Face 18 ani, șoptește abia auzit tata. Și apoi pentru poliție nu va mai fi o prioritate să-l caute. E adult. Poate face ce vrea. Nu e adevărat?

Strâng mâna tatei.

Dacă nu-l vom găsi pe Joey în curând, îl vom pierde pentru totdeauna.

Polițiștii se uită unul la altul, apoi la tata.

— E adevărat, zice amabil Ted. Nu va mai reprezenta o prioritate. Are 18 ani și se poate duce unde vrea.

În drum spre casă, mama stă mută pe bancheta din spate a mașinii. Partea asta cu nevorbitul mă ucide. Vreau să spună cineva ceva, să facă ceva, orice, ca să nu mai stăm așa, în tăcere.

— Tata, zic eu brusc. Întoarce aici.

— De ce?

— E podul. Aici sunt fantomele. Lasă-mă să verific. Poate e acolo.

— Emory, spune mama tăios. E periculos. Nu pot să te las să te duci acolo. E treaba poliției.

— Tata, zic ferm, ignorând-o. Întoarce și lasă-mă să-l caut.

Tata semnalizează.

— Neil!

— E *fiul* nostru, Abigail.

Parchează pe maidanul care dă spre podul Frost și spre râu.

Poți vedea totul de-aici. Prelate și corturi, cărucioare de cumpărături și saci de dormit. Câteva focuri făcute în tomberoanele din metal, pâlpâind sub ploaia ușoară.

— Ne întoarcem imediat, îi spune tata mamei. Scrie-i un mesaj Nanei. Anunț-o ce se întâmplă.

Tata și cu mine coborâm din mașină și pornim pe cărarea udă și bătută prin beznă, călcând peste pahare storcite de suc. Prezervative. Ace.

— Ai grijă, spune el.

Dar mie nu-mi pasă. Vreau doar să ajung sub pod, să văd dacă Joey e acolo.

— Emmy, zice tata. Nu da buzna acolo.

Mă răsucesc.

— Tata, vreau să-l găsesc pe Joey. *Tu* nu vrei?

— Ba vreau, Emory.

Inspiră profund.

— Dar aceasta este *casa* lor. Nu se cade să intri valvârtej. Nu ți-ar conveni dacă ne-ar dărâma cineva ușa, nu-i așa? Le poți arăta un strop de respect.

Unii dintre ei se uită la noi.

— Mă scuzați, spune tata, postându-se protector în fața mea. Îmi pare rău că vă deranjez. Îmi caut fiul. Un puști înalt, pe nume Joey. Poartă un tricou portocaliu? De la prăvălia de sandviciuri de pe Main Street? Păr scurt, cam ciufulit. S-a bătut cu cineva, are un obraz vânăt.

Acele folosite sclipesc în jurul pantofilor tatei. Mă retrag puțin în spatele lui.

Cred că sunt 50 de oameni aici. E greu de spus în întuneric. Câțiva dorm înghesuiți unul într-altul. Cu toții sunt uzi pentru că și-au petrecut ziua în ploaie.

O femeie se ridică în picioare.

— N-am văzut pe nimeni astăzi care să arate așa. Și sunt aici de la prânz.

Are fața murdară.

— Dacă îl vedeți, i-ați putea spune, vă rog, să meargă acasă? zic eu.

— Așa o să fac, spune femeia.

Are o voce plăcută, ca și cum am vorbi despre vreme, nu despre un puști distrus care a dispărut. Tata dă din cap.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

— Credeți că m-ați putea ajuta puțin? întreabă ea.

Tata pare speriat.

— Da, normal.

Scoate câteva bancnote din portofel și i le întinde femeii.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, zice ea.

Ia bancnotele, le numără și le vâră în interiorul jachetei.

Tata șovăie, privind în jur la toți acei oameni. La focul care pâlpâie. La conservele goale de supă. Role de hârtie igienică, chiar acolo, în spațiul deschis, lângă sacii de dormit și pături.

Câțiva dintre ei se ridică și se alătură femeii.

Sunt foarte mulți oameni aici. Așa cum spunea tata, aceasta este *casa* lor. Sub ploaia rece. Înghețați și înghesuindu-se unul într-altul ca să se încălzească.

Tata își drege încet vocea, uitându-se la toți acești oameni.

Apoi scoate restul banilor din portofel și dă la o parte câteva ace din calea sa cu pantoful. Își întinde batista pe pământ și pune banii pe ea cu mare grijă, ca să nu fie murdari când oamenii îi iau de-acolo.

— Mulțumesc, spune el. Pentru ajutor.

Când ne întoarcem la mașină, tata zăbovește mult privindu-i.

Se răsucește spre mama. Aceasta are o expresie înspăimântată, care mă sperie și pe mine, pentru că ea nu e niciodată înspăimântată. Sau cel puțin n-o arată.

— Uită-te la toți acești oameni, Abigail. Acesta este *orașul* nostru. Orașul *tău*.

Mama are un glas moale.

— Nu pricep ce vrei să fac *eu*, Neil.

Vocea tatei tremură când se întoarce din nou spre pod.

— Păi, nu sunt sigur, Abigail, zice el încordat. Dar oamenii aceia au nevoie de ajutor, altfel în locul ăsta o să moară.

Apoi pornește motorul și ne duce acasă.

Mă plimb în sus și-n jos prin camera mea. Fuzzy mi se învârte agitată printre picioare. Mă simt ciudat, ca și cum nu mă pot calma. Ca și cum aș pluti departe de mine. De parcă nimic nu ar fi real.

Când mi se luminează ecranul telefonului, mă sperii atât de tare încât aproape că îl scap din mână. E Maddie, care mă videoapelează.

— Ce naiba s-a întâmplat? întreabă ea. Mi-a scris mama și dintr-odată mă sună poliția, întrebându-mă dacă am vreo veste de la Joey.

Mă așez pe pat.

— A dispărut. S-a certat cu mama și... ne-am dus la prăvălia lui Hank și ne-am uitat pe înregistrările video. Maddie, Luther a fost acolo.

Sora mea se încruntă.

— Ah, nu, la naiba!

— I-a dat niște droguri peste tejghea și Joey le-a luat și apoi... a plecat. A dispărut.

— Păi, unde morții mă-sii e Luther? Probabil că e cu el. Spuneți-le polițiștilor să-l găsească pe Luther.

— Cred că vor încerca, dar cine știe unde e? Poate fi oriunde.

— Nu prea știu ce să fac. Ar trebui să rămân aici, nu-i așa? Nu știu, în caz că vine aici? Adică, rahat, ce-ar trebui să fac?

— Nu știu. Așa cred. Adică se poate duce oriunde. Maddie.

Urăsc când glasul meu sună atât de slab.

— Poftim?

— Eu... Joey s-a drogat în seara balului. Nu le-am spus mamei și tatei.

Rămâne tăcută câteva secunde.

— Pricep asta. Te-ai gândit, probabil, că o să poți îndrepta lucrurile.

— Ar trebui să le spun acum?

Maddie expiră încet.

— Nu știu. Poate. Poate că nu. Adică la ce-ar mai folosi acum?

— Nu știu, zic. Nu știu ce să fac. În nicio privință.

— E în regulă, Emmy. Fii cuminte. Și ai grijă de mama. O să facă pe dura sau o să amuțească. Oricum ar fi, fii blândă cu ea.

— OK.

— Te iubesc, Emmy-ursuleț, spune ea.

— Și eu te iubesc.

De îndată ce Maddie închide, încep să-i scriu lui Joey, mesaj după mesaj. Poliția a zis că-și va arunca telefonul, dar poate că n-a făcut-o încă. Mereu mai e o șansă. Să pot lua legătura cu el.

Vino înapoi
Te rog să vii acasă
Te iubesc
Te vom ajuta
Am văzut înregistrarea cu Luther și
vrem doar să vii acasă.
Te rog Joey
Răspunde-mi
Vino acasă
Răspunde-mi
Răspunde-mi
Răspunde-mi

Mă trezesc speriată pe canapea, când îmi sună telefonul. Am adormit aici aseară. La etaj mi se părea pustiu fără Joey. Voiam să fiu, de asemenea, aproape de ușa de la intrare, dacă intra cu mașina pe alee sau dacă venea pe jos, pe verandă.

E Daniel.

— Lucrurile sunt foarte ciudate aici, la Heywood High, spune el.

Pare că are răsuflarea întretăiată.

— Joey a dispărut, îi spun. El... e o poveste lungă, dar s-a drogat. Din nou.

— Ce? O, Doamne, îmi pare rău. Ce pot să fac?

— Habar nu am. Poate să întrebi pe la școală. Vezi dacă l-a văzut cineva sau dacă știe unde e.

— OK, o să-ncerc. Îmi pare rău. E nasol, Emmy.

— Știu.

Încerc să-mi controlez vocea, ca să nu plâng. El oftează.

— Hei, nu știu cum a știut să facă tot ce-a făcut, dar a știut. A făcut-o. Locul ăsta a luat-o razna.

— Ce? Cine?

— Liza. A organizat toată faza cu Hester Prynne. Mobilizarea pe Instagram sau ceva de genul ăsta. Sunt o grămadă de fete care se plimbă pe-aici cu litere mari și roșii sau, mai bine zis, *stacojii,* pe tricouri. Și pliante pe dulăpioare cu nume de tipi pe ele. Tipi care... știi tu... le-au făcut diverse chestii fetelor sau au vorbit despre ele. Și acum toată lumea face front comun împotriva lui Roly Martin. Cred că el a găsit telefonul lui Gage și a postat pozele cu tine.

Nu știu dacă ar trebui să mă simt aiurea sau mândră ascultând lucrurile acestea. Dar nu prea pot să simt nimic, pentru că sunt prea înspăimântată din cauza lui Joey. Toate astea, fotografiile, Gage, par ceva foarte îndepărtat în acest moment.

— E o nebunie, spun încet. Cred că până la urmă e bună și *Litera stacojie* la ceva.

— Știu, zice el. Și când profesorii strigă catalogul, elevii, inclusiv unii dintre băieți, răspund „fără rușine" în loc de „prezent". Nimeni nu mai vorbește despre tine. Mă rog, adică mai vorbește lumea, dar în cu totul alt fel.

Fără rușine.

— Nu știu ce să zic, îi spun lui Daniel.

— E cam copleșitor, răspunde el. Sper că te simți bine.

Dar nu știu cum aș putea să mă simt bine, câtă vreme Joey e pe cine știe unde.

— Daniel, prietenul lui Joey, Luther... îl știi, fratele lui Jeremy? S-a dus la Joey la muncă și i-a dat droguri. Așa am aflat că s-a drogat din nou. Am văzut înregistrarea de pe

camerele video, zic. Asta s-a întâmplat. A dispărut.

Mă doare că spun asta, despre droguri.

— Îmi pare rău, Emory.

— O să mă duc să-l caut.

— Cum? întreabă el. Unde?

— Nu știu, Daniel. Habar nu am. Dar o s-o scot eu cumva la capăt.

Închei conversația cu Daniel și-mi arunc privirea pe fereastra din față, la străzile în pantă, la casele frumoase și la peluzele îngrijite. Joey poate fi oriunde, iar eu trebuie să găsesc o cale de a-l aduce înapoi.

Capitolul 33

Mama e la ea în dormitor, cu o pungă de gheață pe cap, iar tata e la spital. Mă uit prin telefon, căutând oameni, cineva pe care să-l pot întreba dacă știe unde e Joey sau unde s-ar fi putut duce.

Apoi văd numărul de telefon al lui Shadow.

Consilierul lui Joey de la Blue Spruce.

— Răspunde, răspunde, mormăi eu, ascultând sunetul telefonului la celălalt capăt al firului.

— Shadow Glenn.

Are glasul relaxat, ca și cum la el, în Colorado, e o zi obișnuită, în timp ce mie mi s-a întors lumea cu susul în jos.

— Bună, spun șovăind. Sunt... sunt sora lui Joey Ward, Emory. Nu știu... nu știu dacă-l mai ții minte? A fost acolo astă-vară. Am vorbit la telefon. Tu și cu mine.

Te rog, adu-ți aminte de mine.

Urmează o pauză.

— Da, Emory, salut. Mă bucur să te aud. E totul în regulă?

— Nu, spun, cu glas frânt. Nu, nu e nimic în regulă. Deloc.

Îl aud inspirând profund. Se aud murmure pe fundal. Oameni vorbind, farfurii ciocnindu-se.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Joey a dispărut, îi spun. De două zile. Ăăăă... te-a sunat cumva?

— Ultima oară când am avut o veste de la el a fost acum

câteva săptămâni. Am stat de vorbă. Avea o perioadă puțin mai grea și cred că discuția noastră l-a ajutat.

Îmi simt inima grea. Joey a vorbit cu el acum câteva săptămâni. Probabil că suferea mai mult decât îmi arăta mie. Shadow a făcut o scurtă pauză.

— Mi-era teamă că se va întâmpla așa ceva, spune el. Îmi pare rău să zic asta.

— Poftim? întreb eu. De ce?

— Părea puțin șovăitor și pierdut. Nu e ceva neobișnuit în sine, dar era detașat într-un fel care m-a îngrijorat.

— OK, mă rog, acum nu-l putem găsi și... nu știu... habar nu am ce să fac... Am anunțat poliția, am făcut tot ce trebuia, dar peste două zile împlinește 18 ani și, dacă nu-l vor găsi, vor abandona căutările.

Inspir cu forță.

— A luat niște Oxy. Acum câteva zile. Și la locul lui de muncă, de unde a dispărut... au o înregistrare de pe camera de supraveghere în care apărea unul dintre vechii lui prieteni care a intrat și i-a dat ceva într-o punguță, peste tejghea. Joey a luat-o.

— Emory. Îmi pare tare rău. Sincer. Știu cât e de greu.

Shadow oftează.

— Recidiva este foarte, foarte des întâlnită, mai ales în primul an. Recuperarea nu este o știință exactă și nu există o rețetă care să se potrivească tuturor.

— Dar ce anume... ca ar trebui să facem? Trebuie să mă ajuți.

Mi se citește disperarea în voce. Pentru că *sunt* disperată.

— Joey va veni acasă când va fi pregătit, spune Shadow. Nu te pot sfătui să te duci să-l cauți. Nu vreau să te pui în pericol.

— Dar trebuie să-l aduc înapoi. Trebuie să-l ajut. Spune-mi ce *să fac*, îl implor.

— Să speri.

— Poftim? zic eu, pentru că nu sunt sigură că am auzit bine.

— Să speri. Să nu-ți pierzi speranța. Dacă te rogi, pomenește-l în rugăciunile tale. Dacă ai posibilitatea, fă fluturași și lipește-i prin oraș. Fă un cont pe rețelele de socializare. Postează-i fotografia și lasă-i mesaje. Nu știi niciodată când se hotărăște să vă caute. Nu știi niciodată cine va vedea anunțul, ca mai apoi să vă contacteze și să vă dea informații despre el. Chiar nu ai de unde să știi.

— Dar nu e... eu am nevoie de ceva cert, îi zic, înecându-mă cu lacrimi.

— Nu există nicio certitudine în procesul de recuperare, Emory. Trebuie să scapi urgent de modul ăsta de gândire. Am văzut oameni care vin aici și, după ce pleacă, nu se mai drogheză 20 de ani, iar într-o bună zi se trezesc și se duc să-și cumpere o doză de la colțul străzii și se întorc fix acolo de unde au început. Am văzut oameni care au intrat la dezintoxicare de mai multe ori. Am avut aici copii veniți în cea mai proastă stare cu putință care au plecat și, cinci ani mai târziu, sunt tot în proces de recuperare, fără să se mai drogheze, luând-o pas cu pas. Pur și simplu nu știi niciodată. Singurul lucru pe care-l știi e că nu trebuie să renunți vreodată la speranță.

— Deci trebuie să... aștept?

— Cât e ceasul acolo? întreabă el. E zi de mers la școală, nu-i așa?

— Da, dar eu sunt acasă. Vreau să fiu aici în caz că se întoarce.

— În locul tău, m-aș duce la școală. Aș face tot ce pot, mi-aș face temele. Dar m-aș duce la școală. Ar putea veni acolo, ca să te caute. Și, dacă nu ești acolo, s-ar putea să plece. Fă ceea ce faci în mod normal. Și speră. Dar nu poți să renunți la viața ta în timp ce aștepți. Trebuie să înveți să le faci pe amândouă în același timp, altfel nu-l vei putea ajuta când ți-o va cere.

— Nu pot... pur și simplu nu-mi vine să cred că a luat punguța. De la prietenul lui.

— Se întâmplă, Emory. Nu înseamnă că e vreun ratat. E croit altfel decât tine.

— Ce înseamnă asta?

— Din câte înțeleg, Joe a luat niște medicamente pentru controlul comportamentului când era mai mic, apoi a suferit și un accident, care a implicat luarea de analgezice. Câți ani avea, 11? Nu e o idee prea grozavă să îndopi copiii cu medicamente. Creierul lor este în proces de dezvoltare până la vreo 25 de ani. Când hrănim un creier aflat în proces de dezvoltare cu medicamente, nu mai învățăm cum să ne citim firesc propriile semnale. Urmăm semnalul medicamentului. Și uneori dependența este transmisă genetic.

Îmi amintesc de momentul în care Joey mi-a spus că are un receptor stricat în creier.

— Știu că e complicat și dureros, spune Shadow. Pot vorbi cu niște consilieri de-aici și cu unii dintre colegii lui Joey din grupul de terapie. O să-i anunț să fie pe fază. Iar tu mă poți suna oricând vrei.

— Asta e tot? zic.

Mă simt descurajată și pierdută.

— Mi-e teamă ca asta e tot, Emory. Nu poți decât să aștepți acum. Și să speri.

Îmi țin telefonul în poală.

Apoi deschid Instagramul. Ultima mea postare e de la Crăciunul trecut, doar o fotografie caraghioasă. Cu Maddie și cu Joey în pijamale asortate roșii pe care mama încă ni le cumpără în fiecare an, de Crăciun. Ca și cum am fi pentru totdeauna copilașii ei.

Sunt în fața bradului, cu limbile scoase, înconjurați de mormane de cadouri frumos împachetate. A fost o zi frumoasă, atât de rară. Tata era acasă. Eram cu toții acasă.

Încarc o poză cu Joey, din ziua aceea petrecută acasă la Nana, cu frunzele, când părea fericit.

Acesta este fratele meu, Joey Ward. Are 17 ani, aproape 18. A dispărut de-acasă. Dacă-l vedeți, vă rog să mă anunțați. Avea părul mai lung. Purta un tricou portocaliu, de la Sandviciurile lui Hank. Locuiește în Mill Haven. Joey, dacă vezi asta, te rog, vino acasă. #copiidispăruți #millhaven #joeyward

Postez.
Fac la fel și pe Twitter și pe Facebook.
Te rog să vii acasă.

Capitolul 34

În dimineața următoare, tata mă lasă la școală. Are un teanc de fluturași cu poza lui Joey pe care îi va lipi prin tot orășelul.

Străbat parcarea într-o stare de amețeală. Nimeni nu mă mai jignește acum.

Când intru în școală, îl văd pe Noah, prietenul lui Joey, cel cu care a luat Oxy la bal. Când mă vede apropiindu-mă, grăbește pasul, dar îl prind din urmă și-l împing lipindu-l cu spatele de dulapuri.

— L-ai văzut pe Joey? îl întreb. Spune-mi adevărul. Știu că v-ați drogat împreună. Știu ce i-ai dat să ia.

E un puști slăbănog, cu cearcăne întunecate. Ridică mâinile.

— Nu da vine pe mine, nu l-am forțat eu. Și nici nu știu unde e. Polițiștii au fost deja ieri aici și am fost dus la secretariat ca să vorbesc cu ei. Am vorbit mai mulți. Nimeni nu știe, jur.

Îi cercetez chipul. Pare speriat.

Îl cred.

Mă îndepărtez de el.

Câțiva copii se holbează la mine.

— Dacă știe careva unde e Joey, vă rog să-mi spuneți, zic. E *fratele* meu.

Ei clatină din cap și se îndepărtează.

Ce îngrozitor, murmură cineva când plec. *Oribil.*

Ca și cum Joey este deja mort.

Particip la ore ca o stafie. Profesorii îmi aruncă priviri triste. La prânz, Daniel, Liza și Jeremy stau tăcuți lângă mine. Distribuie și ei fotografia lui Joey pe paginile lor de pe rețelele de socializare.

La Clubul de Teatru, Simon Stanley îmi atinge umărul cu afecțiune.

— O să fiu cu ochii în patru, spune el.

— Nu știu dacă sunt în stare să particip la spectacolul de varietăți, zic eu.

— Înțeleg. Dacă te răzgândești, anunță-mă.

Blândețea din ochii lui mă face să îmi vină să plâng.

Când tata vine să mă ia, îl întreb dacă mai putem aștepta o vreme înainte de a ne întoarce acasă.

— De ce?

Îmi frământ degetele.

— Te rog, nu te supăra, dar l-am sunat pe consilierul lui de la Blue Spruce. A fost o zi, după ce Joey a venit acasă de la dezintoxicare, în care i-a fost mai greu și l-a sunat pe consilier. Shadow. Așa îl cheamă. Și Shadow a vrut să discute cu mine. A spus că-l pot suna oricând.

Tata clatină din cap.

— Nu mă supăr. Nu mă gândisem la asta. Să-i sun. A fost o idee bună, Emmy.

— În orice caz, el mi-a spus să continui să vin la școală și așa mai departe, pentru că Joey e posibil să apară aici. Așa că poate ar trebui să mai stăm aici puțin. În caz că vine aici. Știe că ar trebui să ies de la Clubul de Teatru cam pe-acum, știi?

Tata oprește motorul.

— Da, putem aștepta, Emmy. Mai putem aștepta puțin.

Stăm în mașină până când se lasă înserarea și luminile din parcare se aprind, galbene și tăioase, dar Joey nu apare.

Apoi tata pornește motorul și ne îndreptăm spre casă.

Capitolul 35

Tata stă în biroul lui, făcând alt rând de fluturași. Mama s-a dus la culcare și Nana moțăie pe canapea, cu Fuzzy în poală. Eu sunt trează. Nu mi-am făcut nicio temă și nici n-am mâncat, dar nu-mi pasă. Stau cu telefonul în mână, tastând la nesfârșit cuvinte.

Scriindu-i mesaje lui Joey.

Te rog să vii acasă
Mi-e dor de tine
Te iubesc
Întoarce-te
Te rog, întoarce-te acasă

Capitolul 36

În după-amiaza următoare, odată cu corespondența e o scrisoare adresată mie din Arizona, dar nu are niciun nume la expeditor. O deschid entuziasmată, pentru că poate fi de la Joey, normal că poate fi, este *posibil* să fi ajuns acolo cu mașina, nu-i așa? Orice este posibil.

Aproape că sfâșii scrisoarea în două când o deschid. Dar nu este de la Joey.

Dragă Emory,

Știu că, probabil, nu vrei să auzi de mine, dar trebuia să-ți scriu. Mai întâi, vreau să știi că nu eu am distribuit fotografiile acelea. Nu le-am arătat niciodată nimănui. Am uitat să le șterg. Trebuia să le șterg imediat ce m-ai rugat, dar am uitat. Pur și simplu am uitat. Îmi pare rău pentru asta. Roly Martin mi-a găsit telefonul pe teren și el le-a distribuit. Îmi pare sincer rău pentru rușinea și necazurile pe care ți le-a produs lucrul acesta.

Sunt în Arizona, la un centru de recuperare fizică. Nu știu cât timp voi sta aici sau dacă tratamentul va funcționa. Nu sunt furios, deși părinții mei și toată faza cu mama ta care a plătit pentru asta fac să pară că așa stau lucrurile. Sper că totul se va rezolva, dar trebuie să accept și că s-ar putea să nu fie așa.

Nu vreau să vorbesc despre mine aici. Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu noi. Nu-mi pare rău că ne-am cunoscut și că am fost împreună, dar îmi pare rău pentru că te-am indus în eroare. Am greșit. Nu am vrut niciodată să te rănesc. Vreau doar să știi asta.

Prietenul tău, Gage

Prietenul tău.

Mă tot uit la acele cuvinte. Scrisul lui e foarte tremurat. Cred că a scris cu stânga, de vreme ce mâna lui dreaptă e distrusă. Poate că-l doare rău dacă scrie cu ea.

Mă gândesc la atingerea mâinilor lui, catifelată, uneori delicată, alteori fermă, și la felul în care simțeam tot felul de lucruri: mă simțeam electrizată, observată, plină de dorință. Mă gândesc că aș fi făcut orice pentru acea senzație și chiar făceam.

Mi-ar plăcea să mă pot simți așa și acum, să fac să dispară toată starea de rău dinlăuntrul meu.

Dar nu pot. Trebuie să stau aici și să simt totul. Toate aceste lucruri îngrozitoare.

Capitolul 37

Liza își mestecă felia de pizza.

— Pur și simplu nu simt nimic, zice ea. Parcă ești înțepenită.

— *Zici*? răspund eu.

Daniel se sprijină de spătarul fotoliului din camera mea.

— Sunt de acord. Nu te supăra, dar mai ai de lucru la prezentare.

— Nu, spune Jeremy, ridicându-și ochii din cartea lui de benzi desenate. O să fie bine. Lumina potrivită și costumul o vor ajuta. Mă pot ocupa eu de partea asta. E specialitatea mea. Micile detalii.

Arunc pe pat monologul Ofeliei.

— Nu pot face asta.

— Ba poți, zice Liza.

— Nu pot. În primul rând, nu mă pricep deloc să vorbesc în public. În al doilea rând, am alte chestii pe cap în momentul ăsta, dacă n-ați uitat cumva.

Se uită cu toții unii la alții.

— Ia-o ca pe o pauză binemeritată, spune Daniel. Ceva ce poți să faci ca să-ți odihnești puțin mintea. Poți să citești din *Portretul unei doamne.*

— Nu cred că sunt destul de convingătoare ca să transmit toată profunzimea lui Henry James pe scenă, Daniel.

— Ah, ba eu cred că ești cât se poate de convingătoare, spune el, rânjind.

Mă uit la Jeremy.

— Ai vreo veste...

El clatină din cap.

— Nu, n-am nicio veste de la Luther. Nici n-o să am, Emmy. Îmi pare rău.

Mă uit pe rețelele de socializare să văd dacă a comentat cineva la postările mele despre Joey.

Nimic. Câțiva oameni au răspuns când am postat prima oară, despre cineva care poate că semăna cu el, lângă podul Frost sau pe la prăvălia lui Hank. Tata și cu mine ne-am plimbat pe acolo cu mașina, dar nu l-am văzut. Alții scriu comentarii grosolane, dar eu le șterg. Aniversarea celor 18 ani ai lui Joey a venit și a trecut. Mama și tata nu au pomenit nimic de asta, iar eu nu vreau să le spun prietenilor mei, pentru că vor încerca să mă susțină, dar înlăuntrul meu este un gol, senzația că Joey e undeva departe, foarte departe de noi.

Îmi așez telefonul cu grijă pe pat, mă asigur că volumul e dat tare, ca să aud în caz că mă sună sau îmi scrie vreun mesaj.

— Ar trebui să faci ceva, spune Liza. Orice. Cântai la pian pe vremuri. Cântă ceva.

— N-am mai cântat la pian de foarte multă vreme, îi zic. Nu sunt deloc pregătită pentru așa ceva.

— Simon a spus că poți veni cu ceva scris de tine, nu-i așa?

Daniel o scarpină pe Fuzzy pe cap. Fuzzy e îndrăgostită de Daniel, cred.

— Ba da.

— Și tu despre ce ai scrie? întreabă Liza.

— Nu știu.

— Păi, ce anume simți?

Ia niște pepperoni de pe felia ei de pizza și și-l aruncă în gură.

— N-am înțeles faza asta niciodată, spune Daniel. Practic

mănânci o felie de pizza cu pepperoni, care are pepperoni pe ea, totuși tu iei pepperoni și-l mănânci separat.

— Tu mănâncă-ți pizza în felul tău și eu o să-o mănânc în felul meu, îi zice Liza. Emmy, ce anume *simți*?

— Simt... multe lucruri. Prea multe. Mi-e dor de Joey. Îmi fac griji pentru Joey. Vreau ca Joey să se întoarcă acasă. Sunt îngrijorată pentru părinții mei și sunt furioasă pe ei. Sunt furioasă pe mine însămi pentru că am dat-o în bară cu Joey. Pentru că nu m-am descurcat mai bine. Mi-e dor de Gage, într-un fel ciudat, nu pentru că mi-ar plăcea de el, ci pentru că mi-e dor... mi-e dor să fiu atinsă. Totul era pe dos la situația aia, dar aveam nevoie de ea. Și cred că acest lucru mă face să fiu ca Joey, căci am permis să continue, deși nu era sănătos, doar pentru că voiam să mă simt *mai bine*. Și sunt furioasă că am fost numită târfă pentru asta, dar mă și bucur ciudat de mult că ai avut ideea cu *Litera stacojie* la școală, pentru că mă simt mai puțin singură. Sunt furioasă că Lucy Kerr i-a spus lui Joey că e un drogat și un ratat.

Liza lasă jos felia de pizza.

— Atunci scrie asta.

— Poftim? Nu.

— Nu, spune Daniel. Are dreptate. Scrie ceva în genul ăsta. Un monolog. O poezie.

— Oamenii o să creadă că sunt o ciudată, protestez eu.

— Crede-mă, în acest moment nu prea mai ai ce să pierzi la Heywood High, spune Jeremy. Oamenii te-au văzut goală.

Îi arunc o privire.

— Nu eu, adică, spune el repede. N-aș face asta niciodată.

— Eu m-am uitat, zice Daniel.

— Faci mișto de mine? îl întreb.

— Oarecum, râde el. Le-am șters înainte de a le analiza în amănunt. Jur. Oricum se vedea ca prin ceață. O ceață absolut încântătoare.

— Gata, zice Liza. Scrie-o. Îți place poezia. Fă-o sub formă de poezie.

— Îmi place poezia, spun eu. Nu o *scriu*.

— Cred că te pot ajuta eu cu asta, zice Liza, zâmbind.

Capitolul 38

Acesta este fratele meu, Joey Ward. Lipseşte de zece zile. Ultima oară a fost văzut la Sandviciurile lui Hank, pe Main Street, în Mill Haven. Purta un tricou portocaliu. Avea părul mai lung. Poate fi confuz sau dezorientat din cauza consumului de droguri. Dacă l-aţi văzut, vă rog să-mi daţi de ştire. Joey, dacă citeşti asta, te rog să vii acasă. Mi-e dor de tine. Te iubesc. Voi fi la Heywood High mâine seară, la ora 8, dacă vrei să vii acolo. Te rog, lasă-mă să te ajut.

După ce postez, nu reuşesc să adorm. Stau întinsă, cu privirea aţintită în tavan, şi prin cap îmi trec tot felul de imagini cu Joey. Joey zăcând în pădure, drogat sau rănit. Joey vagabondând undeva pe străzi, tremurând din cauza frigului. Avea oare la el hanoracul când s-a dus la Hank ca să-şi facă tura? Dacă nu-i e suficient de cald?

Dacă...

Nu vreau să duc până la capăt acest ultim gând. Îmi face stomacul să se transforme într-o sferă de foc. Sar din pat şi cobor la parter.

Tata e la el în birou, în picioare, lângă imprimanta care scoate fluturaş după fluturaş cu chipul lui Joey, lângă care scrie M-AŢI VĂZUT?

— Tata?

Se întoarce spre mine.

— Emory. E târziu, draga mea.

— Ți-aș putea spune același lucru.

Își scoate ochelarii și se freacă la ochi.

— Printez doar mai multe din astea. S-ar putea să merg mâine cu mașina și să le lipesc prin alte orașe. Poate că e momentul să ne gândim că Joey nu mai e în Mill Haven.

Ezită.

— Am vorbit acum puțin timp cu poliția, recunoaște el. I-au găsit mașina în Franklin Township. Fără piese din ea. Telefonul lui era în mașină. Nu-i voi spune mamei tale până mâine-dimineață. Are nevoie de odihnă.

Franklin Township este la aproximativ 50 de kilometri de Mill Haven. Și telefonul lui. Toate mesajele mele... au dispărut în eter. Îmi acopăr fața cu mâinile, ca să-mi ascund lacrimile.

— Poate fi orice, zice tata repede. Poate că a vândut mașina aici sau a dat-o la schimb cuiva și persoana aceea a lăsat-o acolo. Cine știe?

Îmi iau mâinile de pe față și mă așez pe scaunul de piele de vizavi de tata. E un birou reușit. Cu rafturi încastrate în perete, pe care sunt manualele lui medicale și cărțile de drept ale mamei. Pe hârtie, avem o viață foarte frumoasă.

— Nu știu cum poate dormi mama, zic. Eu simt că mă dezintegrez.

— Nu fi dură cu ea, Emory. Își petrece toată ziua sunând la spitale să vadă dacă nu cumva a fost adus acolo. Și ea se dezintegrează. E *copilul* nostru. Este... nu știu cum să-ți explic. Ceea ce simțim noi acum e... un fel cât se poate de autentic de *pierdere*.

Imprimanta se oprește brusc, iar tata ia fluturașii și-i aranjează într-un teanc ordonat.

— O să mă uit la emisiunea mea de gătit, spune el. Vrei să stai cu mine, dacă tot nu poți să dormi? Ai spectacolul mâine seară. Trebuie să te odihnești, măcar puțin.

— OK, zic eu.

Îl urmez în living, iar el pornește televizorul cu ecran plat și se așază pe canapeaua de piele, îmi face semn să vin lângă el și stinge luminile.

— Nu vrei.... nu vrei să bei ceva? îl întreb șovăitoare. De obicei bei ceva când te uiți la emisiunile tale.

Tata clatină din cap.

— Nu, nu, nu cred, Emory. Nu cred că vreau.

Își deschide brațele și eu mă cuibăresc acolo. Are trupul cald.

— Tata, zic. Pentru orice eventualitate, ai telefonul încărcat? Îl ai la tine?

Ridic mâna în care țin telefonul meu.

— Da, spune el. Da. Îl am, pentru orice eventualitate.

Capitolul 39

Mă uit la Lucy Kerr, care cântă un cântec din *Hamilton* în memoria lui Candy MontClair. Poartă o rochie de epocă bleu, iar părul îi e prins în vârful capului și sclipește în luminile pe care Jeremy Leonard le controlează cu dexteritate. Când termină, se aud aplauze dezlănțuite.

— Nu pot să fac asta, îi șoptesc lui Simon Stanley în culise. Nu pot să ies pe scenă.

— Ba *poți,* spune el. Știu că poți. Inspiră, relaxează-te, amintește-ți că nu te văd pe tine, văd persoana de pe scenă care citește o poezie. Nu se uită la tine. Îți ascultă cuvintele.

— Dar cuvintele sunt *despre mine.*

— Emory, spune el. Uneori trebuie să vorbești în numele tău.

Liza este pe scenă. Ea este prezentatoarea. Îmi rostește numele.

Aplauze politicoase.

Simon Stanley mă înghiontește ușor, apoi puțin mai tare și nu mai am cum să dau înapoi, pentru că mă aflu deja pe scenă, sub luminile reflectoarelor, îndreptându-mă încet spre semnul meu.

Înghit în sec. Mi-e cam greu când îi văd pe oamenii din public. Seamănă cu niște capete plutitoare care se holbează la mine, gândindu-se probabil la fotografii, râzând în sinea lor de mine, dar acum e prea târziu. Mă uit în sală după Joey, mai

ales pe părțile laterale ale amfiteatrului și în spate, lângă uși. S-ar putea să fie acolo, în umbră. Poate că mi-a văzut postarea undeva, pe telefonul sau pe laptopul cuiva. Poate că a venit.

Mama și tata sunt aici, dar nu știu exact unde. Nana e acasă, cu telefonul lângă ea, uitându-se la televizor. Așteptând.

Nu-l văd. Inima îmi bubuie.

Îmi potrivesc microfonul. Scârțâie. Cineva din public zice:

— Auuu!

— Nu am un titlu pentru această poezie, zic ușor.

În culise, o văd cu coada ochiului pe Liza, făcându-mi semn să mă apropii de microfon, așa că asta fac. Deasupra mea, luminile se estompează până când rămân sub reflector, expusă și singură.

Hârtia îmi tremură în mâini.

Inspir profund.

O fată urcă pe scenă și voi vă gândiți
Că vă va spune o poezie, ceva de-o frumusețe rară
Ce vă va pătrunde în suflet și va rămâne acolo
Și vă va ajuta să vă trăiți viața.
Vă veți imagina o poveste pentru ochii ei triști
Potrivită felului în care vreți să o vedeți.

Eu sunt o fată pe o scenă și nu am nimic frumos
pentru voi.
Sunt o fată pe o scenă și voi credeți că-mi cunoașteți
povestea
Dar cum ați putea să-mi cunoașteți povestea când
N-am scris-o încă
Când nu am avut șansa de a o trăi încă
Cum ați putea să-mi cunoașteți povestea
Când nici măcar nu mă cunoașteți
Am stat la fereastră și m-am uitat la un băiat

M-am bucurat de plăcere și voi ați scris povestea
Unei stricate și a unei târfe

Familia mea a ridicat moara în jurul căreia s-a
construit orașul acesta
Și voi ați scris povestea unei
Târfe bogate și îngâmfate

O fată avea o durere de cap la o petrecere
Iar eu m-am oferit s-o duc acasă într-o noapte
ploioasă
Într-o mașină care mergea prea repede și voi ați scris
Povestea unei ucigașe

Nu v-ați întrebat niciodată cum a fost
Să-i aud răsuflarea pe bancheta din spate
Să-i rostesc numele și să nu primesc niciun răspuns
Și să aflu cum un act de bunătate
Va fi răstălmăcit de univers

Eu sunt plăcerea voastră, amuzamentul
Pentru că voi credeți că am totul
Și că nu pot pierde nimic

Dar am pierdut singurul lucru pe care nu voiam să-l
pierd vreodată
Mi-am pierdut fratele
Și oamenii spun această poveste
Despre un dependent, un drogat, un ratat
Apoi mă considerați un capitol încheiat, la fel și pe el.
Ne-ați citit în felul în care v-a convenit
Și ne-ați așezat la loc în bibliotecă

Însă nu am terminat cu această poveste
M-aș plimba goală pe Main Street
În fața a o mie de oameni
Dacă asta mi-ar aduce fratele înapoi
V-aș permite să strigați ucigașa și târfa și curva și nenorocita aia bogată
Până când ochii îmi vor sângera și timpanele mi se vor sparge
Dacă asta mi l-ar aduce înapoi acasă
Aș face toate aceste lucruri
În fiecare zi
Din toată inima
Pentru că ar conta
Voi face toate aceste lucruri
Pentru că nu sunt pregătită să spun Sfârșit
Pentru că nu vreau să mor
Cu o întrebare arzătoare pe suflet:
Am făcut oare tot ce mi-a stat în putință să trăiesc
În slujba poeților și a sfinților
Care ne cer
Să trăim din tot sufletul
Care ne roagă să credem în lucruri imposibile
Care ne cer să nu încetăm vreodată să iubim stelele
Care ne îndeamnă să nu ne oprim niciodată din a ne scrie poveștile

Apoi reflectorul se stinge.

Capitolul 40

După spectacol, ca să-i găsesc pe mama și pe tata, trebuie să-mi croiesc drum prin mulțimea de părinți și elevi de pe hol. O parte din mine încă îl caută și pe Joey, pentru orice eventualitate. Dar nu e aici.

Oamenii mă privesc pe furiș. Șușotesc. Știu că ei cred că am primit ceea ce am meritat. Sunt ca Hank, care crede că noi am fost stăpânii acestui oraș, iar acum am aflat și noi cum e să pierdem ceva.

Mama mă îmbrățișează prea strâns, aș spune, și îmi doresc să mă desprind de ea, dar apoi îmi amintesc ce mi-a spus tata aseară, despre cum părinții simt într-un fel anume absența copiilor lor. În cele din urmă, mama îmi dă drumul.

— A fost superb, Emory. Greu, dar superb. Sunt foarte mândră de tine.

Nu cred că mi-a mai spus asta de când sunt, așa că ochii mi se umplu de lacrimi. Tata mă mângâie pe umăr.

— Bravo.

— Cred că ar trebui să plecăm, spun eu.

— Nu e o petrecere a trupei de teatru sau ceva de genul ăsta, după spectacol? Nu trebuie să demontați decorul? Nu asta se întâmplă de obicei după așa ceva? întreabă mama. Poți să rămâi, dacă vrei.

— Nu. Sunt în regulă, zic. Sunt în regulă.

***

În parcare, tocmai urcăm în mașină, când îmi aud numele. Mă răsucesc în viteză. Joey?

Dar nu e Joey. E Daniel, care vine în fugă spre mine.

— Hei, spune el, zâmbind. A fost extraordinar. Mult mai bine decât Ofelia. Și înjurăturile... un deliciu. Betty de la cafenea era lângă mine și credeam că o s-o ia razna.

— Cafeaua ei e întotdeauna călâie, zic eu.

— La fel ca inima ei, răspunde Daniel.

Zâmbesc, apoi surâsul îmi piere de pe buze, pentru că mi se pare bine și rău în același timp să fac asta, să mă gândesc că e posibil să flirtez cu cineva într-o parcare, în timp ce fratele meu e dispărut. Nu știam că te poți simți și trist, și optimist deodată, și nici că amestecul acestor două senzații poate durea atât de mult.

— Să știi că e mai ales opera Lizei. Poezia, zic eu.

— Dar erau sentimentele tale. Erai tu, spune el. A fost mișto.

— Mulțumesc, spun, apoi șovăi. Credeam că... atunci când m-ai strigat, credeam că poate e Joey. Dar erai tu și eu n-am fost... dezamăgită de asta.

Daniel își lasă capul în jos.

— Și e un lucru bun?

— Da, spun încet. Cred că da, dar mă și derutează. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

Stăm acolo, în lumina aspră și galbenă din parcare, iar răsuflarea iese din piepturile noastre sub forma unor aburi albi în frigul de afară. În oricare univers în afară de acesta, probabil că ne-am săruta.

Dar universul nostru nu e potrivit. Nu acum.

Daniel inspiră profund.

— O să mai stau puțin pe-aici. O să fiu atent. Și eu îl caut, să știi. Când mă duc în oraș. Când plimb cățelul.

— Da?

Mă simt copleșită de o senzație de căldură.

— E... senzațional.

— Da. Mai ții minte când ți-am spus că mă gândesc mereu la o mie de lucruri diferite care se întâmplă în corpul meu în același timp, astfel că, atunci când fac ceva banal, nici nu îmi dau seama de asta?

— Da. Mi-a plăcut. A fost un lucru interesant, ai spus practic că lumea poate lucra împotriva noastră, dinăuntru sau din afară.

Cred că aș fi putut sta de vorbă cu Daniel Wankel ore întregi.

Este așa cum a spus Joey. Ar trebui să te simți în largul tău când discuți cu cineva. Ar trebui să fie ușor, nu greu.

— O mie de lucruri diferite se pot întâmpla chiar acum, ca să-l aducă pe Joey acasă, și tu nici măcar nu-ți dai seama. Lucruri la care nici măcar nu te gândești. Deci, da, poate că într-o zi mă trezesc, îmi scot cățelușa în lesă și o duc în parc și el este acolo. Pe o bancă. Sau plimbându-se. Nu știu. Dar e acolo. Va fi găsit. Și dacă n-ar scheuna la mine cățelușa mea, s-o scot la plimbare, n-aș ști niciodată. Înțelegi? Milioane de lucruri infinite care se adaugă unui întreg.

Îmi ia palma înmănușată în mâna lui. Mă uit în jos la mănușile sale fără degete, la încheieturile sale ușor înghețate.

— E un gând liniștitor, îi răspund. Poate înseamnă că fix acum se întâmplă un lucru despre care nu știu, dar care-l va aduce pe Joey înapoi sau mă va scoate pe mine în calea lui.

— Sunt o persoană care se pricepe să-i liniștească pe alți

Îmi zâmbește într-un fel care mă face să simt un val de că. dură. Într-un fel diferit față de atunci când eram cu Gage. Mă simt bine pe dinăuntru, o rază mică de lumină în interiorul acelui întuneric pe care-l resimt pentru că-mi lipsește Joey.

— Emory, mă strigă tata din mașină.

— Trebuie să plec, zic.

— Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă, OK? Sunt aici, spune Daniel.

Îmi eliberează mâna și dă să plece.

— Daniel, spun. Stai.

Se răsucește la loc, cu ochii mari și strălucitori.

— Eu... zic, inspirând profund. Îmi place de tine. Dar lucrurile sunt aiurea acum și sunt...

— Emmy, știu, zice el. Nu plec nicăieri. Am fost aici tot timpul.

Îl privesc cum aleargă spre școală, apoi mă întorc și urc în mașină.

— Cine era băiatul? întreabă tata când sunt înăuntru.

— Un prieten, zic, cu inima în gât, dar într-un fel bun. Nu locuiește lângă noi, așa că promit că n-o să existe fotografii de la fereastră.

Tata și mama schimbă o privire pe locurile lor din față.

— Ei bine, are niște gusturi minunate la eșarfe, șoptește mama.

Suntem aproape acasă când tata întoarce brusc mașina. Mama se prinde cu ambele mâini de bord și țipă:

— Neil, ce faci?

Eu mă răstorn pe bancheta din spate și sunt nevoită să mă îndrept la loc.

— Tata, te rog. Am avut mai multe accidente decât mi-aș putea dori într-o viață.

— Nu sunt pregătit să merg acasă deocamdată, spune el. Nu sunt gata să mă întorc, să stau acasă și să aștept la nesfârșit. Vreau să fac *ceva.*

— Tata, spun. *Ce anume?*

— Dacă în seara asta nu-mi pot salva fiul, o să salvez pe altcineva, chiar dacă e doar un gest infim.

La magazinul de cartier, tata îndeasă în coș role de hârtie igienică, conserve de fasole, dezinfectant de mâini, săpun și Gatorade. Mama și cu mine îl vedem din mașină, prin vitrinele mari ale magazinului luminat, agitându-se de colo colo. La tejghea, vânzătorul îi întinde un cartuș de țigări și câteva sticle cu alcool.

— Ce face? întreabă mama.

— Nu știu, zic, dar de fapt știu.

Nu vreau să spun, pentru că ar speria-o.

Stăm, așteptând, fără să vorbim despre faptul că un afiș pe care scrie M-AȚI VĂZUT? cu chipul lui Joey e lipit pe partea interioară a ușii magazinului.

Tata iese încărcat cu pungi de plastic. Deschide portbagajul și le aruncă înăuntru. Apoi intră în mașină și zice:

— Mergem la podul Frost.

Mama oftează adânc.

— Neil.

— *Abigail.*

— Nu vă certați, zic eu. Vă rog, nu acum.

Odată ajunși pe maidanul de lângă podul Frost, mama spune:

— Nu, Neil, în niciun caz. Afară e frig și sunt încălțată cu pantofii buni.

Se zgribulește pe locul din față.

— Ai sute de perechi de pantofi, Abigail. Fac ceea ce a spus Emmy în poezia ei. Mă străduiesc să trăiesc aici, din toată inima. Și dacă nu-l pot ajuta pe Joey acum, pot ajuta alți oameni și la fel poți și tu. Dă-i naibii de pantofi și coboară din mașină.

Nu-mi vine să cred că tata tocmai i-a spus asta mamei, așa că mă dau iute jos din mașină și ajut la descărcarea pungilor din portbagaj.

— Bravo, tata! spun eu încet. Ai fost *minunat*.

— Unele lucruri trebuie spuse cu glas tare, Emmy. Poate că niciunul dintre noi nu a spus ceea ce trebuia să spună.

Mama iese din mașină, strângându-și haina până la bărbie.

— Nu pot să cobor acolo, zice ea șovăind. E abrupt. O să cad.

Tata își îndoaie cotul.

— Atunci te ajut eu.

— Ne vor jefui, șoptește ea.

— Nu, mama, nu ne vor jefui, spun calmă. Sunt doar niște oameni. Aici *trăiesc* ei.

— Tăceți, zice tata cu blândețe.

Sunt în spatele lor, observând cum tocurile mamei se înfig în cărarea noroioasă. Se ține de tata de zici că altfel o să moară. E ceva extrem de tandru în felul în care el o sprijină ca să nu se împiedice. Merge alături de ea, nu în fața ei, așa cum a zis Nana că trebuie să faci.

La podul Frost nu sunt la fel de mulți oameni ca data trecută și mă-ntreb unde au dispărut unii dintre ei. Nu o mai văd pe femeia care era aici, cea care a spus că va fi atentă dacă apare Joey. Pun pungile jos și mă uit cu atenție în jur după un hanorac gri-închis, după un tricou portocaliu de la prăvălia lui Hank, dar nu le zăresc.

— Neil, spune mama cu glas coborât. Nu-mi place asta.

— Nu-mi pasă dacă-ți place sau nu, Abigail. Dar ar trebui să vezi ideea. Nu pricepi? Oricare dintre oamenii aceștia ar putea fi Joey și sper ca, oriunde ar fi el, să existe cineva care să-i aducă mâncare. Sau apă.

Unul câte unul, oamenii se ridică în picioare, venind încet către tata. Îl ajut să le împartă conservele de fasole, rolele de hârtie igienică. Toți spun mulțumesc. Unii zic *Dumnezeu să vă binecuvânteze.* Tata aliniază dezinfectantul de mâini și

sticlele cu apă, recipientele cu alcool și țigările. Scoate o altă batistă și pune bani pe ea.

— A văzut cineva un băiat pe nume Joey? strig eu. Cu un tricou portocaliu?

— Nu, îmi pare rău, domniță, spune un bărbat. N-am văzut pe nimeni de felul ăsta azi.

În spatele meu, o simt pe mama cum se descurajează.

— Păi, dacă-l vedeți, zice tata, vă rog să-i spuneți să vină acasă.

— Da, domnule, se aud murmure din mulțime.

În mașină, mama tace. În cele din urmă, spune:

— Nu înțeleg de ce le-ai luat totuși țigări. Sau gin. Cum îi ajută asta? Pare doar să le agraveze problema.

— Oamenii intră în sevraj, Abigail. Nu te poți aștepta s-o facă pe uscat, în vremea rea de-afară, sub un pod. Cum îi ajută asta? Se pot îmbolnăvi dacă fac asta singuri. Se pot îneca cu propria vomă și pot muri înghețați. La fel cu țigările. Am un plasture chiar acum care să mă ajute. Ei ce au? Dacă le interzici substanțele care dau dependență ca să-i pedepsești sau ca să-ți dovedești pioșenia... nu rezolvi nimic.

— Tata, te lași de fumat? întreb. Asta e o veste foarte, foarte bună.

— Mă las, spune el sumbru. E dureros, dar sunt hotărât.

— Condu mai încet, Neil, zice încet mama.

— De ce? întreabă tata.

— Nu văd clar trotuarele, spune mama. Trebuie să văd trotuarele.

— Pentru ce? spune tata.

— Așa, zic ușurel de pe bancheta din spate. Din cauza lui Joey. Ne uităm după Joey. Pentru orice eventualitate.

Tata dă din cap și încetinește.

Îmi tot doresc ca iubirea să fie destul
Pentru că, dacă ar fi fost,
Acum ai fi acasă

#dor #joeyward #millhaven #găsiţilpejoey

Sunt aproape adormită când aud ușa de la camera mea deschizându-se. Ridic pleoapele și văd ca prin ceață. Sunt obosită și stoarsă de energie după spectacol, după vizita la podul Frost și după ce i-am scris lui Joey pe Instagram o postare pe care cred că nu o va citi niciodată.

— Mama? zic eu.

Ea dă la o parte așternuturile și se strecoară lângă mine, lipindu-și umărul de al meu.

— Tatăl tău a încercat să-mi dea o lecție, zice ea.

— Poate, spun eu. Nu știu. Nu-i prea înțeleg pe adulți jumătate din timp.

Mă simt bine că sunt lângă ea, în întuneric. În siguranță.

— Mă gândeam la poezia ta de aseară. Ți se pare... simți că am renunțat la fratele tău?

Pe întuneric, e un pic mai ușor să vorbesc cu ea. La lumină, pot vedea Privirea, de care mi-a fost întotdeauna frică.

— Oarecum, răspund. Ai avut pretenția de la el... să fie mai bun. Imediat. Ca și cum ar fi fost un lucru pe care-l puneai pe una dintre listele tale. *Nu te mai droga.* Ceva de bifat.

— Așa am fost crescută, zice ea. Să muncesc din greu, să nu las problemele să-mi stea în cale. Să-mi dau seama cum să le rezolv și să trec la acțiune.

Face o pauză.

— Mi-am iubit tatăl, dar era un om foarte sever.

— Dar Joey nu e o problemă care trebuie rezolvată, spun cu blândețe. E o *persoană.*

— Știu asta, spune ea. Nu crezi că știu? Vreau doar să se întoarcă. Aș face orice să-l am *înapoi*.

Tremură lângă mine, iar trupul i se zgâlțâie ca și cum ar fi afară, fără haină, la zero grade.

N-am mai văzut-o niciodată pe mama plângând în halul ăsta și mă gândesc la ce a spus tata, despre acea parte din ea care gestionează *pierderile*. Îmi încolăcesc mâinile în jurul trupului ei și o strâng cât pot de tare.

Capitolul 42

Ninge. Au trecut 13 zile de la dispariția lui Joey.

Fulgii cad la început ușor, apoi din ce în ce mai repede, îmbrăcând în alb lumea de dincolo de fereastră.

Tata aduce lemne din magazie și începe să aranjeze bușteniii în șemineu. Rulează ziare vechi dintr-un teanc din apropierea acestuia. Aprinde chibriturile. Hârșâie, scârțâie, trosnește, aprinde. Toate zgomotele mi se par amplificate, pentru că acum stăm cu toții tăcuți și așteptăm.

Așteptăm ca Joey să fie găsit. Așteptăm ca Joey să vină acasă. Aceasta este noua noastră viață.

— Un foc, zice Nana, așezându-se pe canapea. Un foc este întotdeauna binevenit.

Nana se simte acum mai bine, e mai sprintenă și s-ar putea duce acasă, dar nu pleacă. Vrea să fie aici, cu noi, iar eu cred că avem nevoie de ea.

Diverse nuanțe de culoare se amestecă, prin fereastră, cu fulgii albi. Portocaliu, negru, verde. Copii mici cu costume și măști, cu coșulețe de plastic în formă de dovleci în mână. Clipesc, uitându-mă mai atent prin geam.

Cum am putut să uit?

— E Halloween, spun. Nu avem deloc dulciuri.

— O să stingem luminile de pe verandă, zice tata. N-o să vină la ușă dacă luminile de pe verandă sunt stinse.

Își șterge mâinile de praf.

— Trebuie să mă duc puțin la spital și apoi mă-ntorc. Voi suna la poliție să văd dacă au vreo noutate.

Se uită la ceas.

— Mama ta ar trebui să se întoarcă de la aeroport cu Maddie în câteva ore. Dacă mai ninge mult, s-ar putea să întârzie zborul, dar nu-ți face griji. Avem destule probleme pe cap acum.

Maddie a stat mai mult la școală, dar în sfârșit vine acasă pentru câteva zile.

— E cam devreme pentru ninsoare, spune Nana. Poate că ne așteaptă o iarnă grea.

Mă gândesc la Joey, care e undeva, în lumea largă. În frig. Tremurând, drogat. Înconjurat de pericole, departe de mine.

Fac popcorn la bucătărie. De câte ori ecranul telefonului se aprinde, îl iau, pentru că poate fi el, dar nu e. E fie Daniel, fie Liza, fie Jeremy, dar nu răspund, pentru că m-am săturat de vorbit sau de trimis mesaje.

Mă simt lipsită de orice speranță. Pustie pe dinăuntru. Ca și cum orice aș face nu poate îmbunătăți lucrurile.

E un sentiment mistuitor să trăiești cu o persoană dată dispărută înăuntrul tău. O gaură neagră și fantomatică, o durere ascuțită și infamă.

Nana apasă pe telecomandă, derulând canalele. Sport, o emisiune culinară. Niște oameni entuziaști care renovează case, distrugând niște dulapuri fără cusur. Ceea ce e suficient de bun pentru o persoană nu e suficient de bun pentru alta.

Scormonesc în foc. Căldura e plăcută, mă amețește. Sunt foarte obosită.

Probabil am adormit, pentru că Nana mă zgâlțâie.

— Telefonul, zice. Telefonul tău.

Mă ridic în capul oaselor. E un număr pe care nu-l recunosc, dar răspund oricum.

— Alo? Joey?

— Hei, Em. Nu ne-am auzit de mult timp.

Simt cum tot sângele mi se prelinge din trup. E o voce mătăsoasă, bine cunoscută.

E Luther Leonard.

— Hei, fă-mi o favoare și, dacă ești cu cineva prin preajmă, du-te în altă cameră, OK? Asta e o discuție privată.

Nana se uită la mine. *El e?* șoptește ea.

— Vorbesc serios, Em. Am ceva ce-ți dorești, așa că fii atentă la mine.

Cobor privirea spre Nana, clatin din cap și arăt spre bucătărie.

— OK, spun ușor la telefon în timp ce mă îndepărtez. Sunt singură.

Deschid ușa garajului, aprind lumina și închid ușa în urma mea.

— Mi-a fost dor de tine, Em.

— E cu tine, Luther? Știi unde e?

— Da și da, dar vreau ceva în schimb. M-ai costat o grămadă de bani, știi? Măcar dacă m-ai fi lăsat să mă opresc acolo unde trebuia. Dacă ai fi făcut asta, foarte multe lucruri ar fi stat altcumva acum.

— Îmi pare rău, Luther. Sincer. Spune-mi doar unde e.

— Mi-am pierdut un ochi din cauza ta, Emmy. Și timp. Am pierdut timp. Și bani. Îmi ești *datoare.*

— Nu am bani, zic eu. Îmi ceri cu câțiva ani prea devreme. O să am acces la fondul meu fiduciar abia când o să împlinesc 25 de ani.

— Haios. Dar părinții tăi au. Crezi că nu știu despre seif? Am petrecut mult timp în casa aia, Emmy. Mai ții minte? Am petrecut ani întregi în casa aia, jucându-mă cu fratele tău. Știu despre seif, pentru că ne jucam de-a spărgătorii de seifuri. Încercam să găsim codul. Era distractiv. La tine acasă lucrurile erau mereu distractive. Nu ca la mine.

— Ne-am purtat frumos cu tine, îi spun. Întotdeauna ne-am purtat frumos cu tine.

— N-am spus că nu v-ați purtat frumos. Tu și cu mine eram prieteni. Jucam Angry Birds împreună. Dar fii atentă, trebuie să terminăm cu asta, pentru că, sincer, dacă mai citesc o singură postare tristă de-ale tale despre fratele tău pe Insta, o să *mor.*

Înghit în sec. Luther mi-a văzut postările, ceea ce înseamnă... că poate le-a văzut și Joey.

— Ce anume vrei să fac, Luther?

— Vreau să te duci la seif, să iei toți banii din el, să-i pui în rucsac și să mi-i aduci. Și atunci îl poți avea pe Joey înapoi. E gata de plecare, cred. Nu e făcut pentru viața de fugar, știi ce zic?

— Eu nu... nu știu combinația de la seif. S-ar putea să fac rost de niște ba...

— Atunci cred că va trebui s-o afli repejor, spune el, întrerupându-mă. Știu că poți s-o afli. De obicei, e o stupizenie de genul zilei de naștere a unuia dintre copii sau ceva de genul ăsta. Părinții sunt simpluți. Gândește-te la ce-i place tatălui tău, gândește-te bine. Întotdeauna le plac chestiile speciale și siropoase. Și apoi suie-te în mașină, iar eu o să te sun peste o oră să-ți spun unde ne întâlnim.

— De unde știu că e cu tine? I-ai făcut vreun rău? Lu...

Dar glasul care se aude din telefon nu-i aparține lui Luther.

E răgușit, stins și bolnăvicios, dar e fratele meu.

— Adu-i ce ți-a cerut, Emmy.

Lent, ca și cum de-abia ar mai respira.

— Joey, ți-a făcut vreun rău? Ești OK?

Mă simt cuprinsă de ușurare. E *în viață.*

— Adu banii și o să vin acasă.

— Joey...

— Emmy!

E din nou Luther.

— Să nu-ți treacă prin cap să chemi poliția. O să aflu. Doar tu aduci banii. Nu altcineva.

— Nu am mașină. Părinții mei sunt...

— Aduci mai bine gândește-te cum să faci rost de o mașină, Emmy. Și tic-tac, tic-tac, se scurge timpul.

Conversația se întrerupe.

Nana ridică privirea când revin în cameră.

— S-a întâmplat ceva, Emory? Ești albă la față ca hârtia. Vino și stai lângă mine.

Să nu cumva să vadă că tremur din toate încheieturile. Să nu audă că-mi tremură glasul.

— Nu e nimic, Nana. Doar amicul meu. Are... o problemă. S-ar putea să ies puțin să vorbesc cu el. OK?

Voce normală. Față normală. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Nu o băga la bănuieli. Nu strica și asta așa cum ai stricat totul.

— Păi, bine, dacă n-ai încotro. Eu mă descurc.

— Mă duc să mă schimb.

Nana se întoarce la emisiunea ei culinară, iar eu traversez încăperea, prefăcându-mă că mă duc la etaj. În schimb, mă duc în biroul tatei.

Acolo, mă trezesc stând în fața seifului. Simpluț, a zis Luther. *Părinții sunt simpluți.*

Nu e un seif ca în filmele vechi, cu combinație circulară de cifre. E digital. Dacă are vreun mecanism prin care se declanșează vreo alarmă la poliție sau ceva de genul ăsta, dacă greșesc codul de prea multe ori? Încerc ziua mea de maștere și degetele îmi tremură în timp ce apăs tastele. Pe un ecran mic apare cuvântul EROARE, cu litere luminoase.

Dacă reușesc să fac asta, îl pot aduce pe Joey înapoi. Va fi *acasă.*

Închid ochii.

Simpluț.

Tata era fericit odinioară. Îmi amintesc. Se juca cu noi. Citea cu noi. Construia Lego și plonja în piscină. Doar mai târziu, după ce Joey a început să aibă probleme, s-a îndepărtat din ce în ce mai mult. A început să fumeze în mașină după ce ieșea din tură. Și-a făcut casă din spital, deși noi aveam nevoie de el aici.

Dar era încă aici, alături de mine, uneori, noaptea târziu, când aveam coșmaruri, când strigam din dormitor; îmi cânta, ținându-mi capul la pieptul lui, cu inima lui bătând în inima mea, doar noi doi în întuneric.

Ce ar alege tata?

Întotdeauna le plac chestiile speciale și siropoase, a spus Luther Leonard.

Mama zicea:

— Cântecul ăla stupid, Neil. Doamne, nu-mi vine să cred că i-l cânți.

Tata râdea.

— Nu mă pot abține. Îmi place la nebunie. E din copilăria mea. Primul cântec pe care l-am știut pe de rost.

Deschid larg ochii.

Jenny am numărul tău

Jenny nu-ți schimba numărul de telefon

867-5309

Se aud un bipăit și un clic și deschid ușa seifului.

Sunt fișicuri de bani, o cutie pentru ceasuri, dosare pline cu hârtii și casetele de bijuterii ale mamei, depozitate acolo înainte ca Joey să se întoarcă acasă de la Blue Spruce. Pentru că le-ar fi putut fura.

Se dovedește că hoața sunt eu.

***

— Nana.

Ea se răsucește pe canapea.

— Trebuie să plec. O să-mi aștept amicul pe verandă. Mă uit la colindători.

— OK, drăguțo. E frumos din partea ta că-ți ajuți prietenul.

Îmi iau rămas-bun și ies pe ușă.

La capătul verandei, îmi scot telefonul. Daniel răspunde după primul apel.

— Hei, salutare! Ieșim cu fețele de pernă să căpătăm niște bomboane? Cred că am o mustață falsă caraghioasă pe aici pe undeva.

— Am nevoie de tine, îi spun repede. Am nevoie de mașină. Chiar acum. Nu-ți pot explica. Nu am timp. Vreau doar să vii să mă iei imediat.

— Emory, ce se întâmplă? întreabă el, brusc serios.

— Vino *imediat*.

Glasul mi se frânge.

— *Te rog.*

Când ajunge, mă duc spre locul șoferului și deschid portiera.

— Dă-te mai încolo, spun. Conduc eu.

— Ce atitudine, spune Daniel. Îmi place.

Trece peste schimbătorul de viteze, trântindu-se cu greu pe scaunul pasagerului. Îi arunc rucsacul meu în poală.

— Au, face el. Ce e aici? E greu.

— Prinde-ți centura, îi zic.

Îi arunc telefonul meu.

— Și când sună pune-l pe difuzor, dar să nu zici nimic, ai priceput?

— Emory, ce se petrece? Te porți de parcă ne pregătim să jefuim o bancă sau ceva.

Glasul îi tremură puțin.

— Pe bune, asta facem? Mi-aș fi pus cea mai bună eșarfă.

— De fapt, spun eu, pornind motorul, într-un fel am făcut-o deja.

Pornesc de pe loc.

— Emory, spune-mi imediat despre ce e vorba. N-am renunțat la o seară cu dulciuri pentru niște spionaj dubios. Adică e-n regulă și nu mă deranjează, dar mă cam sperii.

— Mergem să-l luăm pe Joey, spun eu.

— *Poftim?*

— Luther Leonard. E cu el. A spus... a spus că dacă-i aduc ceva, mi-l dă la schimb pe Joey. A spus că e gata să se întoarcă acasă și asta e treaba. Așa că asta facem.

Râd nervos, aruncându-i o scurtă privire. Are o expresie sumbră.

— Emory, spune Daniel încet. Ar trebui să chemăm poliția. Chestia asta sună dubios.

— *Nu,* zic tăios. A spus să nu fac asta, altfel înțelegerea cade. Am *vorbit* cu Joey. E pregătit să vină acasă.

— Eu sun la poliție, spune Daniel. Nu e bine. Nu e sigur. E... e foarte *ciudat.*

— Daniel, dacă suni la poliție, am să te dau efectiv jos din mașină în mers și am să te las să mori pe marginea drumului.

— E puțin cam... violent. Și eu care credeam că ești o fată de treabă, liniștită, cu gusturi excelente la pulovere, căreia îi place să privească pe ferestrele clasei, cu bărbia sprijinită în mâini.

— *Daniel.*

Mă uit scurt la el, apoi îmi întorc privirea la drum.

— Dacă ai fi în locul meu și ai avea ocazia să ajuți pe cineva drag, n-ai face orice? Tot ce ți-ar sta în putere?

— Dacă nu încetezi cu plânsul, o să faci accident, spune el. De la vederea neclară.

Îmi șterg fața cu o mână. Nici măcar nu mi-am dat seama că plâng. Nu prea mai simt nimic, cu toată adrenalina asta care-mi curge prin vene.

— Și, da, spune Daniel încet, aș face tot ceea ce-mi stă în putere.

— Atunci taci și ajută-mă!

— Ce e în rucsac?

— Bani. Bijuterii.

Daniel râde, pițigăiat și tare, ca un copil mic.

— O, Doamne, chiar că e un jaf. O să am un atac de panică, chiar în momentul ăsta...

Sună telefonul. Daniel se uită șocat în poală.

— Răspunde, șuier eu. Dar nu spune nimic. Pune-l pe difuzor.

Cu coada ochiului, îl văd cum își agită mâinile cu stângăcie, iar degetele îi tremură. Ridică telefonul și-l întinde spre mine.

— Alo, zic eu.

— Emmy, zice Luther. Ai fost copil cuminte? Ai făcut rost de ce-mi trebuie mie?

— Da, îi răspund.

— Excelent. Mergi spre nord și ieși din oraș. Oprește-te pe Wolf Creek Road. O să mă vezi tu.

Sunt pe Main Street. Virez la stânga.

— Stai, zic eu și fac o mică pauză. Wolf Creek Road?

— Exact, Emmy. Acolo unde a început toată porcăria asta.

Apoi Luther închide telefonul. Daniel îl așază la loc în poală.

— Wolf Creek Road? E foarte departe.

— Știu, răspund, iar teama îmi inundă corpul.

Zăpada acoperă parbrizul, așa cum ploaia se scurgea pe el în noaptea aceea, îngreunând vederea. Pornesc ștergătoarele și inspir profund.

— Mă aduce înapoi, în locul unde s-a întâmplat. Accidentul.

Capitolul 43

Brazii sunt plini de zăpadă, iar crengile lor atârnă deasupra șoselei ca niște mâini albe. Nu știu exact ce ar trebui să caut. O mașină? Pe Luther și pe Joey, stând pe marginea drumului? *Știu* însă că n-ar trebui să fiu aici cu Daniel pentru că Luther a spus să nu aduc pe nimeni cu mine.

— Trebuie să te lași în jos, îi zic lui Daniel. Uite, bagă-te acolo jos. Scoate-ți haina și acoperă-te cu ea. Nu trebuia să vin cu nimeni.

Se răsucește și se uită la mine.

— Ah, super, acum e momentul potrivit să-mi spui asta, Emory, zice el, iar eu îi zâmbesc vag. Mulțumesc foarte mult. Așa cum a zis Adam Sandler atât de frumos în *Nuntă cu cântec*: „Mi-ar fi prins bine informația asta ieri!"

— Într-un univers mai bun, aș râde foarte tare la poanta asta, Daniel Wankel.

Trântește rucsacul pe bancheta din spate și își scoate jacheta.

— Știi, în timp ce stăteai acolo cu fața împietrită și totuși plângând, ceea ce e ciudat, și putem discuta despre asta mai târziu, mi-am tot făcut diverse gânduri. De exemplu, dacă are o *armă*? Dacă nu e singur? Dacă ajung cu un bolovan legat de gât pe fundul apei, în Wolf Creek? Dacă...

— Lasă-te *în jos*, mă răstesc.

Începe să-mi fie din ce în ce mai frică. E atât de întuneric pe acest drum și-mi amintesc cât era de întortocheat și cum

ploaia din noaptea aceea acoperea totul. Cum mi se părea că fata aceea, Candy, se înecă în propriul sânge.

Acum înaintăm printre perdele de zăpadă albă și aproape că nu văd deloc în față.

Daniel dă scaunul din dreapta puțin pe spate și se ghemuiește pe jos, încercând stângaci să-și tragă haina peste cap. Mă-ntind cu grijă, cu ochii la șoseaua albă, și încerc să-l acopăr mai bine.

Nu cred că Luther are o armă. Am jucat Angry Birds împreună. Nu a fost niciodată rău cu mine la școală.

Dar acest gând mă înfioară oricum. Oamenii se pot schimba. Sunt ca niște cepe, așa cum a spus Simon Stanley. Un strat poate dezvălui un lucru, dar, dacă mergi mai departe, poți descoperi un alt strat, care miroase și mai urât decât cel de dinainte.

Încetinesc, ca să fiu sigură că văd ceva în toată întinderea aceasta albă, orice, pe marginea drumului, în desiș.

Apoi văd. Un mic bob de lumină portocalie în dreapta, lângă un luminiș. O țigară.

Și o mașină în luminiș, ceva mai departe. O siluetă iese de sub un ascunziș format din crengi troienite de brad, ținând în mână țigara aprinsă.

E Luther. Îmi face semn să opresc.

— Acolo, strigă el. Parchează acolo.

Mut mașina. Telefonul îmi bâzâie de pe scaunul din dreapta. Tata. *Rahat.*

— Nu pot să răspund, șoptește Daniel de sub haină.

Îl ignor și pe el, și telefonul, și mă-ntind în spate după rucsac. Îl țin în poală preț de o clipă, holbându-mă la mașina parcată. E la vreo 3-4 metri distanță, iar zăpada îi troienește portbagajul, plafonul.

E acolo. Trebuie să fie acolo.

Deschid încet portiera mașinii lui Daniel. O închid la loc la

fel de încet. Mă-ndrept ușor spre Luther. Tenișii îmi alunecă pe zăpadă.

Luther are căciula neagră tricotată trasă mult pe frunte. Și un petic peste ochi.

— Îți place? mă-ntreabă el. Mă face destul de malefic, corect? Vrei să vezi?

Se preface că vrea să ridice peticul. Pe toată fața are cicatrici, de când a ieșit cu capul prin parbriz.

— Mi-a povestit Jeremy despre asta, îi spun.

— Ce mai face frățiorul meu, apropo?

Trage un fum din țigară.

— Îi e dor de tine.

Luther aruncă țigara în zăpadă și ridică din umeri.

— Dă-l încoace.

— Nu, spun eu cu fermitate. Vreau să-l văd întâi pe Joey.

Luther se uită în spate, spre mașină, și fluieră.

Portiera se deschide și Joey iese, foarte încet. Se mișcă cu băgare de seamă, de parcă l-ar durea ceva sau de parcă ar fi bolnav. Nu mai e îmbrăcat cu tricoul portocaliu de la prăvălia lui Hank, dar are hanoracul gri-închis pe el. Nu-l văd prea bine în întuneric.

— Joey, strig eu, iar inima îmi bate repede. Vino aici. Vino lângă mine.

Dar el rămâne acolo, cu capul plecat.

— Întâi dă-mi ce ți-am cerut, spune Luther.

Strâng cu putere rucsacul la piept. E singurul lucru pe care trebuie să-l fac ca să-l recapăt pe Joey, doar să-i dau rucsacul și apoi îl pot duce acasă și-i pot veni în ajutor. De data asta o voi face mai bine. Știu că toți o vom face mai bine de data asta.

— Emmy, nu am foarte mult timp la dispoziție, zice Luther.

Întinde mâinile și, ca într-un vis, ca într-o stare de imponderabilitate, îi dau rucsacul. El îngenunchează și trage fermoarul, începând să răscolească prin el.

— Frumos, frumos, murmură el. Care era, apropo?

— Joey! strig eu.

Dau să păşesc, dar Luther se întinde şi mă înşfacă de picior. E piciorul rănit şi, îngenunchind, alunec în zăpadă şi cad lângă el.

— Care era combinaţia de la seif? Sunt curios.

— Era un cântec. Un cântec tâmpit pe care mi-l cânta tata când eram mică.

Încerc să-mi smulg piciorul din strânsoarea lui, dar el mă apucă şi mai zdravăn.

— Simpluţ. Ştiam eu.

— Joey, intră în maşină! strig.

Joey porneşte cu mers greoi spre mine, dar apoi se opreşte.

— Ce-a păţit? întreb. Ce i-ai făcut?

— E drogat, Emmy. Ce credeai?

Mă zbat să mă ridic, dar el încă mă ţine de picior.

— De ce ai făcut asta, Luther? Încerca să se lase şi apoi... ai apărut tu şi i-ai dat droguri. Cum ai putut să faci asta? Credeam că ţi-e *prieten*.

Luther se holbează la mine. Căciula lui e acoperită de zăpadă.

— Am făcut-o *pentru că* mi-e prieten, Emmy. E singurul prieten pe care l-am avut vreodată, pricepi? Ne înţelegem unul pe celălalt. Eu îl *înţeleg*. Voi nu l-aţi înţeles niciodată. I-aţi spus mereu că e prost şi leneş. L-aţi distrus, bucată cu bucată. Dar eu am pus de fiecare dată la loc bucăţile alea. Asta fac prietenii. Mi-a fost dor de el. Ciudat, nu-i aşa?

Închide fermoarul rucsacului cu o mână, în timp ce cu cealaltă încă mă ţine de picior.

— Mi-am petrecut mult timp la şcoala de corecţie gândindu-mă, Emmy. *Mult*. Între timp încercam să nu-mi iau nici bătaie pe-acolo. Şi ştii ceva? Părinţii sunt nişte distruşi. Niciodată nu îşi văd copilul aşa cum e el de fapt. Dacă un

copil face ceva diferit, părintele îi spune că *greșește.* Se cramponează mai mult de cum *ar trebui* să fie copilul lor decât de cum *este* acesta în realitate.

Îmi eliberează piciorul, iar eu mă ridic cu greu, repezindu-mă spre Joey. O să-l târăsc până la mașină dacă asta va trebui să fac. Luther mă prinde de braț.

— Nu te grăbi. Nu încă. O să mă duc la mașina mea și o să plec, OK? El rămâne aici. Nu mă urmări. Nu anunța poliția. Știu că ai pe cineva în mașină, dar te iert. Pădurea întunecată, o fată singură cu personajul negativ, înțeleg. Suntem chit.

Îmi dă drumul, rămânând cu mâna întinsă preț de o clipă, de parcă aș fi o căprioară care ar putea sări. Ca să-mi blocheze drumul, dacă va trebui.

— Stai pe loc, mă avertizează.

Îl simt pe Joey atât de aproape încât îmi arde pielea. Îmi arde inima. Iar el stă pur și simplu acolo, fără să se uite la mine. Luther zice:

— Trebuie să te întreb, Emmy. Te înspăimântă că ești aici? Din cauza... știi tu.

Vocea îi sună straniu.

— Chiar mai încolo s-a întâmplat, mai ții minte? Crezi că sângele ei mai e în apa pârâului, laolaltă cu ochiul meu?

Simt că-mi vine să vomit. Luther râde.

Merge cu spatele spre mașina lui, fără să-și desprindă privirea de la mine. Deschide portiera, aruncă rucsacul înăuntru și intră și el. Pornește motorul. Înaintează încet, întoarce, apoi îl ocolește pe fratele meu, care stă încă pe loc, neclintit.

Pornesc repede spre el. Vreau să strig numele lui Joey, dar sunt atât de plină de spaimă și de speranță încât nu mai am loc pentru cuvinte.

Luther oprește mașina.

Joey înalță capul.

Chiar dacă e întuneric, îi văd cearcănele de la ochi, observ cât de mult s-a tras la față într-un timp atât de scurt. Înăuntrul lui ceva s-a schimbat. Orice ar fi făcut înainte de accident, oricine ar fi fost, nu mai există.

A devenit altcineva. A dispărut departe, într-un loc în care nu sunt convinsă că pot ajunge.

— Joey, te rog.

— A fost ideea mea, spune el, atât de încet încât de-abia îl aud peste huruitul motorului mașinii lui Luther. Îmi pare rău, Emmy. Du-te acasă acum.

Apoi se urcă în mașină și Luther demarează din luminiș și o ia pe Wolf Creek Road. Eu rămân în zăpadă, țipând în urma lor.

Capitolul 44

Am fața îngropată în haina lui Daniel Wankel. Neaua ne acoperă capetele, jachetele. Vara trecută am ascultat o fată murind în această pădure, chiar pe partea cealaltă a drumului, când mașina noastră făcută armonică a aterizat jumătate în pârâu, jumătate în afara lui, cu apa bolborosind în jurul nostru. L-am ascultat pe fratele meu respirând întretăiat. Zgomotul sirenelor m-a asurzit, iar lumea mea s-a dat peste cap și s-a schimbat pentru totdeauna. Pădurea asta continuă să-mi fure tot felul de lucruri.

Îi spun asta lui Daniel.

Brațele lui sunt încolăcite în jurul trupului meu.

— Ar trebui să plecăm acum, spune el. Trebuie să te duc acasă.

Am încercat din răsputeri să-mi aduc fratele acasă.

Iar el nu a vrut să se întoarcă.

Tata dă de perete ușa de la intrare de îndată ce urcăm pe verandă.

— Doamne Dumnezeule, unde ai fost? Ne-am ieșit din minți de griji, Emory.

Trec pe lângă el, pe lângă mama, care își frânge mâinile pe canapea, alături de Nana, și pe lângă Maddie, care n-a apucat să-și scoată haina pufoasă de iarnă de pe drum. Cu toții strigă la mine, dar nu-i aud. Iau cheia fișetului din magazia de lângă bucătărie.

Odată ajunsă în garaj, vâr cheia în zăvorul fișetului.

Unde mama a ascuns totul. Tot ce i-ar fi putut face rău lui Joey, tot ce l-ar fi putut tenta, tot ce l-ar fi putut distruge.

Dar mereu ceea ce se afla în afara acestei case îl aștepta să se poticnească.

În living, Daniel îi șoptește ceva tatei. Toți amuțesc când mă văd și rămân așa. Ridic mâna cu flaconul de Vicodin.

— O să iau câteva din astea, OK? Pentru că mă doare genunchiul ca naiba. Mă doare așa de luni întregi. Dar n-o să iau trei sau patru sau douăzeci. Ci doar două. Pentru că mă doare și am nevoie de medicamente și pentru că Joey nu se întoarce. L-am văzut. Nu se întoarce acasă.

Iau două pastile și le înghit fără apă, apoi las flaconul să cadă pe podea.

E frumos, parcă ai avea aripi, așa cum spunea Joey. Stau pe pat în camera mea cufundată în întuneric, holbându-mă la tavan. Mă simt ca un curent de aer cald. Mă simt ca apa oceanului în cele mai frumoase zile, blândă și vălurită, perfectă. De neatins. Acum înțeleg, chiar înțeleg.

Cât de magnific e să te îneci.

Când mă trezesc, Maddie e lângă mine, mângâindu-mă pe obraz.

— Daniel ne-a povestit totul, spune ea. Ascultă, mamei și tatei nu le pasă. Bijuteriile, toate alea. Oxy luat la bal. Sunt bucuroși că ești în siguranță, OK?

Atingerea ei îmi face bine.

— Rahatul ăla cu ochi. Luther Leonard, zice ea. L-aș putea ucide. Poate că o s-o fac.

Scutur din cap.

— Maddie.

— Da?

— A fost ideea lui Joey. Să iau bijuteriile. Nu a lui Luther. El a spus asta.

— *Poftim?*

— Nu le spune mamei și tatei. Asta i-ar omorî, cred. Pe loc.

— A fost o mișcare curajoasă, surioară. Să-ți jefuiești propriii părinți ca să-ți aduci fratele acasă.

Mă întorc pe cealaltă parte. Chipul umbrit al lui Joey îmi joacă în fața ochilor, așa că-i închid. Vreau doar să dorm.

N-o visez pe Candy. Nu-l visez pe Joey. Îi visez pe vagabonzii de pe plaja stâncoasă a râului. Felul în care conservele lor goale de supă zornăie pe pietriș. Felul în care își păstrează chiștoacele în mici mormane și felul în care se strâng unul într-altul când dorm, o masă umană de tristețe încercând să se încălzească. Felul în care tata și cu mine mergem să le ducem ofrande, așa cum faci cu morții. Flori aici, o lumânare acolo, o conservă de fasole aici, o sticlă de gin dincolo.

Mama îmi atinge fruntea.

— Nu ai febră.

— Nu mă simt bine, mint eu. Mi-e rău.

Sunt tot în hainele din seara de Halloween, inclusiv cu jacheta. Mi-e prea cald și încep să put, dar nu-mi pasă.

— Ai lipsit trei zile de la școală, Emory.

Ridic din umeri, mă întorc cu spatele și-mi trag pătura peste cap.

— Emory, te rog.

Emory. Emory. Emory.

Vocea ei e ca un cuțit care mă împunge în urechi.

Capitolul 45

— Ridică-te.

Simt niște degete ascuțite, care mă împung în umăr prin cuvertură.

— Ridică-te sau o să rămân aici și o să cânt „Seventy-Six Trombones" până când o să-ți sângereze urechile, Emory Ward.

Simon Stanley e la mine în dormitor. Simon Stanley se căznește să tragă pătura de pe mine.

Mă uit pe furiș la el. Acum trăiesc într-o lume ciudată, în care frații dispar în ceață și profesorii de teatru apar la tine-n dormitor.

— Așa e mai bine. Acum hai, sus! Mergem la o plimbare cu mașina. Și nu accept refuzuri. În plus, sunt profesorul tău și te voi lăsa corigentă. Stai, eu nu pun note. Clubul de Teatru e opțional. La naiba! Ridică-te din pat, Emory Ward!

Mergem spre cimitirul Mill Haven cu mica lui rablă Honda („prin amabilitatea senzaționalului meu salariu de profesor, distracție plăcută!", mi-a spus el când am urcat în mașină). Cimitirul este întins pe toată coama dealului. Cărările sunt alunecoase, iar el mă ține de cot ca să nu cad.

— Bătrânețea nu e deloc cel mai amuzant lucru din lume, zice el. De fapt, e de-a dreptul nasoală.

— Nu pricep de ce suntem aici, spun ostenită. Vreau doar să merg acasă.

— Stăm doar puțin. Să spunem bună ziua. Să ne luăm rămas-bun, răspunde el. Vin aici destul de des s-o văd pe mama. E acolo.

Arată direcția în care trebuie s-o luăm.

Se apleacă, gâfâind puțin, și dă la o parte câteva frunze de pe piatra ei funerară. Apoi oftează.

— Mama era o femeie chinuită, zice el. Tata era alcoolic. Un alcoolic șarmant, așa cum vezi doar prin filmele alb-negru. Mereu vesel, surâzător, cu o glumă pe vârful limbii. Dar și cu o tristețe teribilă înăuntrul său, pe care încerca s-o înăbușe. Însă îl iubeam. Făceam curat în urma lui, îl duceam la culcare. Sunam la el la serviciu când nu se putea trezi și spuneam că nu se simte bine. Și apoi a murit. Într-o bună zi, nu a mai dorit să trăiască.

— Ah, spun eu.

Seamănă cu lucrurile pe care eu le-am făcut pentru Joey ani la rând, în afara de partea cu muritul, dar după cele văzute în pădure, poate că nici aceasta nu e departe. Inspir adânc, încercând să înăbuș suferința pe care mi-o provoacă acest gând.

Simon Stanley își suflă în mâini în aerul rece.

— Mama nu a mai fost niciodată aceeași. O sinucidere, mai ales, îți poate face asta. Era cu mult, mult timp în urmă și pe atunci, când se întâmpla așa ceva, oamenilor le plăcea să te învinovățească. Spuneau că ar fi trebuit să fie o soție mai bună, o femeie mai bună. Orașul acesta nu s-a purtat foarte frumos cu ea și mama s-a schimbat. S-a închis față de toate. Inclusiv față de mine. De-abia așteptam să scap de-aici, ca să fiu sincer. A doua zi după ce am împlinit 18 ani, am luat primul autobuz spre New York, cu 37 de dolari în buzunar și cu o valiză plină de visuri, cum se spune. Asta e frumusețea tinereții. Nu ai nevoie de multe dacă ai un vis.

— Mi se face frig, zic, strângându-mi brațele în jurul corpului. Și am senzația că o să începi să cânți.

E puțin înfricoșător ceea ce spune despre mama și tatăl lui. Îmi place să-l consider pe Simon Stanley drept un om permanent vesel, chiar dacă el ne-a spus că oamenii au multe straturi, ca niște cepe, și că trebuie să le jupoi ca să-i poți cunoaște cu adevărat.

Simon râde.

— Păi, predau teatru, deci nu e exclus să se întâmple. Dar mai bine taci și ascultă. Voiam să-mi găsesc oamenii mei, continuă el. Lumini strălucitoare, într-un oraș mare, visători ca mine. Gay, ca mine, pentru că pe vremea aceea nu exista așa ceva în Mill Haven, cel puțin nu pe față. Și m-am distrat de minune, n-o să te mint. M-am îndrăgostit, am jucat în piese de teatru, am locuit într-un studio dezgustător împreună cu alți patru oameni, am trăit cu pungi de orez și sticle de vin, ne-am lăsat părul lung, ne-am îndrăgostit și ne-am dezdrăgostit, eram lefteri și vii în același timp și era senzațional. Dar apoi mama s-a îmbolnăvit și m-am întors acasă. Să am grijă de ea. A fost dificilă până la final, dar asta trebuie să faci. Te trezești în fiecare zi și încerci să-i iubești pe cei apropiați, chiar dacă ei fac să-ți fie greu. Pentru că, la urma urmelor, doar asta ai pe lume.

Mă trage de mâneca jachetei.

— Hai să mergem.

Înaintăm pe cărare, înconjurați de pietre cenușii și de cripte de marmură. Printre plăcuțe așezate în pământ, plate, pentru copilași.

Aerul e tăios și rece și într-un fel îmi doresc să-mi fi luat un fular. Ridic gulerul și gluga hainei.

— Aici, zice Simon.

Privesc în jos.

Candace Pauline MontClair
2002–2020
Îngerul nostru iubit, luat prea repede dintre noi
„Cine trăiește, cine moare, cine-ţi spune povestea?”

Am un nod în gât. Acum mi-aș dori să nu fi venit. N-am mai visat-o de mult pe Candy și nu vreau să-ncep s-o visez din nou. Și de-asta am luat Vicodinul după ce l-am văzut pe Joey la Wolf Creek. Pentru că m-am aflat din nou în acel loc, am simțit-o într-un fel în care n-o mai simțisem de multă vreme și voiam să mă asigur că în seara aceea anume, nu eram nevoită s-o văd.

— E din *Hamilton,* îmi spune Simon. Un cântec pe care Eliza îl cântă la final. Candy avea o voce minunată.

Simon arată spre cimitir.

— Shannon Roe e acolo, iar Wilder Wicks e după panta aceea mică. Am mulți elevi aici. Prea mulți. Dar încerc să-i vizitez des, pentru că, deși ei nu mai sunt, au puterea de a-mi aminti.

— De ce anume? întreb.

— Să apreciez ceea ce am, aici și acum. Să nu ratez nimic. Pentru că poate dispărea, în orice clipă. Și nu putem controla asta, oricât de mult ne-am strădui. Orice ar însemna universul, este mereu în avantaj și nu avem decât această unică șansă.

Face o scurtă pauză.

— Ce ai de gând să faci cu singura ta viață, sălbatică și prețioasă?

— Poftim?

— E un vers dintr-o poezie a lui Mary Oliver. Una dintre preferatele mele. Am ales New Yorkul și luminile strălucitoare și orezul și suferința din dragoste și apoi am ales acest loc și cariera de profesor. Am făcut aceste alegeri pentru mine. Treaba cu adulții e că noi încercăm întotdeauna să-i protejăm

pe copii. Asta e misiunea noastră. Vrem să aveți o viață frumoasă și să primiți o educație bună, să fiți oameni buni și să faceți lucruri bune și uneori, sincer, o dăm în bară. Copilăria voastră e ca o repetiție prelungită, în care jucați după un scenariu pe care noi l-am scris pentru voi în miez de noapte, care nu are nicio logică pentru voi, dar pentru noi este cât se poate de logic.

Simon se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău, uneori mă ia valul. Vreau doar să spun, Emory, că nu poți să renunți. Așa e viața. E simplă. E făcută din chin și bucurie. Uneori ai parte de una și de cealaltă, nu. Viața mea aici a fost îngrozitoare. Am plecat și mi-am găsit bucuria. Și apoi m-am întors și am avut parte de chin, dar am găsit și un strop de bucurie din trecut care să mă susțină.

— Nu prea înțeleg ce anume încerci să-mi spui, zic eu încet. Suntem înconjurați de morți și tocmai mi-ai spus povestea vieții tale. A fost chiar foarte tare, să nu mă-nțelegi greșit, dar acum eu mă simt pustiită și singură și habar nu am ce înseamnă nimic din toate astea.

— Emory Ward, uită-te în jurul tău. Asta e tot. La asta se reduce totul, pentru toată lumea, în cele din urmă. Chiar vrei să stai în pat pentru tot restul vieții fără să faci nimic, pentru ca apoi să sfârșești aici?

— Nu, zic eu. Cred că nu.

— Chin și bucurie, Emory, spune el. Cel mai important lucru este *să nu renunți* niciodată. Iar tu renunți chiar înainte de a avea șansa să-ți începi viața. Nu-mi pasă dacă te întorci la școală. Fă ce vrei. Petrece-ți restul vieții citind cărți și lucrând într-o gogoșărie. Nu-mi pasă. Dar nu renunța la tine. Și nu renunța la fratele tău. El e chinul. O să fie multă vreme de acum înainte. Dar undeva o să găsești și bucurie. Și asta nu o să se întâmple dacă o să continui să stai ascunsă sub pilota ta de 1 500 de dolari.

Capitolul 46

Liza mă scuturǎ zdravǎn ca sǎ mǎ trezeascǎ.

— Hei! spune ea tare. Sus! Acum.

Mǎ rostogolesc pe o parte, frecându-mǎ la ochi.

— Ce? Ce cauți aici?

— Ai de gând să mai vii vreodată la școală?

— Te-a trimis Simon Stanley?

— Nu, dar mi-a spus că ți-a ținut un discurs motivațional de excepție. E destul de mândru de asta, dar tu tot aici ești, spune ea. Semeni oarecum cu un zombi. Când ai făcut ultima oară duș?

Ridic din umeri. Totul... mă doare pe dinăuntru. Ca și cum aș fi fost dezbrăcată la pielea goală.

— Deci totul a fost vrăjeală? întreabă ea.

— Ce să fie vrăjeală?

— Ce ai spus în poezia ta. Mai ții minte? Că ai merge despuiată pe Main Street ca să-l aduci pe Joey înapoi. Toate astea. Chestiile alea care mi-au frânt inima.

— Păi, așa și trebuia. Tu ai scris mare parte din ele.

Oftează.

— Da, dar tu le-ai simțit. Mi-am dat seama de asta când ai citit. Chiar le-ai simțit. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în pădure. Mi-a spus Daniel.

— A plecat, spun. Nu vrea să se întoarcă.

— Dar poate că o să se întoarcă. Cândva. Când va fi pregătit. N-ai voie să-ți pierzi speranța.

Îmi pun o pernă pe cap, dar Liza o dă la o parte.

— Îmbracă-te! zice ea. Și fă duș! Te aștept afară.

— Dacă au arme? șoptește Liza de pe bancheta din spate.

— Am senzația că am mai luat-o pe drumul ăsta, zice Daniel.

Bate din degete pe volan.

— Și tot nu-mi place.

— Îmi pare rău, zic eu.

— Nu e la fel de palpitant ca Marele Furt de Bijuterii, Emory, dar se apropie, răspunde el, zâmbind nervos.

Ne uităm la casa pe jumătate ascunsă de crengile mereu verzi. Un tenis roz și murdar atârnă de o cracă joasă, legănându-se în bătaia vântului.

— Am o presimțire nasoală, spune Jeremy.

E înghesuit pe bancheta din spate, cu Liza.

Amuțim.

Apoi ies din mașină. Pentru că, dacă nu fac asta înseamnă că nu e decât vrăjeala de mine, cum zice Liza. Și dacă eu nu fac asta, cine o va face? Joey e eu și eu sunt Joey. Trebuie să ne completăm cumva din nou unul pe celălalt. Daniel mă urmează.

— Ai un plan? șoptește el. Poate că ar fi trebuit să facem un plan.

Inima îmi bubuie în timpane.

— Planul e să întreb unde e fratele meu. Ăsta e planul. Asta e tot ce am în cutia magică, Daniel.

Casa arată ca oricare altă casă izolată din pădure. O tricicletă stă pe jumătate îngropată în troiene. Un leagăn ruginit se află într-o latură a casei. Din coș iese fum.

Bat la ușă.

— O, Doamne, spune Daniel. O să murim. Un tip tatuat pe nume Mick o să deschidă ușa și o să ne forțeze să ducem o

viață de dependență de droguri și de degradare și n-am învins cancerul ca să...

O femeie între două vârste deschide ușa.

— Pot să vă ajut cu ceva? spune ea.

Are o voce plăcută și părul cărunt. E dolofană și poartă un halat verde de baie.

Scot fluturașul împăturit din buzunar.

— Îl caut pe fratele meu. Acesta este. L-ați văzut cumva? Poate că vine aici uneori?

Se uită la mine, apoi la Daniel, apoi la mașină, pe lângă noi.

— Cine v-a spus asta?

— Un băiat. Luther Leonard.

Minciuna îmi zboară cu ușurință de pe buze. Femeia îmi cercetează chipul.

— Rahatul ăla mic m-a costat o grămadă de bani astă-vară, spune ea, în cele din urmă. Știi unde e?

— Nu, spun agitată. Habar nu am.

— Dă-mi să văd.

Îmi ia fluturașul cu fața lui Joey din mână. Simt mirosul de bacon prăjit de la ea din casă.

— Îl cunosc. Un puști de treabă. Nu ca alții.

— A fost pe aici de curând?

— Acum câteva săptămâni, poate. Pe aici vine multă lume. Nu te pot ajuta mai mult de-atât. E un mare du-te-vino pe aici.

Împăturesc la loc fluturașul și îmi simt inima grea.

— Ați fost la podul Frost? întreabă ea.

— Nu e acolo niciodată, zic.

Femeia dă din cap.

— E foarte frig acolo. Trebuie să te gândești unde se duc oamenii de-acolo când se face foarte frig afară. Știi tu, unde să nu fie deranjați. Locuri pustii, chestii de genul ăsta. Trebuie să mă întorc la treabă.

Dă să închidă ușa.

— Stați puțin, zic eu.

Ușa se deschide din nou. Femeia își pune mâna în șold.

— Dacă-l vedeți pe Joey, pușt iul acela de treabă, îi puteți spune, vă rog, să vină acasă?

— Poate, zice ea.

Apoi șoptesc fără să mă pot abține:

— Cum puteți face asta? Adică toată chestia *asta,* cu viețile atâtor oameni? Cu viețile unor *copii*?

Mă privește îndelung.

— Faci ce trebuie făcut, spune ea în cele din urmă. Și trăiești cu gândul ăsta. Cum spuneam, am treabă.

Închide ușa, iar Daniel șoptește:

— Traficanta de droguri în halat verde de baie trebuie să se întoarcă la treabă. Doamne, ce ai făcut cu viața mea, Emory Ward?

Mergem înapoi pe Wolf Creek Road când Liza zice:

— A spus locuri pustii?

— Dap.

Îi întâlnesc privirea în oglinda retrovizoare. Ea dă din cap.

— Moara, spun eu.

Daniel apasă pedala de accelerație.

Nu e greu să intri în Moară. Oamenii au tăiat gardul de sârmă și au lărgit găurile. E destul de simplu să te târăști înăuntru. Daniel mă ajută. Liza îl ajută pe Jeremy. Au spart lacătele ușilor din față ale clădirii principale cu clești pentru metal. Majoritatea ferestrelor de la parter sunt acoperite cu plăci de lemn sau sunt sparte, iar geamurile sunt tăioase și zimțate.

Înăuntru e semiîntuneric. Lumina dimineții intră timid prin ferestrele înalte și acoperite de praf.

Daniel fluieră.

Oamenii sunt peste tot. Jucând cărți, ținându-și mâinile deasupra focurilor mici făcute în cutii de conserve. Cineva a întins o frânghie pentru rufele spălate. Pretutindeni sunt corturi.

Peste tot sunt pahare Pup Pop de la magazinul lui Ziggy, paie roase la capăt, ghemotoace de hârtie igienică murdară, haine murdare. Ace folosite. Exact ca la podul Frost. Undeva, într-un colț îndepărtat, plânge un bebeluș, iar sunetul îmi împunge dureros inima.

Jeremy dă la o parte o pătură din calea lui.

— Ai grijă, îi spun. Aici trăiesc oamenii ăștia. Asta e casa lor. Trebuie să fim respectuoși.

— Risipiți-vă, spune Liza. Aici sunt vreo sută de oameni. Joey ar putea fi oriunde.

Îmi amintesc de băiatul de la clinica de reabilitare, cel care avea brațele găurite peste tot.

Care mi-a spus că oamenii sunt slabi și că drogurile le umplu golurile din suflet. Acum, în moara care aparține familiei mele, sunt multe astfel de goluri. Prea multe pentru a putea fi umplute.

Acele sunt pretutindeni, amestecate cu gunoiul de pe jos, cu hainele murdare. Oamenii folosesc acest loc ca pe o toaletă imensă.

Înaintez printre rândurile de oameni care dorm, uitându-mă în jos, la fiecare chip. Am fluturașul și-l întind la vedere, dar nu-mi fac prea multe speranțe. Mi se pare că oamenii nici măcar nu pricep ceea ce-i întreb. Sau nu le pasă, de ce le-ar păsa? Sunt un nimeni pentru ei.

Cu fiecare trup pe lângă care trec, simt cum inima mi se face tot mai grea. De câte ori arăt cuiva fluturașul și mi se răspunde cu o clătinare a capului sau cu o privire impasibilă, încerc să nu-mi pierd speranța.

Și apoi mă gândesc la vorbele lui Simon Stanley. Despre chin și bucurie. În acest moment în jurul meu e doar chin. Joey va fi un chin, un puzzle de zbateri a cărui rezolvare ar putea dura o viață întreagă, dar, cine știe, aș putea încerca să transform ceea ce văd acum în partea aceea cu bucuria.

Scot telefonul și-l sun pe tata. Vorbesc încet.

— Emory, spune tata, ușurat. M-am dus în camera ta, dar nu erai acolo. Mă bucur că te-ai dat jos din pat, dar poți, te rog, să-mi spui unde ești? N-am nevoie de doi copii dați dispăruți.

— Sunt la Moară, îi zic. Și ar trebui s-o aduci și pe mama aici.

E greu să-mi dau seama cu exactitate ce e în mintea mamei în timp ce merge domol prin Moară. Pășește cu atenție peste sacii de dormit, peste pungile de gunoi folosite drept perne. Bebelușul încă plânge pe undeva, un sunet straniu suspendat în aer.

— Veneam tot timpul aici când eram copil, zice ea. Era mereu un loc aglomerat și zgomotos, se întâmpla mereu ceva important. Foarte mulți oameni care munceau.

— Mama, spun cu blândețe. Nu avem nevoie de complexuri de locuințe în Mill Haven. Poate să le construiască altcineva.

Daniel și Liza sunt lângă mine. Jeremy este într-o parte, ajutând o femeie să-și desfacă sacul de dormit.

Tata apare cu un bebeluș în brațe și cu o adolescentă cenușie la față lângă el. Copilașul. Cel care plângea.

— Abigail, spune el. Ea e Carly. Am cunoscut-o acum câteva luni, când a venit la camera de gardă. I s-a făcut cezariană de urgență.

— Te taie și te deschid, spune Carly simplu. E nasol de tot.

— Problema e că, urmează tata, Carly era pe metadonă în timpul sarcinii, încercând să se îndrepte, dar când faci ceza-

riană, medicii îți prescriu analgezice. Vicodin. Oxycodone. Adică exact lucrurile de care Carly încerca să se ferească. Doctorii nu pot să nu prescrie medicamentele acestea unui pacient care tocmai a trecut printr-o intervenție chirurgicală importantă. Așa că mamele care încearcă să se reabiliteze sunt trimise la loc în lume cu același lucru de care erau dependente. Cu foarte puțin sprijin acasă și cu foarte puține abilități de a face față situației.

— Am venit aici, zice Carly. Pare OK. Mai bine decât unde trăiam înainte. Mama îmi fura medicamentele și spunea că bebelușul o deranjează.

Mama întinde mâna și atinge ușurel obrazul copilașului.

— Abigail, spune tata. Nu știu unde este fiul nostru. N-o să încetez niciodată să sper că va veni acasă și va primi ajutor, dar acum, aici, putem *face* ceva. Poți construi alt lucru care să conteze în orașul ăsta. Uită-te în jurul tău. Cu toții sunt alte versiuni ale lui Joey. Gândește-te la asta.

Mama se uită la Carly.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Fetele au nevoie de mamele lor când au un bebeluș.

— Mama, poți face asta, zic eu. Dă-i naibii de pantofi! Mai ții minte?

Mama e tăcută și privește cu tristețe spre bebeluș. Apoi se uită în jur, la ceea ce a devenit istoria familiei sale.

— Am nevoie de puțin timp de gândire, spune ea încet. Am nevoie de puțin timp.

— OK, zic eu, recunoscătoare. Putem face asta.

Tata și-a luat concediu de la spital. O dată la câteva zile, toți trei, eu, tata și Liza, ducem conserve de fasole, pungi cu mere, hârtie igienică, șervețele pentru copii și apă îmbuteliată la podul Frost și la Moară. Stau deoparte în vreme ce tata vorbește cu oamenii, luându-le temperatura și cerându-le deta-

lii despre trecutul lor medical, examinându-le rănile și suferințele. Strânge acele vechi și le dă altele noi. Aduce folii de Suboxone și le oferă broșuri de la centrul de tratament.

Pentru că, îmi spune el, nu se pot opri din ceea ce le face rău. Nu pot controla asta, dar el încearcă să-i protejeze în timp ce ei fac ce trebuie să facă. De fiecare dată când mergem, sunt din ce în ce mai mulți, dar Joey nu e acolo niciodată.

Seara, după ce toată lumea adoarme, eu încă îi scriu, deși telefonul lui e mort și îngropat. Deși cuvintele mele vor pluti în întuneric și în tăcere, ele tot contează. Contează încă să le rostesc, de fiecare dată. Poate că în universul paralel despre care vorbește Daniel un cuvânt va ajunge cumva la Joey, oriunde ar fi el. Un ușor murmur în ureche îl va face să se uite în jur și să se gândească la noi. La mine.

Vino acasă, tastez.

Te rog răspunde-mi
Răspunde-mi
Răspunde-mi

Joey lipsește de 34 de zile.

Capitolul 47

— E foarte sărbătoresc, zice Daniel, cercetând din priviri livingul lui Simon Stanley.

E decorat cu panglici roșii și verzi, luminițe de Crăciun și un brăduț verde cu ornamente argintii într-un colț, lângă pian. Simon Stanley cântă un cântec vesel, pe un ton tremurat. E petrecerea de final de semestru pe care o dă pentru membrii Clubului de Teatru.

Totul e strălucitor și minunat în casa aceasta, dar eu nu simt sărbătoarea sau, mai bine zis, nu pe de-a-ntregul. În prezent, tot timpul simt absența lui Joey înlăuntrul meu, într-un loc profund și dureros. Clatin din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile. Mă concentrez asupra lui Daniel.

— Mulțumesc că ai venit cu mine, spun. Simțeam nevoia de a ieși din casă măcar puțin.

— N-aș fi ratat petrecerea pentru nimic în lume, zice Daniel. Artiștii sunt mult mai amuzanți decât oamenii obișnuiți, după părerea mea. Poate c-ar trebui să mă alătur și eu Clubului de Teatru la primăvară.

— Parcă te și văd pe scenă, dând frâu liber emoțiilor, îi spun zâmbind.

— Arăți bine, zice el. Puloverul gri. Se asortează cu ochii tăi.

Și simt din nou fluturașii din stomac, fâlfâind pe-acolo. Cu Gage nu cred că aveam fluturi, mai degrabă era neliniște, pentru că mi-era mereu frică să nu spun ceva greșit și să-l alung.

Senzația de acum este mai plăcută.

— Daniel, spun eu brusc.

Fata aceea, care a mai ieșit la iveală și înainte, la bal, s-a întors. Îi simt prezența și, de data asta, ceea ce are de gând să facă e bine.

— Vrei să ieșim puțin? Să luăm o gură de aer?

— Cum vrei tu, spune el. Sigur.

Iau hainele din cuierul de lângă ușă și ne furișăm afară, în timp ce Simon cântă mai departe. *Toată ziua, numai mierle albastre.*

Daniel mă ține de braț când coborâm treptele.

— E frig, spune el, uitându-se la cer.

— Daniel, zic. Pot să te sărut?

Ochii lui se-ndreaptă spre mine.

Îmi țin respirația. Poate că m-am înșelat. Poate că nu e ce-mi imaginam. Ce putea să fie.

— Am așteptat patru luni să te aud spunând asta, Emory, spune el încet. Dar nu am mai sărutat pe nimeni până acum. Am văzut asta doar în filme. Și pe coridoarele școlii. O să mă străduiesc cât pot, dar...

Îl trag spre mine.

Și nu e deloc cum era cu Gage, presant și înspăimântător. Parcă mă scufund, foarte lent, într-un bazin cu lumină caldă. Catifelată și perfectă.

— Uau! spune încet Daniel. Ce mai... la naiba! Poeții aveau dreptate.

— Cred că am simțit pământul mișcându-mi-se sub picioare, zic eu.

— Stelele explodează pe cer, răspunde el. Mi-ar plăcea să fac asta din nou, cât mai curând cu putință, de exemplu chiar acum.

Își înclină capul spre mine, când telefonul meu se aude zbârnâind din buzunarul paltonului.

— La naiba! spune Daniel. Tehnologia ar trebui să simplifice lucrurile, dar acum o cam urăsc.

Scot telefonul. Mâinile îmi tremură din cauza frigului, iar buzele încă îmi furnică după sărut.

Em
Sunt eu Max
Sunt la o casă din Franklin Township, 3722 Bolton
E aici
E praf dar e aici
Nu știu însă cât mai rămâne

— O, Doamne, îi spun lui Daniel. E Max deVos. Știe unde e Joey.

Răspund, cu degete șovăitoare.

Max, rămâi acolo, te rog te rog
nu-l lăsa să plece te rog

O să-ncerc dar vino repede aici

Daniel îmi ia telefonul.

— Hai să mergem. Îți poți suna părinții din mașină.

Alergăm spre mașina lui Daniel, alunecând pe trotuarul înghețat. Trebuie să așteptăm un minut să se încălzească. Îl sun pe tata, care răspunde la primul apel.

— Emory? Ai pățit ceva?

— Tata, Joey e într-o casă din Franklin Township. Mă duc chiar acum acolo cu Daniel. Ne întâlnim acolo cu tine și cu mama.

— Mama ta întârzie cu treburi în oraș. Avea o întâlnire cu NewDay ca să le asculte oferta în privința Morii. Acolo ninge mai tare. Așteaptă să se mai domolească. Trimite-mi adresa. Și, Emory, te rog, aveți grijă cu mașina. Vremea.

Închid și-i trimit adresa.

— Nu putem ști ce întorsătură o să ia lucrurile, zice ușurel Daniel, pornind motorul.

— Știu, spun eu, pregătindu-mă sufletește.

Chinul și bucuria, îmi zic. Cum a spus Simon Stanley. Există și bucurie în viață, există și chin.

Casa de pe strada Bolton numărul 3722 este o clădire părăginită aflată la capătul unei fundături. Max mi-a trimis mesaje tot drumul, anunțându-mă că Joey e încă acolo.

Daniel și cu mine stăm în mașină, privind casa. Tata nu a ajuns încă.

Am ajuns, îi scriu lui Max.

— Deci, spune Daniel, ce vrei să facem? Vrei să... intrăm pur și simplu?

Înainte să apuc să răspund, cineva îmi bate în geam. Și eu, și Daniel sărim speriați.

E Max deVos, care-și suflă în palme ca să și le încălzească.

Deschid portiera și ies din mașină.

— L-am tot căutat, spune el. Să știi, tot timpul. În diverse locuri.

— Mulțumesc, spun eu. Max, *mulțumesc mult.*

— Nu arată bine, Emmy. E... pierit. E greu de explicat. E într-o cameră din spate cu niște tipi. Să nu... să nu faci mare scandal când intri, OK? Poartă-te ca și cum ai venit să... înțelegi tu.

— Să ce?

— Cum ar veni, să te droghezi. Eu nu m-am drogat, să știi. De o vreme. Dar știu cum merg lucrurile într-un loc ca ăsta.

Încuviințez din cap și-l urmez până la ușa din față. Daniel este în urma mea.

Înăuntru duhnește a fum de țigară. Pe canapeaua din prima cameră sunt mai mulți oameni, care fumează din bon-

guri și se uită la un film. Alți câțiva stau pe jos, cu spinările sprijinite de perete, desprinși de lumea asta. Daniel mă ține ușor de spatele hainei. Max dă din cap spre oamenii pe lângă care trecem.

Nu știu dacă va fi ca în filme, unde o persoană se repede la noi și ne întreabă, pe o voce amenințătoare, ce dorim, dar știu că am făcut o grămadă de lucruri de care mi-a fost frică în ultima vreme și pot să mă descurc aici. Pot să mă descurc, pentru că Joey e undeva pe holul ăsta, într-o încăpere, și trebuie să ajung la el, orice s-ar întâmpla.

Max deschide ușa.

Ce-oi fi crezut? Că o să intru într-o cameră plină cu oameni care-și înfig ace în brațe? Care vomită? Care dau pe gât litri întregi de vodcă? Poate.

Dar e doar o încăpere cu o canapea și un televizor cu ecran plat, unde câțiva tipi se joacă *Apex Legends,* în tăcere, clipind lent, în timp ce fratele meu stă pe jos și se uită.

Nu mai are hanoracul gri și acum părul i-a crescut atât de mult încât îi acoperă urechile mari. Are mâinile vârâte în buzunarele unui sacou uzat de lână, genul pe care-l poartă bătrâneii când se duc în parc să joace șah, într-o zi rece. Își trage nasul. Pare amețit, de parcă în orice moment o să cadă într-un somn odihnitor și adânc.

Max se așază pe canapea lângă ceilalți băieți și ia un controller. Daniel rămâne în urmă, lângă ușă.

— Hei, Joey! zic cu blândețe.

Mă doare puțin genunchiul când mă aplec să mă așez lângă el.

Își întoarce fața spre mine.

— Emmy. *Emmy.* O, nu, de ce ești aici? Nu, *nu!*

Clatină încontinuu din cap.

— Joey, spun eu.

Îmi strecor mâna în buzunarul lui și îi cuprind degetele cu degetele mele.

— E OK. E-n regulă.

— Nu voiam să mă vezi niciodată așa. Niciodată, zice el.

— Nu mă deranjează.

— Te-am dezamăgit.

— Nu, spun eu ferm. Nu. Niciodată.

Degetele lui mă strâng slab de mână, în buzunar.

— Sunt obosit, zice el.

— Și eu.

— Ți-am citit... postările. Vreau să știi asta. Mi le-a arătat Luther.

Începe să plângă și capul îi cade pe umărul meu. Simt telefonul vibrând în buzunarul hainei. Probabil că e tata. Poate că n-ar trebui să intre în casă. Îmi înclin capul spre Daniel, apoi spre buzunar. El vine și se apleacă, scoate telefonul foarte încet, ca și cum Joey e ceva ce nu trebuie speriat. *Tata,* șoptesc și clatin din cap.

Daniel dă din cap și începe să tasteze îndreptându-se înapoi spre ușă.

Joey înalță capul și se uită la ecran.

— Crypto, zice el. Îmi plăcea la nebunie să joc Crypto, cu Luther.

— Țin minte, spun încet.

Urmează o tăcere prelungă.

— Nu știu ce e *în neregulă* cu mine, șoptește Joey, cu glas răgușit. Dar nu mă pot opri.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, răspund. Tu... ai nevoie de puțin ajutor, asta e tot.

— Nu știu... nu știu să trăiesc.

Oftează adânc, cu răsuflarea întretăiată.

— Emmy, ajută-mă! O, Doamne, ajută-mă!

— OK, Joey, zic eu. Pot să fac asta. Pot s-o fac.

Mă ridic, îl trag ușurel în picioare, prinzându-l de braț. Max se ridică și el de pe canapea și ne urmează pe coridor. Joey se lasă greoi pe trupul meu. Daniel îl prinde de brațul celălalt.

Afară, tata așteaptă la capătul aleii, în frig, cu telefonul în mână. Îl vâră în buzunar când ne vede.

Joey rămâne fără suflu când îl vede pe tata. Daniel și cu mine îl prindem înainte de a cădea. Tata se repede spre noi.

— E-n regulă, fiule. E-n regulă acum, spune el. Sunt aici și nu sunt supărat. Nu sunt supărat pe tine, Joe. *Te iubesc.* Dar dă-mi voie să văd dacă ești OK, bine?

Tata plânge în tăcere, clipind ca să-și alunge lacrimile. Deschide portiera din spate a mașinii și mă ajută să-l urc înăuntru pe Joey. Își ia trusa medicală de pe podeaua mașinii și îi verifică ochii, tensiunea arterială. Vorbește cu el pe un ton calm și blând. *Vrei să te ajutăm, Joey? Lasă-ne să te ajutăm.* Joey nu-și desprinde privirea de la chipul meu și dă ușor din cap.

Simt că nu vreau să mai respir, pentru că, în orice clipă, orice zgomot, orice l-ar putea face pe Joey să fugă, să ne părăsească din nou.

Daniel mă strânge de mână.

Tata se ridică în picioare și vine spre noi.

— Nu trebuie dus la spital. Semnele lui vitale sunt încetinite, dar stabile. Am dat câteva telefoane înainte de a veni aici. E un pat liber într-o clinică, la vreo trei ore distanță de-aici. Mama ta va veni direct acolo.

Inspiră profund.

— Emory, pe drum se poate întâmpla orice, chiar și când ajungem acolo. Se poate răzgândi. Și o poate face. E major. Înțelegi asta?

Încuviințez din cap.

— Asta înseamnă că, dacă se răzgândește pe drum, trebuie să-l lăsăm să plece. Chiar dacă e de acord să se interneze la

clinică, poate pleca în orice moment, pentru că e adult. Noi doar...

Șovăie.

— Nu e un lucru pe care să-l putem controla, Emory. Tot ce putem face e să-ncercăm să-l ajutăm, pricepi?

Mă gândesc la Shadow, care mi-a spus că uneori acesta e doar începutul și că se va întâmpla la nesfârșit. Recidiva. Și că uneori tratamentul funcționează mult timp, până când nu mai funcționează.

E un drum lung, fără sfârșit. Îl văd cum se întinde înaintea mea.

Dau încet din cap.

— Pricep, tata, pricep.

Tata se întoarce la mașină și-l ajută pe Joey să-și bage picioarele înăuntru, închide portiera și apoi se duce la volan. Pornește motorul.

Daniel mă privește.

— E de bine, spune el. Trimite-mi mesaje să-mi spui ce se întâmplă. O să vă trimit gânduri bune. Doamne Dumnezeule, tremuri ca o frunză!

Își scoate eșarfa și mi-o încolăcește cu atenție în jurul gâtului, vârându-i capetele în haină.

Cicatricea de pe gâtul său e lungă și rozalie, de parcă i-a desenat cineva un colier foarte subțire pe piele. O ating ușurel. Daniel nici măcar nu tresare.

— E-n regulă să-ți fie frică, spune el. Sunt lângă tine.

Mă sărută ușor, iar eu mă duc la mașină și deschid portiera.

Prind centura de siguranță a fratelui meu, apoi pe a mea. Tata întoarce mașina și se îndepărtează de casa părăginită.

— Te-am dezamăgit, zice încet Joey.

Tata se uită în oglinda retrovizoare.

— Eu te-am dezamăgit, Joey, spune el. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Credeam că doarme pentru că are ochii închiși, iar luminile de pe autostradă se succed sclipitoare. Aproape că nu-l aud când vorbește, pentru că vocea lui e foarte slabă:

— Am știut, Emmy, spune el. Când l-am văzut pe Max, am știut.

— Ce ai știut, Joey?

— Că o să te sune. Și m-am simțit recunoscător. Și de-asta am rămas. Știam c-o să vii după mine. Îmi doresc doar... să nu mă fi văzut așa, dar nu exista altă cale.

— Întotdeauna am să vin după tine, Joey.

Și așa voi face, mereu. Îl iau de mână.

— N-aș fi făcut niciodată asta dacă n-aș fi fost drogat. N-aș fi niciodată atât de curajos dacă nu aș fi praf. E de căcat și e o porcărie, dar e adevărat. Trebuie să fiu drogat ca să am curajul să merg și să mă fac bine.

Oftează atât de adânc, încât mi se face teamă că trupul i se va rupe în două.

— Nu vreau să mai trăiesc așa, spune fratele meu.

Îmi trag eșarfa peste gură ca să nu mă audă cum plâng.

Lângă Ridgecrest ne așteaptă un scaun cu rotile, o asistentă și, probabil, doi consilieri, postați în fața ușilor imense de sticlă. Lumina dinăuntru e atât de puternică încât mă dor ochii când mă uit la ea.

Mama e cu ei. Începe să plângă când ne vede.

Nu spune nimic când tata îl ajută pe Joey să coboare din mașină. Doar îl strânge în brațe cu putere.

Apoi unul dintre consilieri, un bătrânel cu înfățișare blândă, zice:

— Eu sunt Barry. Ești gata să intri, Joe?

Fratele meu nu spune nimic mult timp. Mi-e teamă că va face cum a zis tata. Că se va răzgândi. Că va fugi. Că va pleca.

— Ce-o să se întâmple? întreabă el.

— O să te ajutăm să te odihnești, spune consilierul. La detoxifiere o săptămână sau două, după aceea tratament general, iar apoi mai vedem. O luăm încetul cu încetul, Joe. Ți se pare OK?

Așteptăm, iar mama se ține strâns de brațul meu.

— Da, zice fratele meu, în cele din urmă. Dar n-am nevoie de ăsta.

Arată înspre scaunul cu rotile.

Începe să meargă.

Îl urmăm pe fratele meu spre acea lumină puternică.

Emory Ward
Literatură americană clasică
21 decembrie 2020
Portretul unei Doamne

Dragă domnule Watson,

Mai întâi, dați-mi voie să încep spunând că înțeleg că nu aceasta este lucrarea pe care ați fi vrut să o scriu. Știu ce notă voi lua și e în regulă. Stați, nu vreau să folosesc cuvintele „în regulă". M-am tot gândit la ele în ultimul an și jumătate. Cum spunem că suntem „în regulă" când de fapt nu suntem. Cum le folosim ca să acceptăm o situație pe care nu știm s-o gestionăm. „E în regulă." Când, de fapt, dacă ai putea să vezi înăuntrul creierului nostru, acolo ar fi scrise cu litere uriașe, cu marker permanent, aceste cuvinte: „Ajută-mă!" Nu vreau o notă proastă, dar în același timp îmi dau seama că nu prea am ce oferi în acest moment al vieții mele și că această lucrare, cum ar spune fratele meu Joey, „e așa cum e".

Am citit prima oară *Portretul unei doamne* de Henry James anul trecut, pentru un alt curs. (Oare trișez dacă am recitit ceva ce am citit deja pentru alt curs? N-are cum să fie așa, de vreme ce profesorii ne dau de citit unele cărți ani la rând; țineți minte, cred, deja citesc *Litera stacojie* de vreo patru ani. Poate că nu e vorba că nu vrem s-o citim, dar deja ne-am *plictisit* de ea. Iată ceva la care vă puteți gândi când faceți lista de lecturi pentru viitor.)

Acum, la fel ca atunci, nu știu dacă înțeleg în întregime ce se întâmplă în roman, dar mi-a plăcut oricum. Nu e ciudat? Să-ți placă la nebunie un lucru pe care nu-l pătrunzi pe de-a-ntregul? Nici măcar nu e ceva pe care să-l pot defini cu unul dintre termenii dumneavoastră

literari obligatorii. În timp ce-l citeam m-a copleșit o senzație – m-am simțit luată pe sus, transportată, învăluită, consolată chiar. M-am *cufundat* în această carte. Isabel Archer e zdruncinată nu neapărat de o alegere a sa, ci mai degrabă de ceea ce se așteaptă din partea ei: să se conformeze, să aparțină societății, să se mărite, să-și ocupe locul de femeie privilegiată și inteligentă, indiferent de propriile visuri și dorințe. Forțe care i-au modelat viața cu mult timp înainte ca ea să se nască. Cred că m-am identificat cu partea aceasta pentru că sunt cine sunt în familia mea, în acest oraș, chiar în acest liceu. Nu simt că pot să fac multe alegeri în nume propriu. Acestea au fost stabilite pentru mine înainte ca măcar să devin un gând în mintea părinților mei, bine lustruite și sclipitoare. Au fost stabilite pentru mine din clipa în care a fost pusă prima cărămidă la temelia Morii.

Vreți să vorbesc despre Moară? Sunt sigură că ați auzit că mama va vinde clădirile și pământul unei organizații nonprofit, nu unui dezvoltator de apartamente luxoase. Se va da, probabil, o luptă aprigă. Chestii legate de împărțirea pe zone pe care nu prea le înțeleg. Mamei i-a luat ceva timp să ia această decizie și sper ca Mill Haven, ca întreg, să accepte ceea ce ea încearcă să realizeze. Știați că, acum multă vreme, ideea din spatele Morii, pe lângă bani, a fost generozitatea? Cred că acesta e un cuvânt fantastic, apropo. Au construit Moara, topitoria, apoi s-au extins în tot orașul, cu cămine pentru muncitori (care erau, la început, fete de la ferme) și apoi, pentru că acești muncitori aveau nevoie de ele, au ridicat școala, spitalul, biblioteca și casele și așa mai departe. Și, când Moara s-a închis, o parte din acest oraș a murit. Râul a murit. A rămas acolo, ani la rând, ca o fantomă de la capătul orașului. Dacă stau la fereas-

tra camerei din pod a fratelui meu, pe deal, pe Aster Avenue, știți că practic văd întregul orășel? Toate casele mari de pe dealul nostru și apoi cele de pe Main Street și, înspre est, Polish Town, unde casele sunt mai mici, și spre vest, unde sunt și mai mici. De pe dealul meu, văd totul și, chiar la capătul acestui oraș, este începutul meu: Moara. Cred că mama se luptă cu lucrul acesta. Vrea să fie din nou generoasă. Dar n-o poți forța; am învățat asta. Aici cred că-mi cam pierd răbdarea. Dar mă gândesc foarte des la cuvântul acesta, *generozitate.* Cu toții am putea, probabil, să fim puțin mai generoși în viață. Cu toții trăim aici, la urma urmelor. Cu toții împărtășim aceeași tovărășie cât se poate de potrivită a stelelor în timpul nopții și toată lumea merită bunătate și supraviețuire. Toți merităm să fim văzuți.

Știți cine sunt. Sau credeți că știți, așa cum oamenii cred că o cunosc pe Isabel din carte. Presupunerile bazate pe înfățișarea ei, pe trecutul ei. Eu sunt tăcută, îmi place să citesc, familia mea are mulți bani, voi avea o existență sigură. Sunt o fată bună, cu viitorul asigurat, asta credeți, probabil, iar misiunea dumneavoastră e să mă ghidați în dezvoltarea mea intelectuală. Dar (și nu vreau să jignesc pe nimeni), așa cum spune Isabel în carte, „nu am nevoie de ajutorul unui om deștept să mă învețe cum să trăiesc. Asta pot afla de una singură". O fi bine sau nu, exact asta fac acum.

Cred că asta a fost una dintre problemele cu lista dumneavoastră de lecturi. Ați ales această listă pentru că sunt cărți care v-au plăcut *dumneavoastră*, pe care le cunoașteți *dumneavoastră,* pe care credeți *dumneavoastră* că ar trebui să le citim. (Mai mult, *Lolita* este complet nepotrivită pentru liceu; nu știu de ce ați crezut că o puteți strecura acolo. Plus de asta, nu o subestimați pe

Liza Hernandez; dacă e cineva din Mill Haven care-și va pune amprenta pe lumea de afară, aceea este Liza.) Nu ne-ați privit ca pe niște persoane când ați întocmit lista aceea. Probabil că ne-ați văzut ca pe o masă neliniștită de hormoni și telefoane mobile și meme și oftaturi și plictiseală care poate fi domolită cu o doză sănătoasă de simbolism, alegorii și anticipare, ca să numesc doar câțiva dintre termenii literari pe care ne-ați rugat să-i folosim în această lucrare.

O persoană pe care am cunoscut-o spunea că asta e problema cu adulții. Ei îi văd pe copii așa cum *vor* ei să fie aceștia, așa cum *nu sunt*, nu așa cum *sunt.* Mă gândesc la lucrul acesta tot timpul. Cât timp, cât chin, câtă suferință ar putea fi eliminate dacă ați putea accepta pur și simplu copilul din fața dumneavoastră și nu ați mai încerca să-l reparați! Poate că nu există „reparații". Poate că există doar durere și iubire, poate că trebuie doar să-i ajutați să rămână în viață, cu orice preț.

Nu înțelegeți cu adevărat că uneori trebuie să ne *regăsim* în cărțile pe care ne puneți să le citim, în toată neorânduiala, în toată confuzia noastră. Și în cazul în care credeți că nu am învățat nimic literar tot semestrul acesta, vă pot spune că anticiparea m-a lovit în august, la masa din bucătărie, după ce fratele meu Joey s-a întors de la dezintoxicare și a primit o listă de reguli pe care trebuia să le respecte dacă mai voia să stea cu noi în casă. A venit acasă cu capul sus. S-a ridicat de la masă cu capul plecat, după ce a citit ce anume trebuia să facă pentru a fi iubit. Dacă aș fi protestat atunci, poate că nu s-ar mai fi întâmplat ce s-a întâmplat. Dacă le-aș fi spus părinților că s-a apucat din nou de droguri, poate că nu s-ar fi întâmplat nici ce s-a întâmplat mai târziu. Nu știu sigur. O persoană inteligentă mi-a spus odată

că viața ne pune mereu bețe în roate, dinăuntrul și din afara noastră, într-o mie de feluri diferite și tăcute care sunt invizibile ochilor noștri, și că nu putem face nimic în privința asta. Trebuie doar să te străduiești cât poți de mult, să mergi mai departe și să speri că totul va fi bine.

Aceasta nu va fi lucrarea de 30 de pagini pe care o doreați. Trebuie să mă trezesc devreme ca să mă duc la noul centru de reabilitare unde este internat fratele meu și asta e prioritatea mea în acest moment, nu o temă de la școală. Cred că, în perspectiva mai largă a lucrurilor, dumneavoastră ar trebui să puteți înțelege asta. Prioritatea mea în acest moment e să nu-mi moară fratele. Și alte lucruri, cum ar fi să-mi dau seama cine sunt (pentru că sunt vraiște). Și știu că, probabil, acum dați ochii peste cap și vă gândiți că mi-aș fi putut „gestiona mai bine timpul" și că data predării era pe portalul școlii de o veșnicie, dar chiar n-am fost în stare. Am fost ocupată să fiu o mincinoasă, o desfrânată, o hoață de bijuterii, o persoană care a sprijinit dependența de droguri, o spărgătoare de seifuri, soră și fiică. Într-o bună zi, mi-ar plăcea să citesc o carte despre fata *aceasta*, ca să fiu sinceră. Găsiți-o și adăugați-o pe viitoarea listă de lecturi, vă rog.

Ultimul lucru pe care-l voi spune despre *Portretul unei doamne* este acesta: da, a fost scrisă de un bătrânel alb și ochelarist care, desigur, a controlat tot ce avea legătură cu Isabel și gândurile ei lăuntrice, dar a făcut și multe lucruri bune. Și cred că acesta este motivul pentru care cartea aceasta îmi este atât de dragă și pentru care o voi citi, probabil, de câteva ori de-a lungul vieții mele.

Nu oferă un final fericit pentru că, mă rog, nici viața nu-l oferă. Nu întotdeauna. Uneori te face să îl aștepți mult, mult timp și chiar și atunci s-ar putea să nu arate așa cum ți-l imaginai.

Isabel are parte de un sărut fabulos (am avut și eu parte, de curând, de așa ceva, apropo, dar nu trebuie să discutăm despre asta chiar acum) cu Caspar Goodwood și, da, ce frumos ar fi fost să plece cu Caspar și să nu se întoarcă la Roma și să se termine cartea și ea să primească toată dragostea din lume și așa mai departe. Dar n-a făcut așa. S-a întors la Osmond și la Pansy, iar Henry James nu ne spune exact de ce.

Pentru mine, acesta e un fel cinstit și acceptabil de a încheia o carte, pentru că exact așa este viața reală. Nu poate fi rezumată curat și ordonat. Nu știi ce se va întâmpla sau cum se vor sfârși lucrurile și probabil că intrăm în necazuri până peste cap încercând să plănuim și să prezicem lucrurile acestea. Dar, în final, pur și simplu nu știi. S-ar putea ca fratele meu să iasă de la dezintoxicare și să fie OK ani la rând sau, poate, o singură zi, caz în care unul dintre acele mii de lucruri care lucrează împotriva lui va câștiga. Și apoi ne vom întoarce într-un moment asemănător cu cel în care Caspar Goodwood spune: „Trebuie să salvezi cât mai poți din viața ta" și vom începe din nou să construim.

Prefer să mă gândesc cum Isabel îl consolează pe Ralph, aflat pe moarte. Isabel spune că durerea nu e cel mai profund lucru și Ralph e de acord, zicând că durerea trece întotdeauna (încă nu sunt sigură de asta, dar sunt tânără, așa că vom vedea).

Asta mi-a spus mie această carte. Uneori viața ți se dezintegrează și trebuie să o treci prin sită, așteptând

să treacă durerea, căutând rămășițele printre dărâmături, ceva de salvat, deși tot ce-ți trebuie e chiar acolo, în interiorul tău. Și lângă tine, în cazul fericit, sub forma unei persoane. Ați citit această carte? Mai țineți minte ce-i spune muribundul Ralph lui Isabel?

Dragostea rămâne.

Și acesta este lucrul la care putem spera cu toții, la urma urmelor. Trebuie să cred asta. Trebuie să mă agăț de acest gând.

Nota autoarei

Așa cum Ryleigh observă la începutul volumului de față, peste 20 de milioane de oameni din Statele Unite se luptă cu abuzul de substanțe în fiecare an. Dacă aveți impresia că este vorba doar despre adulți, vă înșelați: această statistică începe cu consumatori de la vârsta de 12 ani.

Doisprezece. Și e vorba doar despre ceea ce este documentat. Pentru că tratamentele pentru abuzul de substanțe nu sunt pe deplin integrate în sistemul nostru de sănătate, numărul copiilor și al adulților care se luptă în prezent cu această problemă este probabil mult, mult mai mare.

Chiar acum, o rudă sau un prieten e posibil să aibă probleme cu abuzul de substanțe. Poate că știți sau poate nu. Poate chiar voi vă luptați cu asta și păstrați secretul, pentru că nu știți cui să spuneți, cum să spuneți, unde să cereți ajutor. Poate că vă este rușine, de pildă, că i-ați dezamăgit pe ceilalți. Poate că simțiți, la fel ca Joey din această carte, că nu meritați nimic sau că sunteți un ratat.

Nu sunteți deloc așa. Deloc-deloc.

Dependența este o boală, pur și simplu, și ar trebui tratată ca atare: cu îngrijire, planuri exacte și empatie. Cere disciplină în fiecare oră, în fiecare zi, pentru tot restul vieții. Sunt în recuperare de aproape 13 ani în acest moment. E dureros, mă simt singură și sunt zile în care simt că nu mai pot continua. Dar o fac. Merg mai departe spre viitor, oricare ar fi

acesta. Am prieteni și familie și un grup în care am încredere că vor parcurge acest drum alături de mine.

Când ne gândim la cele 20 de milioane de oameni care suferă de tulburări legate de abuzul de substanțe, trebuie să ne gândim și la oamenii care nu sunt incluși în această statistică și care sunt cumva afectați de acest fenomen. Membrii familiei. Prietenii. Școlile. Comunitățile. Și când îi adăugăm și pe acei oameni, numărul celor afectați de dependență crește exponențial. Aceasta nu e o criză invizibilă. Este o criză a sistemului de sănătate publică. Este în casele voastre, în orașele voastre, în școlile voastre. Stă lângă voi în autobuz. Este pe chipul persoanei care vă cere câțiva bănuți la ieșirea din magazin. Este persoana care vă calculează taxele, vă face manichiura, vă verifică biletul la film sau vă spune că e momentul să vă înscrieți la examenele finale.

Chipul dependenței e al vostru, al meu, al tuturor.

Am ales să scriu această carte nu din punctul de vedere al lui Joey, ci din cel al surorii sale, Emory. Ea privește din exterior cum fratele ei se luptă cu dependența. Când vizitez școli ca să vorbesc despre cărțile mele, de obicei le dau elevilor un exercițiu de scriere, numit „Cel mai mare secret al meu". Îi rog să scrie pe o bucată de hârtie cel mai mare secret al lor, pe care nu l-au spus nimănui. Nu le cer să citească cu voce tare, pentru că, la urma urmelor, e vorba despre un *secret*. După ce își scriu secretul pe hârtie, discutăm despre faptul că pot folosi asta drept primul rând dintr-o carte și despre cum pot răspunde întrebărilor pe care le ridică acest secret, punct în care secretul nu mai e secret: aparține ficțiunii și, astfel, se naște o poveste.

Într-o după-amiază, după ce elevii au plecat din biblioteca școlii, am ajutat să punem scaunele la locul lor și am văzut o bucată galbenă de hârtie pe jos. Am ridicat-o.

Îmi iubesc sora, dar o urăsc pentru că se droghează. Părinților mei le pasă doar de asta, de mine, nu. E ca și cum aș fi invizibil.

Mi-am lipit hârtia de laptop când am scris povestea invizibilității lui Emory. Pentru că, atunci când vorbim despre dependență, trebuie să vorbim și despre daunele colaterale: sănătatea mintală a copiilor și adulților din jurul celui dependent. Cum trăiești când viața îți este total dată peste cap de criza de sănătate a altcuiva? Când te simți vinovat că vrei să mergi la bal sau să fii sărutat sau să pleci la facultate, pentru că lângă tine altcineva e în suferință?

Senzația lui Emory că e invizibilă îi dictează niște alegeri defectuoase, dar, la final, trezește în ea ceva mai important: trebuie să alegi să lupți ca să-i ajuți să supraviețuiască pe cei pe care-i iubești, dar trebuie să lupți și ca să îți dai voie să îți trăiești viața. La urma urmelor, așa cum Liza îi spune lui Emory: „Și dacă nu ești sigură pe tine însăți, cum poți ajuta pe altcineva?"

Trebuie să fim siguri pe noi înșine și să schimbăm tiparul conversației din jurul dependenței dintr-unul punitiv („Ți-ai făcut-o cu mâna ta" și „Ești slab" și „Nu e problema mea") în unul plin de empatie, compasiune și grijă. Trebuie să cerem acces deplin la îngrijire pentru toată lumea, nu doar pentru cei destul de norocoși să aibă asigurare (care e destul de mică pentru majoritatea oamenilor, ca să fim cinstiți).

Pentru că, știți ceva? Sunt milioane și milioane de Joey și de Emory pe lume și n-ar trebui să fie invizibili.

Și ei trăiesc aici.

Resurse

Al-Anon și Alateen
al-anon.org

Alcoholics Anonymous (AA)
aa.org

The Fix
thefix.com

Narcotics Anonymous (NA)
na.org

National Alliance on Mental Illness (NAMI)
nami.org/Home

Rape, Abuse & Incest National Network (RAINN)
rainn.org

Smart Recovery: Self-Management and Recovery Training
smartrecovery.org

Substance Abuse and Mental Health Services Administration
samhsa.gov/find-help/national-helpline

The Trevor Project
thetrevorproject.org

Mulțumiri

Am avut un profesor de scriere creativă odinioară care ne-a spus că nu știi să scrii cu adevărat o carte până nu ai ajuns la cea de-a opta. Oftatul și disperarea au umplut sala de seminar. La urma urmelor, majoritatea dintre noi ne chinuiam să terminăm o schiță despre care speram că va fi *prima* noastră carte. A *opta* carte? Părea ceva îndepărtat și improbabil.

Nici nu mă apropii măcar de cea de-a opta carte, dar acest volum, cel de-al treilea scris de mine, cel pe care îl țineți chiar acum în mâini, a fost cel mai greu de scris (și asta v-o spune o scriitoare ale cărei cărți anterioare vorbeau despre automutilare și durere adâncă). A început cu o idee pe care mi-a dat-o Beverly Horowitz, editorul de la Delacorte: „De ce nu scrii un *Our Town* contemporan bazat pe dependența de opiacee?"

Poate că ați văzut producția *Our Town,* piesa lui Thornton Wilder din 1938, despre viața din orășelul Grover's Corners, sau poate că ați văzut versiunea cinematografică din 1940. E o poveste emoționantă despre viață și nevoia de a o aprecia cât timp o ai (pe scurt).

Mi-am petrecut multă vreme gândindu-mă la piesă și la personaje, scriind notițe și întrebându-mă cum să împachetez dependența de opiacee într-o poveste care era, la început, despre o fată, Emory, și un băiat, Gage, și despre orășelul Mill Haven. Am tendința să scriu foarte dens la început (Big Pharma! Incendiu! Jaf!) și doar cu ajutorul genialei mele edi-

toare, Krista Marino, și al agentei mele, Julie Stevenson, am reușit să țin lucrurile în frâu și să-mi dau seama că în poveste era vorba despre Emory și despre fratele ei, Joey.

Așa că am scris povestea unei fete tăcute, „fata cuminte" din familia ei, care experimentează dependența prin chinurile suportate de fratele ei rebel, Joey. Și le sunt foarte recunoscătoare Kristei Marino, Lydiei Gregovic și Juliei Stevenson pentru că au îndrumat această carte și m-au ajutat să găsesc cheia potrivită de a spune povestea unei fete și a fratelui ei și a lungului drum pe care aceștia îl vor parcurge împreună. Mulțumiri suplimentare acestui trio pentru că a fost de acord să avem întâlniri virtuale în timpul pandemiei, când adeseori nu puteam pleca din casă cu zilele și aveam nevoie disperată de a discuta cu cineva, în afara câinilor și a pisicilor mele.

Ca întotdeauna, le sunt extrem de recunoscătoare tuturor celor de la Delacorte Press și Penguin Random House pentru că au dat o casă poveștii mele: Beverly Horowitz, Barbara Marcus, Judith Haut, Monica Jean, Mary McCue, Kristin Schulz, Kelly McGauley, Mary McCue, Neil Swaab, Elizabeth Ward și Jenn Inzetta. Mulțumesc pentru că ați avut grijă de povestea lui Emory și a lui Joey.

Scrisul e o activitate solitară chiar și în momentele cele mai bune, așa că le mulțumesc din suflet unor prieteni ca Janet McNally, Karen McManus, Lygia Day Peñaflor, Shannon Parker, Bonnie-Sue Hitchcock și Liz Lawson pentru că m-au ținut la curent cu bârfe, încurajări, povești și aventuri din jurul meu și pentru nenumăratele GIF-uri. Și multe mulțumiri prietenei mele Beth, care m-a lăsat să împrumut numele ei de familie unui personaj din carte și care m-a însoțit de multe ori la plimbările cu cățeii, unde am discutat despre orice altceva *în afara* scrisului.

Și, în interesul dezvăluirii complete, aș vrea să mulțumesc, de asemenea, cafelei și serialului *Grey's Anatomy* pentru că

mi-au fost tovarăși permanenți cât timp am scris cartea de față. (Fiecare scriitor are obiceiurile sale!)

Tiparul executat de:
S.C. EVRIKA EURODIPS S.R.L.
Galaţi
E-mail: office@evrikagalati.ro